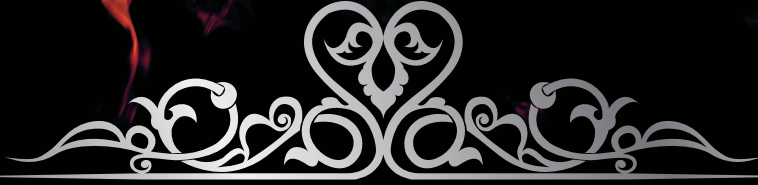

Ebu Sümeyye

KRAL
ve
ÇOCUK
(ASHAB-I UHDUT)

**KRAL
VE
ÇOCUK**
(ASHAB-I UHDUT)

Ebu SÜMEYYE

İÇİNDEKİLER

01. DERS	Süheyb bin Sinan El-Rumi (<i>radiyallahu anh</i>)	11
02. DERS	Tağutlar	23
03. DERS	Demokrasi	33
04. DERS	Kötü Âlimler (Bel'amlar)	45
05. DERS	Basın Yayın (Medya)	53
06. DERS	Çocuk Eğitimi ve Laik Sistemin Okulları	63
07. DERS	Okullarda İşlenen Bazı Küfür Sözleri ve Bilgiler	73
08. DERS	Günümüzün Okullarıyla İlgili Bazı Âlimlerin Söyledikleri	81
09. DERS	(Gittiği Yolda Bir Rahip Vardı.)	91
10. DERS	Rabbani Âlimlerin İkinci Sıfatı: Kur'an ve Sünnete Uymaları.	103
11. DERS	Rabbani Âlimlerin Dördüncü Sıfatı: Müslümanların Aralarına Girip Onlara Karışmaları, Güzel Amellerde Onlara Eşlik Etmeleri.	113
12. DERS	Rabbani Âlimlerin Yedinci Sıfatı: Mütevazi (Alçak Gönüllü) Olmaları.	123
13. DERS	(Rabbani Âlimlerin Hakkı Beyan Etmeleri -Devamı-)	137
14. DERS	(Ona Uğrayıp Yanında Oturdu. Onu Dinledi ve Sözlerini Beğendi.)	147
15. DERS	Yalan Söylemek	155
16. DERS	(Bir Taş Aldı ve dedi ki: "Ey Allah'ım, Rahibin Yaptıkları, Sana Sihirbazın Yaptıklarından Daha Sevimli İse,...)	165
17. DERS	(Rahip Dedi ki: "Evladım, Şimdi Artık Sen Benden Daha Üstünsün. Zira Sen Bu Gördüğüm Mertebeye Erişmişsin.")	173
18. DERS	("ve Sen Belaya Uğratılacaksın.")	185
19. DERS	Sırların Muhafaza Edilmesi	195
20. DERS	(Adam İman Etti. Allah-u Teâlâ da Ona Şifa verdi.)	205
21. DERS	("Delikanlı! Demek ki Senin Sihirbazlığın Körleri ve Alacaları İyi Edecek Dereceye Ulaşmış...")	215
22. DERS	(Neticede Rahip Getirildi.)	225
23. DERS	(Kral, Delikanlıyı Adamlarından Bir Gruba Teslim Etti.)	235
24. DERS	(Kral Ona,)	247
25. DERS	(Ok, Çocuğun Şakağına İsbet Etti. Çocuk Elini Şakağına Koydu ve Oracıkta Öldü.)	257
	*Şehadet Operasyonları	261
26. DERS	(Daha Sonra Durumu Krala İleterek, "Gördün mü? Çekindiğin Şey Nihayet Başına Geldi, Halk İman Etti!" Dediler.)	273

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ÖNSÖZ

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Asırlardan bu yana İslam ordularını bir türlü mağlup edemeyen haçlı orduları bunun sebebini bir türlü öğrenemediler. Sayı ve teçhizat yönünden İslam birliklerinden bazen iki, bazen üç, bazen de daha fazla olmalarına rağmen Müslümanlar, ekseriyetle muzaffer olmuş ve bir kıtadan başka bir kıtaya İslam bayrağını dalgalandırmışlardır.

Daha sonra İngiliz Lordlarından ileri gelen bir sinsi senator, insanları bir alana toplayıp bunun sebebini onlara şöyle açıklamıştır: “Müslümanlarda bu iman, İslam ve Kur'an ruhu olduğu sürece biz onlara galip gelemeyiz. Bu ruhu onlardan alıp onların İslamî tasavvurlarını değiştirmeden muzaffer olamayız...”

O günden sonra Yahudi ve Hristiyan önderliğindeki küffar ehli kimseler, Müslümanların Kur'an'da geçen ulvi kavramlarının üstünü örtmeye, onların içini boşaltmaya ve hakikatlerini değiştirmeye yönelik çalışmalarını hız kesmeden devam ettirmişlerdir. İnsana gerçek anlamda hayat veren Kur'an'a sarılan Müslümanları bir türlü yene-meyen kâfirler, maalesef psikolojik ve manevi savaşlarında Müslümanları mağlup etmişlerdir.

Evet, maalesef ki bu sahada savaşı kaybetmiş bulunuyoruz.

Zira İslam'daki en ulvi mertebelerden sayılan şehitlik, askerlik, (mücahid olma) âlim olma mefhumları akla, mantığa ve şeriata uymayan çok yersiz yerlerde kullanılmaktadır.

Din'le, imanla alakâsı olmayan bir futbolcu ölse ona şehit mertebesi verilmektedir.

Pop Star birincisi bir facir altın vuruşla uyuşturucudan ölse annesi ona şehit yakıştırmaları yapmaktadır.

Asıl itibarıyla dinin afyon olduğuna inanan ve dinle zerre kadar alakası olmayan komünistler, yoldaşlarından birisini şeytani davalarında kaybetseler katışıksız İslamî bir kavram olan “Şehit” kelimesini dillerden düşürmemektedirler.

Yemekten önce “Allah” kelimesine dahi tahammülü olmadığı için “Tanrımıza hamd olsun” cümlesini mecbur tutan askerlik müessesesi, insanların dilinde Peygamber ocağı olarak görülmekte. En büyük gayesi laik, demokratik, sosyal bir devleti muhafaza etmek olan askerler, görevi esnasında canını kaybetse kendilerine şehitlik yakıştırmaları yapılmaktadır.

Dinimizi tahrif edip, İslam’ın insanların kalplerinde ve camilerde yapılan ibadetlerden müteşekkil olduğunu anlatarak halkları tağuti devletlere ram eden bel’amlar âlim olarak görülmekte.

Demokrasinin, İslam’daki “şura” müessesesinin aynısı olduğu söylenerek yapılan propaganda sonucu insanlar demokrasi’yi benimsemiş bulunmakta...

Yukarıda zikredilen tahrif ve tahrip hareketlerinin hala hız kesmeden devam ettiği şu asrımızda kıymetli, pek muhterem azîz hocamın (*Allah onu korusun, ayaklarını dini üzere sabit kılsın*) KRAL VE ÇOCUK isimli değerli çalışması elime geçti. Evvela bu değerli çalışmasında hocamı takdir ve tebrik ediyorum. Yukarıda anlatmaya çalıştığımız tahrif ve tahrip hareketlerinin İslam’a verdiği zararlara, muhterem hocamız çok güzel özgün bir risale ile karşı koymuştur.

Hocamın bu değerli çalışmasında gözüme en fazla çarpan, Şehadet, Rabbani ulema, tağut, demokrasi, askerlik, okul, bel’am, medya gibi kavramları güncelleştirerek, içlerini İslamî bir bakış açısı ve tasavvuru ile doldurmuş olmasıdır. Ayrıca azîz hocam bu risalesinde her Müslümanın kalbini ve dilini kendisinden arındırması gerektiği

yalan, kibir, gurur ve sırları ifşa etmek gibi mefhumları ayet, hadis ve vakıadan misallerle çok güzel anlatmıştır.

Tekrardan bu özgün risalesinde hocamı tebrik ediyor ve kardeşlerime ilk fırsatta bu kıymetli risaleyi okumalarını tavsiye ediyorum.

Ebu ENES

MUKADDİME

Hamd âlemlerin Rabbi, hâkimi ve düzene koyucusu olan Allah'a, sevdiği ve razı olduğu gibi olsun. İman, Kur'an ve gönderdiği Peygamberler sebebiyle O'na sonsuz hamd-u senalar olsun. O'nu över, O'ndan yardım ister ve O'ndan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden O'na sığınırız.

Salât ve selam Efindimiz, önderimiz, mücahidlerin komutanı, rahmet ve savaş Peygamber'i olan, Allah'ın mesajını taşıyan, emaneti yerine getiren, ümmete nasihatta bulunan ve hakkıyla Allah (*azze ve celle*) yolunda cihad eden Muhammed'e, ehli beytine, ashabı kiramına ve ona kıyamete kadar tabi olan mü'minlere olsun. O Peygamber ki, cennete götürecektir ne kadar hayır varsa göstermiş, cehenneme götürecektir ne kadar şer varsa ondan sakındırmıştır.

Allah-u Teâlâ kime hidayet vermişse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırmışsa ona hidayet edecek yoktur.

Allah'tan başka ilah olmadığına, hiçbir ortağı olmadığına şahadet eder, Muhammed'in, (*sallallahu aleyhi ve sellem*) O'nun kulu ve elçisi olduğuna da şahitlik ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." (Âl-i İmrân, 102)

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan ve ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar ürettirip yayan Rabbinizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık haklarına riayetsizlikten de sakının. Şüphesiz Allah, sizin üzerinize gözetleyicidir." (Nisâ, 1)

*"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğru söz söyleyin. Ki, Allah (*azze ve celle*) işlerinizi düzeltsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur."* (Ahzâb, 70-71)

Şüphesiz, sözlerin en doğrusu Allah'ın kelâmı, yolların en güzeli Muhammed'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yolu ve işlerin en kötüsü sonradan çıkarılanlarıdır. Sonradan uydurulup dine sokulan her yenilik bid'at, her bid'at sapıklık ve her sapıklık da ateştedir.

Allah-u Teâlâ kulları arasında haddini aşan, zulmeden ve Allah'a kulluk etmeyip insanları kendisine kul eden kişileri görürse, onu uyaracak ve deliller sunacak birilerini gönderir. Uyardıktan sonra kendine çeki düzen vermiyorsa, Allah (*azze ve celle*) onu izzeti ve kudretiyle alverir. Allah-u Teâlâ kitabında, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sünnetinde Allah'ı birlemenin, Tağutları reddetmenin, Allah'a davet etme ve zorluklarına katlanmanın ehemmiyetini örneklerle bizlere sunmuştur.

Belki birçoğumuz azgın kral ile mü'min çocuğun hikâyesini duymuşuzdur. Bu hikâye hadis olup Sahih-i Müslim kitabında geçer. Fakat ben bu kıssada ibretlik bazı büyük manalar üzerinde durmayı gerekli görüyorum. Çünkü bu kıssada günümüzün durumuyla çokça alakâdar yüksek imani meseleler bulunmaktadır. Bizden önce yaşamış ve Tevhid ağacını kanlarıyla sulamış, zalimlerin ve despotların baskı ve zulümlerinin yıldırmadığı Allah (*azze ve celle*) dostlarından bahseder.

Bu kıssada “ferdi-gizli” davet ile “toplumsal-açık” davetin merhaleleri anlatılmış, bütün Peygamberler'in görevi olan tebliğ çalışmasından bahsedilmiştir.

Bu kıssadan kendimize, özellikle ümmetin şu an ölüm kalım savaşı verdiği, tağutları defedip davet ve cihadla şeriatı hâkim kılmaya çalıştığı bu sancılı zamanlarda ders çıkarmak, ibret almak, cihad ve davet yolunda ilerleyebilmek ve tağutların zulmü ve azgınlıklarına karşı durabilmek için azık ve enerji almamız gerekmektedir.

Ancak bu kitapta dikkat edilmesi gereken bir husus şudur ki, bu kitabı okuyup şöyle bir anlayışa varmamak gerekir; “Her bir Müslüman bu kitapta anlatıldığı gibi olması gerekir. Bu kitaptaki gibi değilse o zaman o kişi Müslüman değildir!” denmez. Çünkü bu kitap

ahkâm kitabı değil, davet kitabıdır. Dinimizin “iman-küfür” ve ahkâm konuları, “Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat” akidesini beyan eden müteber ve Rabbani âlimlerin kitaplarına müracaat ederek öğrenilebilir.

Başka bir husus da şudur: Bu konuları yazarken sadece yaşadığımız coğrafya değil başka devletlerdeki Müslümanların yaşadıkları coğrafyalarında göz önünde bulundurarak yazdım.

Başka bir husus da: Bu kitabı sohbetlerde daha düzenli işlenebilmesi için bölümlere ayırdım.

Bu mütevazi çalışmayı;

Rabbani âlimlere ve bu dinin davetçilerine...

Cihad komutanlarına ve askerlerine...

Şehadet operasyonu yapmak için bekleyen kardeşlerimize...

Allah ile yaptığı ahide sadakat gösterip sözünü değiştirmeden ribatta bekleyenlere...

Allah yolunda yaralanan erlere...

Tağutların zindanlarında sabreden Müslümanlara...

Gariplik zamanında kor ateşi elinde tutarcasına dinini yaşayanlara...

Hediye ediyorum...

Ebu SÜMEYYE

SÜHEYB BİN SİNAN
EL-RUMİ (RADIYALLAHU ANH)

Bu hadisi rivayet eden şahsiyet **Süheyb bin Sinan El-Rumi**'dir. *(radiyallahu anh)* Bu sahabeyi kısaca tanıyalım: Süheyb bin Sinan El-Rumi; künyesi, Ebu Yahya'dır. Babasının veya dedesinin vazifesi dolayısıyla bulunduğu Basrâda Übülle denilen yerde doğdu. Bizanslılar buraya bir baskın yapıp, her tarafı yağma yaptılar. Bu sırada, çocuk yaşta bulunan Süheyb bin Sinan'da, Bizanslıların ellerine esir düşenler arasında idi. Ailesi kendisini çok aradıysa da bulamadı. Uzun müddet Bizanslıların elinde kaldıktan sonra Benî Kelb'in eline geçti. Köle olarak satıldığından Mekke'de Abdullah bin Ceda'nın eline düştü. Bu zat daha sonra kendisini azat etti.

Bu hâdise olurken İslamîyet henüz açıklanmamıştı. Kendisine "Rumi" denilmesinin sebebi, uzun müddet Bizanslıların elinde kalmasından dolayıdır. Bu sebeple, Rumca'yı Arapçadan daha iyi bilirdi.

İslam nuru Mekke'de yayılınca Süheyb'in kalbini de aydınlatmış, Müslüman olmaya karar vermişti. Bir gün Ammar bin Yasir, Erkam'ın evinin önünde Süheyb bin Sinan'a rastladı. O'na "Burada ne yapıyorsun?" diye sorunca Süheyb de, "Sen ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi. Ammar, "Ben içeri gireceğim ve Hz. Muhammed'in *(sallallahu aleyhi ve sellem)* sözlerini dinleyip bildirdiği dine gireceğim. Müslüman olacağım" dedi. Süheyb, "Ben de aynı niyetle buraya geldim" deyince beraberce içeri girdiler. O sırada Peygamber Efendimiz de orada bulunuyordu. Müslüman oldular, akşama kadar orada kaldılar. Akşamdan sonra evlerine gittiler. Peygamber Efendimiz, İslamîyet'i tebliğden önce de Süheyb bin Sinan ile konuşur ve birbirlerini sevelerdi. Süheyb, Müslüman olduğunu açıkladıktan sonra Mekkeli müşriklerin şiddetli hücum ve işkencelerine maruz kaldı. Müşrikler

daha çok, kimsesi olmayan zavallılara işkence ederlerdi. Süheyb de Mekke'de akrabası, aşireti olmayan bir zat olduğu için müşrikler kendisine çok zulüm ederler, konuşamayacak hâle getirinceye kadar onu döverlerdi.

Bir gün, Habbab ve Ammar birlikte giderlerken, Kureyş müşriklerinden bazıları ile karşılaştılar. Müşrikler bunları görünce, "İşte Muhammed'e tabi olan kimseler" diye alay ettiler ve bazı uygunsuz sözler söylediler. Süheyb onlara cevaben buyurdu ki: "Evet! Allah-u Teâlâ'nın Peygamber'ine tabi olan, onunla beraber bulunmaktan zevk alan kimseler biziz. Rasûlullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) biz inandık, siz inanmadınız. Biz O'nun söylediklerinin, bildirdiklerinin hepsinin doğru olduğunu kabul ettik, siz yalanladınız. Bütün üstünlük ve faziletler İslamiyet'te, bütün zillet ve felâketler de şirktedir. Müslümanlıkta aşağılık, müşriklikte üstünlük yoktur."

Süheyb böyle söyleyince inanmayanlar üzerine saldırdılar. Süheyb bin Sinan'ı dövdüler.

Süheyb, Mekke'de kendi gayretleriyle büyük bir servet elde edip hayli zengin oldu. Medine-i Münevver'e hicret edeceği müşrikler tarafından haber alınınca yolu kesildi. "Sen Mekke'ye fakir olarak geldin. Çok mal ve servete kavuştun. Şimdi hem kendin gideceksin, hem bunca malı götüreceksin, buna izin vermeyiz" dediler. Süheyb, onlara dedi ki: "Ey müşrikler! Beni iyi tanırsınız ki, çok iyi ok atarım. Eğer üzerime gelerseniz ok torbamdaki okların hepsini size atarım ve sonra kılıcımı çekerim. Bunlardan biri elimde buldukça bana birşey yapamazsınız, kendiniz bilirsiniz."

Fakat Süheyb'in Peygamber Efendimiz'e olan muhabbeti, bağlılığı ve O'na kavuşma arzusu ve Medine-i Münevver'e hicret edip ibadetlerini rahatça eda edebilme isteği o kadar çoktu ki, yanında bulunan bütün mallarının ve alacaklarının Peygamber Efendimiz'in sevgisi yanında hiç kıymeti yoktu. Bu sebeple hiç vakit kaybetmemek, bunlarla oyalanmamak için onlara: "Yanımdaki ve Mekke'de bulunan mallarımı size verirsem önümden çekilir misiniz, yolumu açar mısınız?" diye sordu. Hakk ve hakikatlerden nasibi olmayan,

gözlerini para bürümüş müşriklerin de arzusu buydu. Hemen, “Olur” dediler. Süheyb yanında bulunan bütün varını verdi, Mekke’deki varlığının da yerini tarif edip müşriklerin elinden kurtuldu ve parasız olarak yoluna devam etti. Mekke ile Medine arasındaki yolda binbir zahmet, tahammülü mümkün olmayan güçlüklerle karşılaştı. Fakat sevgili Peygamberimiz’e kavuşmanın heyecanı ile bütün sıkıntılardan zevk alarak yol aldı.

Hz. Süheyb Peygamber Efendimiz’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) huzuruna gelince: “Ya Rasûlullah, Mekke’den, Medine’ye hicret etmek için yola çıktığım zaman, müşrikler beni yakaladılar. Onlara bütün servetimi teklif ettim. Onlar da kabul ettiler. Bütün malımı vererek kendimi ve ailemi kurtararak huzurunuza geldim” deyince, Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “Süheyb kazandı, Süheyb kazandı” (*Hâkim*) buyurdular ve Hz. Süheyb hakkında nazil olan.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْصَاتٍ لِّلَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

“İnsanlardan bir kısmı, Allah-u Teâlâ’nın rızasını isteyerek O’nun yolunda canlarını feda ederler.” (*Bakara, 207*) ayeti kerimesini okudular. Peygamberimiz, (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Süheyb ile Haris bin Samme arasında din kardeşliği ilân etti. Güzel huyları ve faziletleri kendisinde toplamış olan, hazır cevaplılığı ve latifeleri ile tanınan kâmil bir zat idi.

Bir defasında Peygamber Efendimiz’in de bulunduğu bir mecliste, hazır bulunanlara taze hurma ikram edilmişti. Herkes taze hurmadan yemeye başladı. Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Süheyb’e şaka olarak, “Gözlerinde rahatsızlık var, yine de hurma yiyorsun” buyurdu.

Hz. Süheyb de cevaben “Ya Rasûlullah! Gözümün birisinin yarısı sağlamdır. Onun hakkını yiyorum” deyince Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve orada bulunanlar, bu cevap hoşlarına gittiğinden tebessüm ettiler.

Hız. Süheyb-i Rumi, nişan almakta ve ok atmakta çok mahir idi. Başta Bedir, Uhûd ve Hendek olmak üzere bütün gazalarda bulundu. Çok büyük gayret ve kahramanlıklar gösterdi.

Her zaman, Rasûlullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) yanında bulundu. Bütün biatlerde, gazalarda ve seriyelerde hep etraflarında idi. Hiçbir zaman Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile onun arasında bir düşman bulunmamıştır. O'na bir zarar gelmemesi için kendi vücudunu siper etmiştir. Bu durum, O ahirete irtihâl edinceye kadar devam etti.

Bir defasında Ömer, (*radiyallahu anh*) Süheyb'e sordu: "Ey Süheyb, sizde ayıplayacağım bir şey yoktur. Sizi ayıplamak için söylemiyorum ama sizde gördüğüm üç haslet var, bunları sormak istiyorum:

1) Arap olduğunuzu söylüyorsunuz, fakat konuşmanız aslen Arapların konuşmalarına benzemiyor.

2) Oğlunuzun ismi Hamza olduğu halde, bir Peygamber'in ismi (Ebu Yahyâ) ile künyeleniyorsunuz.

3) Malınızı çokça harcıyorsunuz." Süheyb cevabında buyurdu ki: "Ben aslında Arab'im, lâkin küçükken beni Rumlar esir almışlar. Ben onların elinde yetiştiğim için onların dilini öğrendim. Ebu Yahyâ künyesini bana Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) verdi. Çok harcamama gelince, çok harcıyorum ama hep Allah (*azze ve celle*) yolunda sarf ediyorum." Ömer (*radiyallahu anh*) bu cevaptan çok memnun oldu.

Ömer (*radiyallahu anh*) Süheyb'i çok severdi. Ömer, (*radiyallahu anh*) Ebu Lü'lû kâfiri tarafından yaralanınca, yerine geçecek Halife'yi seçmek için şûra ehlini tayin edip, yeni halife seçilinceye kadar Süheyb'in kendisinin yerine vekil olması için ve cenaze namazını kıldırması için vasiyette bulundu. Süheyb, üç gün müddetle cemaate namazları kıldırdı. Bu mukaddes vazifeyi büyük bir ihtimam ve hassasiyetle yerine getirdi. Ömer (*radiyallahu anh*) cenaze namazını da kıldırdı. Süheyb (*radiyallahu anh*) herkese iyilik eder, çok yemek yedirirdi. İkrâm ve ihsanları çok idi. 70 yaşında Medine-i Münevverede vefat etti. Bakî kabristanına defnedildi.

Süheyb-i Rumi'nin bu hadisi rivayet etmesi belki onun Mekke'de mustaz'af olarak yaşaması, müşrikler tarafından eziyetlere maruz kalması ve hicret ederken elinden bütün malının alınması, bu hadis-teki olan olaylardan en çok etkilenenlerden olma ihtimalini kuvvetlendiriyor. Kişi etkilendiği kıssayı dikkatle dinler ve onu başkalarına aktarmaktan haz duyar.

Suheyb-i Rumi'nin rivayet ettiği hadiste Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

HADİSİN METNİ

“Sizden önce bir kral vardı. O'nun bir sihirbazı vardı. Sihirbaz yaşlanınca krala dedi ki: “Ben yaşlandım. Bana bir çocuk gönder, ona sihirbazlığı öğreteyim.” Öğretmesi için ona bir çocuk gönderdi. Gittiği yolda bir rahip vardı. Ona uğrayıp yanında oturdu, onu dinledi ve sözlerini beğendi. Sihirbaza geldiği zaman, Rahibe uğrar ve yanında otururdu. Sihirbaza geldiği zaman sihirbaz onu döverdi. Bu durumu rahibe şikâyet etti.

Dedi ki: “Eğer sihirbazdan korkarsan ‘ailem beni alıkoydu’, eğer ailenden korkarsan ‘sihirbaz beni alıkoydu’ dersin.”

Genç, durumu böylece idare edip giderken, insanları engellemiş büyük bir hayvana denk geldi. Dedi ki: “Bugün sihirbaz mı, rahip mi daha üstündür anlayacağım.” Bir taş aldı ve dedi ki: “Ey Allah'ım, rahibin yaptıklarını sihirbazın yaptıklarından daha çok seviyorsan, şu hayvanı öldür ki insanlar yollarına devam etsinler.”

Taşı attı ve onu öldürdü, insanlar yollarına devam ettiler. Rahibe gelip olayı anlattı. Rahip dedi ki: “Evladım, şimdi artık sen benden daha üstünsün. Zira sen bu gördüğüm mertebeye erişmişsin. Ve sen belaya uğratılacaksın. Eğer belaya düşer olursan benim bulunduğum yeri söyleme.”

Çocuk körleri (doğuştan kör olanları), alaca hastalığına yakalanmış olanları kurtarır ve diğer hastalıkları tedavi ederdi. Kralın

danışmanı bu olayı duydu. Bu kişi kör olmuştu. Çocuğa birçok kıymetli hediyeler götürdü ve dedi ki: “Eğer bana şifa verirsen bütün bunlar senin olacak!”

Delikanlı; “Ben kimseye şifa veremem, şifa veren Allah-u Teâlâdır. Eğer sen Yüce Allah’a inanırsan sana şifa vermesi için Allah’a dua ederim” dedi.

Adam iman etti. Allah-u Teâlâ da ona şifa verdi. Adam eskiden olduğu gibi kralın yanına gelip meclisteki yerini aldı. Kral; “Senin gözünü kim iyi etti?” diye sordu.

Dedi ki: “Rabbim!”

Bu defa Kral: “Senin benden başka Rabbin mi var?” diye gürlledi.

Adam; “Benim de senin de Rabbin Allah-u Teâlâdır.” dedi.

Bunun üzerine sinirlenen kral adamı tutuklattı ve gencin yerini gösterinceye kadar ona işkence ettirdi. Delikanlı getirildi.

Kral ona dedi ki: “Delikanlı, demek senin sihrin körleri ve alacaları iyi edecek dereceye ulaşmış. Duydum ki sen epeyce işler yapıyormuşsun, öyle mi?” diye sordu. Delikanlı dedi ki: “Hayır, ben kimseye şifa veremem. Şifa veren Allah-u Teâlâdır.”

Kral delikanlıyı tutuklattı. Rahibin yerini söyleyene kadar çocuğa işkence yaptırdı. Neticede rahip getirildi. Kendisine; “Dininden dön!” dendi. Rahip bu teklifi reddetti. Kral testere getirilmesini emretti. Testere başının tam ortasına kondu. Rahibi biçirdi. Her biri bir yana düştü. Sonra, kralın danışmanı getirildi. Ona; “Dininden dön!” dendi. Ancak kabul etmedi. Kral, testere getirilmesini emretti. Testere başının tam ortasına kondu. Biçilmesini emretti. Her bir parçası bir yana düştü. Daha sonra delikanlı getirildi. Ona da; “Dininden dön!” dendi. Kabul etmedi. Kral delikanlıyı adamlarından bir gruba teslim etti. “Bunu şu dağın zirvesine çıkarın. Eğer dininden dönerse ne alâ... Eğer dönmezse atın” dedi.

Delikanlıyı götürüp dağın tepesine çıkardılar. Delikanlı: “Allah’ım, beni bunların elinden nasıl dilerse öylece kurtar!” diye dua etti. Bunun üzerine dağ sarsıldı ve onlar aşağı yuvarlandılar. Delikanlı sapasağlam yürüyerek kralın yanına döndü.

Kral ona; “Yanıdakilere ne oldu?” dedi.

Delikanlı; “Allah beni onların elinden kurtardı.” dedi.

Bunun üzerine kral, delikanlıyı adamlarından bir başka gruba teslim etti. Dedi ki: “Bunu bir gemiye bindirip denizin ortasına götürün. Dininden dönerse ne âlâ, değilse, denize atın gitsin.” dedi.

Delikanlıyı alıp götürdüler. O; “Allah’ım, beni bunların elinden dilediğin şekilde kurtar!” diye dua etti. Gemi içindekilerle beraber alabora oldu, hepsi boğuldu. Delikanlı sağ sâlim kralın yanına döndü.

Kral onu görünce, “Yanıdakilere ne oldu?” diye sordu.

Delikanlı da; “Allah beni onların elinden kurtardı.” dedi. Krala dedi ki: “Benim sana emreceklerimi yapmadıkça beni öldüremezsin!”

Dedi ki: “Nedir o?”

Delikanlı; “Halkı geniş bir meydana toplasın.” dedi. “Beni de bir hurma kütüğüne bağla. Oktanlığımdan bir ok al, yayın tam ortasına koy. Sonra da ‘Delikanlının Rabbi olan Allah’ın adıyla’ de ve at. İşte ancak bunu yaparsan beni öldürebilirsin” dedi.

Kral halkı geniş bir meydana topladı. Delikanlıyı hurma kütüğüne bağladı. Sonra delikanlının sadağından bir ok aldı, yayına yerleştirdi. “Delikanlının Rabbi olan Allah adıyla” deyip oku fırlattı. Ok, delikanlının şakağına isabet etti. Delikanlı elini şakağına koydu ve oracıkta öldü. Bunun üzerine halk; “Biz, delikanlının Rabbi’ne iman ettik” dediler.

Daha sonra durumu krala ileterek; “Gördün mü çekindiğin şey nihayet başına geldi, halk iman etti!” dediler. Bunun üzerine kral sokak başlarına büyük hendekler kazılmasını emretti. Hendekler ateşe doldurulmuştu... Kral; “Bu yeni dinden dönmeyen herkesi ateşe atın! yahut onları ateşe girmeye zorlayın” dedi.

Emri yerine getirdiler. En sonunda kucağında çocuğu ile bir kadın geldi, bir ara ateşe girmemek ister gibi yaptı, sendeledi. Çocuk: “Anneciğim, sık dişini, sabret, çünkü sen hak din üzeresin!” demek Sûretiyle annesini cesaretlendirdi.”

HADİSİN AÇIKLAMASI

Bu hadiste üzerinde durulması gereken kavramlar yer almaktadır. Bu kavramlar kraldan bahsederken “**tağut**”, sihirbazdan bahsederken “**belam, medya, okul**”, rahipten bahsederken “**âlim**”, çocuğun harikülade eylemlerinden bahsederken “**keramet**”, çocuğun başına gelecek şeylerden bahsedilirken “**musibet**”, rahibin çocuğa yerini söylememesini tenbihlemesinden bahsederken “**sır**”, çocuğun eziyetlere maruz kalmasından bahsederken “**ışkence**”, rahibin ve danışmanın öldürülmesinden bahsederken “**şehadet**”, kralın emniyet güçlerinden bahsederken “**askerlik**”, çocuğun öldürülmesinden bahsederken “**şehadet operasyonları**”.

(Sizden önce bir kral vardı.)

Haddini aşmış ve zalim bir kral... Halkını kendisine köle etmişti. Kendisine, arzularına ve hükümlerine ibadet ettiriyordu. Kendini, onların Rabbi ve ilahı olarak görüyordu. Arzuladığını onlara kanun yapardı. Halkın üzerinde geçerli olan hüküm sadece onun hükmüydü. Halkından birileri onun ulûhiyetini ya da rububiyetini kabul etmeyecek olsa, terörle mücadele ekibi mahremiyetini çiğneyerek evini basar, kapısını kırar, evini dağıtır, hanımının ve çocuklarının gözleri önünde yere yatırıp zelil eder, sonra din ve merhametin olmadığı yere götürürler. İşkence edip sorguladıktan sonra ya hapse atarlar, ya

sürgün ederler veya idam ederlerdi. Bu kral, Allah-u Teâlâ'ya ait birçok özellik ve sıfatta kendini Allah'a ortak görürdü.

Devletin maddi kaynaklarını israf, keyif, içki, kadın ve Tevhid davasının egemen olmaması için çokça hapisane inşa etmek ve emniyet güçlerini çoğaltmakla yok ederdi. Halkına şunu derdi: “Bizler, prensiplerimizi gökten indiği sanılan kitapların dogmalarıyla asla bir tutmayız. Biz ilhamlarımızı gökten ve gaipten değil, doğrudan doğruya hayattan almış bulunuyoruz!” kısacası tam bir tağuttu.

Tarih boyunca her zaman insanların başlarına bu tip Allah (*azze ve celle*) tanımaz, despot idareciler gelmiştir. Firavun, Nemrut, Ebu Cehil, Mustafa Kemal, Hafız Esad, Hüsnü Mübarek, Kaddafi, Zerdari gibi. Bu idareciler güçlerini onların siyasetlerini benimsemiş kitlelerden alırlar. Allah'tan uzaklaşmış, şirk ve günah bataklığına batmış ve şeytana köle olmuş halklara musallat olurlar. O halkların arasında salih insanlar vardır. Ama münker çoğalınca azap hepsini kapsar, sonra herkes niyetine göre hesap görür. Bu, yüce Rabbimiz'in yüce adaleti- dir, o şöyle buyurmaktadır.

وَكَذَلِكَ نُؤَيِّ بِعُصَّ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

“İşte biz, işledikleri günahlardan ötürü zalimlerinlerden kimini kiminin başına (musallat eder) geçiririz.” (En'am, 129)

Cübeyr bin Nüfeyr dedi ki: Kıbrıs fethedildiği zaman halkın arasını ayırdılar. Bu durum karşısında biri diğeri için ağlamaya başladı. Baktım ki Ebu'd-Derdâ (*radiyallahu anh*) tek başına oturmuş ağlıyor. Dedim ki: “Ey Ebu'd-Derdâ! Bugün Allah-u Teâlâ İslam'ı ve Müslümanları azîz kılmışken seni ağlatan şey nedir?”

Dedi ki: “Sana yazıklar olsun Ey Cübeyr! Halk, Allah'ın emrini yerine getirmez ise O'nun yanında değerini nasıl kaybettiğini görmüyor musun? Hâlbuki bu millet güçlü, galip ve mülk sahibi idi. Allah'ın emrini terk edince bu hallere düştüler..”

İslam ümmeti geçmiş zamanda doğuda Çin'den, batıda Afrika'nın sonu olan Moritanya'ya kadar büyük topraklarda Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarında hüküm sürüyordu. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) döneminde Yahudiler Müslüman kadının örtüsüne el uzattılar diye Peygamberimiz onlara savaş ilan etmiş ve onları yurtlarından sürgün etmişti. Rumların eline Müslüman bir kadın esir düşünce, Hali-fe Mutasım o kadın için bir ordu göndereceği esnada korkuya kapılan Rumlar, kadını hemen serbest bırakmışlardı. İslam ümmeti başta Yahudi, Hristiyan ve daha başka küfür milletlerinden uzun zaman cizye almıştı. İslam adaletinin gölgesinde uzun asırlar yaşayan Müslümanlar Allah'ın dinini bir kenara bırakarak dünya ve içindeki fani aldattıcı metâna dalınca, bu acı konuma geldik.

İslam toprakları kâfirler ve yardımcıları olan mürtedler tarafından işgal edilip parçalandı. Zenginlikleri sömürüldü. İslam ahkâmı yürürlükten kaldırıldı ve yerine küfür ideoloji ve yasaları getirilip kondu. Allah'ın evleri yıkılıp ahırlara çevrildi. âlimleri ve salihleri idam edildi, malları yağmalandı, Müslüman bacılara tecavüz edildi, Müslüman evlatları batılılaştırıldı, Müslümanlar kendi yurtlarında garipleştirildi ve daha nice acılar yaşandı. Bütün bunlar şüphesiz kötü amellerimizin semeresi ve faturasıdır.

İnna lillah ve inna ileyhi raciun.

TAĞUTLAR

Bu azgın kral, tağut konumundaydı. Allah-u Teâlâ'nın insan oğlundan ilk istediği şey sadece Allah'a ibadet edip tağuttan uzaklaşmak ve tağutu inkâr etmesidir. Bunun için Peygamberler göndermiş ve bunun için kitaplarını indirmiş, ahiretteki kurtuluşu buna bağlamıştır.

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

“Şüphesiz ki biz, her ümmete Allah'a ibadet edin ve tağuttan sakının diye bir Peygamber gönderdik.” (Nahl, 36)

Tağutun kısaca tanımını Selef Âlimleri şu şekilde yapmışlardır: Küfürde ve zulümde haddini aşmış her şey tağuttur. Bu şeytan, kâhin, sihirbaz, put olduğu gibi razı olup kendisine ibadet edilen veya insanlara Allah'ın kanunları dışında kanunlar koyan veya o kanunlarla hükmeden kişiler de olabilir.

İbn-i Kayyım (rahimehullah) şöyle tarif eder:

“Tağut; kendisine ibadet edilme, bağlanılma ve itaat edilme noktasında haddini aşan kul demektir. İnsanların tağutu, Allah (azze ve celle) ve Rasûlü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen, Allah'tan başka kendisine muhakeme olunan, ibadet edilen ve Allah'ın emrine dayanmaksızın, Allah'a itaat etmeksizin kendisine tabi olunanlardır. Bunları düşünür ve insanların durumlarına bakarsan, insanların çoğunun Allah'a değil tağutlara ibadet ettiğini(!), Allah (azze ve celle) ve Rasûlü'nün hükümlerine değil tağutların hükümlerine muhakeme olduklarını(!),

Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü'ne değil, tağuta itaat edip tabi olduklarını görürsün.”

Seyyid Kutup (*rahimehullah*) ise şöyle tarif eder:

“Tağut, sağ duyuya ters düşen, gerçeği çiğneyen, Allah'ın kulları için çizdiği sınırı aşan düşünce, sistem ve ideoloji anlamına gelir.”

Günümüzde mevcut birçok zalim tağut, bu anlatılacak krala özelliklerinde ve sıfatlarında çokça benzemektedirler. Bu asrın tağutları ile o eski tağut arasında fark göremiyoruz, ancak şu farkı görürüz; o eski tağut, rububiyetini ve ulûhiyetini utanmadan iğrenç bir şekilde açıkça beyan ediyordu. Halkına; “Ben sizin en yüce Rabbinizim” demeye cesareti vardı. “Benden başka Rabb ve ilahınız yoktur” diyordu.

Ancak günümüzde ümmetin müptela olduğu tağutlar ise uzun zamandan beri rububiyet ve ulûhiyetlerini; hileli, kurnazca, değişik ve üstü kapalı üsluplarla iddia etmektedirler. Çünkü günümüzde her bir tağut eylemleriyle ya da sözleriyle halkına şunu söylemektedir; “Egemenlik; kayıtsız şartsız (Allah'ın değil -haşa!-) milletindir. Millet demokrasi dini ve geleneği gereği bizleri oylarıyla seçip kendilerine vekil ederler. Bizler de bu yetkiyle Millet Meclisler'inde Laik Anayasa çerçevesinde ve kurucusu olanın ilkeleri doğrultusunda sizlere kanunlar koyar ve o kanunlarla yaşama biçiminizi belirleriz. Doğru gördüğümüzü sizlere gösteririz. Size serbest ettiğimiz helaldir. Size yasakladıklarımız haramdır. Çoğunluğun kararıyla güzel gördüğümüz güzel, kötü gördüğümüz de kötüdür. Çoğunluk faiz, eş cinsellik, zina, içki, kumar serbest olsun derse Allah-u Teâlâ'nın sözünü kale almaz, serbest ederiz. Yine çoğunluk, şeriat kanunlarıyla hükmedilme, cihad, birden fazla evlilik yasaklansın derse Allah-u Teâlâ'nın sözünü yine kale almaz yasak, ederiz.

Biz dilediğimizi dost edinir, ona sınırlarımızı açar, onlarla siyasi, kültürel, askeri ve ekonomik antlaşmalara gireriz. Subaylarımız ve Özel Harekat Timlerimiz o dost edindiğimiz devletin askerlerini eğitirler. Sizler bana uymak zorundasınız. Bu dost edindiğimiz kişiler

ister Yahudi, ister Hristiyan, ister Budist ve ister Ateist olsun, fark etmez.

Dilediğimizi de düşman ediniz, icap ederse onunla savaşıyoruz veya ona savaş açmış Yahudi ve Hristiyan dostlarımıza destek verir, Hava alanlarımızı ve Askeri Üslerimizi onlara açar, onlarla aynı safta olunuz ve yine sizler bana uymak zorundasınız. Bu düşman edindiğimiz kimseler Müslüman, Mücahid, Allah (*azze ve celle*) dostu kitleler de olabilir, fark etmez.

Bizim yasalarımız ve kanunlarımız yücedir. Onun üzerine yükseltilecek bir kanun yoktur. Başkalarına değil bize boyun eğmek zorundasınız. Yüce Allah'a boyun eğen biri çıkıp da bize isyan ederse ona savaş açar, onu sürgün eder, hapse koyar veyahut idam ederiz. Sizler yaptıklarınızdan sorumlusunuz ancak, bizler neyi yaparsak yapalım bundan sorulmayız. Kim cesaret edip de bizleri sorgulamaya kalkarsa vay onun haline!..

İlkel tağutlar ile çağdaş(modern) tağutlar küfürde, azgınlıkta ve zulümde eşit olup birbirlerine benzemektedirler. Fakat sözlerde ya da küfrü, zulmü ve azgınlığı açığa vurmada değişik yolları kullanmaktadırlar. İkincisi daha kötü ve daha acıdır!

Tağut'u inkar etmekle ilgili Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا
انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Artık kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam bir kulpa tutunmuştur. Allah işitir ve bilir." (Bakara, 256)

Sağlam kulp için müfessir Mücahid: "İman", Sait bin Cübeyr ve Dahhâk: "La ilahe illallah kelimesidir" demişlerdir.

Bir Müslümanın Allah (*azze ve celle*) katında mü'min ve Müslüman olabilmesi için öncelikle tağutu inkâr etmesi gerekmektedir.

Tağut üç şekilde inkâr edilir. Bu sayılanlar güç ve imkân dahilinde yapılır.

Birincisi: Tağutu inanç açısından inkâr etmektir. O da kalpte ona kin, nefret öfke beslemek, onun ve onun ibadetine girenlerin batıl yolda ve kâfir olduklarına inanmaktır. Bu şartı her bir Müslüman yapabilir. Çünkü imkân dahilindedir. Hiçbir varlık, Müslümanı bu şartı yerine getirmekten engelleyemez. Çünkü kalpte olan şeydir. İkraha sadece organlara yapılan baskıdır, kalbe hükmedemez.

İkincisi: Tağutu söz ile inkâr etmek. O da onun batıl olduğunu, kâfir olduğunu, ondan, dininden, sisteminden ve ona tapanlardan uzak olduğunu, bu yolun batıl ve küfür olduğunu beyan etmektir.

İmam Taberi (*rahimehullah*) tefsirinde şunu anlatır: “Velid bin Muğire, As bin Vail ve Ümeyye bin Halef Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile karşılaşınca dediler ki: “Ey Muhammed! Gel, biz senin taptığına tapalım. Sen de bizim taptıklarımıza tap. Seni her işimizde ortak edelim. Eğer getirdiğin şey elimizdekinden daha hayırlı ise, ona bizde ortak olur ve ondan payımızı alırız. Eğer elimizdeki senin yanındakinden daha hayırlı ise, bu şeyimize sen de ortak olursun ve ondan payını alırsın. Bunun üzerine Allah-u Teâlâ Kâfirun Sûresini indirdi...”

Ayette bizlere öğretildiği gibi: “**De ki Ey Kâfirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam...**”

Taviz vermeden, değiştirmeden ve açık bir dille yanlış ve batıl oluşlarını onlara beyan etmemiz gerekir. Bu konuda Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ
مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ
وَالْبُغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَخَدَهُ

“İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarımızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir.” (Mümtetine, 4)

Peygamberlerin atası ve ulü’l-azm Peygamber’i olan İbrahim (aleyhisselam) ve onunla beraber olan mü’minlerde bizim için güzel örnek vardır. Allah’ı, dinini ve ahkâmını bırakmış; laik ve Cahiliye sistemiyle insanları yöneten, putlara ve kendilerine taptıran tağutlara ve kölelerine; “Sizden ve Allah’ı bırakıp taptıklarımızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya ve şeriatına dönünceye kadar, sizinle bizim aramızda sürekli olacak bir düşmanlık ve öfke belirmiştir!” dememiz gerekir.

Burada önemle dikkat edilmesi gereken bir nokta var. O da; önce bu batıl dinlerin mensuplarından uzaklaşmak ve onları inkâr etmek. Sonra da batıl din ve ideolojilerden uzaklaşıp inkâr etmek sırası yer alıyor. Çünkü o batıl dinin mensuplarından beraat eden, dininden hayli hayli beraat eder.

Ama aksi durumda şu olabiliyor; kişi, batıl dinden ve ideolojisinden beraat ediyor, ancak ona tapanlardan beraat etmeyebiliyor, hatta onları dost edinebiliyor.

İşte bu, İbrahim’in (aleyhisselam) hanif olan “milleti” yani dinidir. Bu millete her bir Müslümanın tabi olması gerekmektedir. Bu milletten yüz çevirenlerin akılsız olduklarını Rabbimiz bizlere beyan ediyor:

وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ...

“İbrahim’in dininden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir?v.” (Bakara, 130)

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisinde şöyle buyurur:

من وحد الله وكفر بما يعبد من دونه حرم ماله ودمه وحسابه على الله

“Kim Allah’ı birleyip, O’nun dışında tapınulanları inkâr ederse malı ve kanı haram olur, hesabı Allah’a aittir.” (İbn-i Hibban)

Üçüncüsü: Tağutu amelî olarak inkâr etmek. O da ona ibadet etmekten kaçınmak, ondan uzaklaşmak, ona ve tapanlarına karşı imkân dahilinde savaşmak, onları yardımcılar ve dostlar edinmemektir. Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ ۗ فَبَشِّرْ

عِبَادِ

“Tağut’a kulluk etmekten kaçınıp, Allah’a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele.” (Zümer, 17)

...فَقَاتِلُوا أُمَّةَ الْكُفْرِ إِيَّاهُمْ لَا أَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُونَ

“..Küfrün önderlerine karşı savaşın. Çünkü onlar yeminleri olmayan adamlardır. (Onlara karşı savaşsanız) umulur ki küfre son verirler.” (Tevbe, 12)

Küfrün önderleri tağutlardır. Çünkü onlar Allah’ın dinine ve şeriatına başkaldırdılar. Allah-u Teâlâ’nın ulûhiyyet hakkını kendilerinde gördüler. Halklarını İslam’dan alıkoymak için çok çaba harcadılar. Bu küfürlerini bırakana ya da helak olup gidene kadar onlarla İslam’ın zirvesi olan cihad ibadeti yapılır.

...وَلِيُجِدُوا فِيكُمْ غَضَبًا...

“..Onlar (savaş anında) sizde bir sertlik bulsunlar...” (Tevbe, 123)

Çünkü mü’min, kâfire karşı sert, Müslüman kardeşlerine karşı merhamet sahibidir.

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ...

“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın!..” (Enfâl, 39)

İbn-i Teymiyye (rahimehullah) elişi tevatür ve açık olan bir hükümde şeriata boyun eğmeyen her topluluk ile din, sadece Allah’ın oluncaya kadar savaşmak vaciptir.”

Cihadda öncelikli hedef tağutlar ve küfrün başını çeken liderlerdir. Rasûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Kab bin Eşref ve Ebi Rafi gibi küfrün başını çeken iki Yahudi’yi ve Peygamberlik iddia eden Esvet El-Ansi’yi öldürtmüştür. Mekke fethedildiği zaman Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) altı kişinin kanını heder etmiş,” Kâbe’nin örtüsüne dahi asıldıklarını görürseniz onları öldürünüz” diye ferman vermişti. Liderlerin ilk hedef olmalarının sebepleri vardır:

Onlar emir ve lider konumunda oldukları için, toplumda etkileri büyük olduğu için, halk ile İslam arasında engel konumundadırlar. İslam’da suçları büyük, Allah (azze ve celle) ve Rasûl’üne düşmanlıkları ileri safhadadır. Onları İslam ahkâmı ile yargılayacak güçte değiliz. Çünkü maddi ve beşeri güçlerle kendilerini korumaktadırlar. Onların öldürülmelerinin sebebi, Allah’ın dinine savaş açmış kişinin cezasının görülmesi ve başkalarına ibret olmasıdır.

Suikast ile ilgili gelen hadisler, bu eylemin gerek ferdi ve gerek grup bazında yapılabileceğini beyan eder. Buna göre Müslümanların bu işi yapacak fertleri ve grupları yetiştirmeleri vaciptir.

Küfrün imamlarına ve islamî değerlere dil uzatanlar konusunda Şeyh Abdurrahman El-Duseri (rahimehullah) şöyle demektedir: “Cihad için, imkân dahilinde kuvvet hazırlamak dinin ikamesi için gerekli vaciplerdendir. Allah’a, doğru bir şekilde ibadet eden kişinin, bu işi ihmal etmesini veya gevşek davranmasını bırakın, sonraki vakte tecil etmesi bile doğru değildir. Küfrün İmamlarına, şeriatten sıyrılan ve dini tahrif edenlere, Allah’ın vahyini eleştiren, kâlemine ve yayınlarını bu doğru ve hak din olan İslam’a dil uzatma vesilesi yapanlara,

Allah (*azze ve celle*) yolunda ciddi olarak cihad edecek samimi abidler, su-ikast düzenlerler. Çünkü bunlar Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü'ne eziyet eden kişilerdir. Müslümanların bu kişileri dünyanın hiçbir bölgesinde hayatta bırakmamaları gerekmektedir. Bu kişiler, Peygamberimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) öldürülmesini teşvik ettiği İbn-i Hakik ve diğerlerinden daha beterdirler. Onları öldürmeyi terk etmek, Allah (*azze ve celle*) Rasûlü'nün vasiyetini terk etmek, Allah'a ibadet konusunda büyük bir dengesizlik ve Allah'ın dinini baltalamaya çalışanlara meydan vermek demektir.

Bunun tasavvuru ancak Allah'ın dini için kızmayan ve gayret göstermeyen kimselerde görülür. İşte bu ihmalkarlık, Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü'nün az sevildiğini ve onlara gerekli değer verilmediğini gösterir. Allah'a hakkıyla ibadet edildiğini de göstermez...”

* * *

03.
DERS

DEMOKRASI

Günümüzde tağutların genel anlamda dayandıkları ve edindikleri din ve sistem demokrasidir. Neredeyse dünyayı saran, asli kâfir ile mürted hükümetlerin benimsediği ve yürürlüğe koyduğu küfür dini ve sistemi olan demokrasinin ne olduğunu kısaca tanıyalım.

Demokrasi kelimesi aslen Yunanca bir kelime olup, “Demos” yani halk kelimesi ile “Kratos”, otorite, yönetim, idare kelimelerinin birleşmesinden meydana gelmektedir. Bu iki kelimedenden ise, halkın yönetimi, halkın idaresi, halkın otoritesi ve egemenliği anlamına gelen demokrasi kelimesi türemiştir.

Çıkış zamanı ve sebebi şöyle olmuştur: Fransız İhtilâl’ine kadar batı dünyasında halkın üzerinde tek egemen güç kiliseler ve rahiplerdi. Batılı idareciler arkalarına aldıkları kilise desteği ile kendilerinin yeryüzünde Allah’ın birer vekili olduklarını iddia ediyorlardı. Bu iddia ile insanlar üzerinde baskı kuruyor, onların üzerlerinde tam anlamıyla tahakküm kurarak halklarına zulmediyorlardı. İnsanların mallarına, topraklarına, kadınlarına ve evlatlarına göz dikerek onları bütün değerlerden yoksun bırakıyorlardı. Elbette ki bu zulüm bir müddet sonra büyük bir tepkiye neden oldu ve yönetim ile halk arasında çatışmalar hatta savaşlar başladı. Batı âlemi ilahi düzen olan İslam’dan ve adil sisteminden mahrum olmaları sebebiyle, yönetim ve kanun koyma işini tekelden çıkarmak için filozoflar ve düşünürler kendilerince insanlar için en ideal yönetim sistemini belirleme adına işe koyuldular ve insanların yönetimi için kendisine demokratik düzen denilen bir sistemi ortaya attılar. İşte demokrasinin ilk ortaya çıkışı kısaca bu şekilde gerçekleşmiştir.

Demokratik sistemin temel özelliği, halkın egemenliğidir. Şiarları “Egemenlik; Kayıtsız Şartsız Milletindir” sözüdür.

Demokrasilerde egemenlik yani hâkimiyet hakkı tamamen halka ait olmak zorundadır. Demokratik sistemlerde (onların iddialarına göre) irade tamamen halkın elinde olup, halk iradesini dilediği şekilde bilfiil yürütür. Halkın üzerinde hiçbir sulta ve güç yoktur. Halk kendi kendisinin efendisi olup, kendi idaresinin ipi yine kendi elindedir. Kendi otoritesi dışında da başka hiçbir otorite karşısında sorumlu değildir. Halk, egemenliğe sahip olması itibarıyla, seçtiği milletvekilleri vasıtasıyla yasa ve kanunlar yapar, otoritenin kaynağı olması itibarı ile de kendisi tarafından seçilen ve tayin edilen idareciler eliyle kanunların düzenlenmesini ve uygulanmasını sağlar. Bu anlamda yasama, yürütme ve yargı halkın egemenliği ve otoritesi altındadır. Devleti meydana getirme, yöneticileri seçme, kanun ve yasalar çıkarma noktasında her fert diğer fertlerin haklarına sahiptir. Kanunların ve yasaların çıkarılması ve uygulanması açısından doğrudan demokrasilerde olduğu gibi halkın bir araya toplanması mümkün olmadığı için, halk bu noktada yetkisini yasama heyetini oluşturarak milletvekillerine devreder. İşte bu vekillerin oluşturduğu yapıya parlamento adı verilir. Demokratik sistemlerde parlamento genel iradeyi temsil eder ve otoritesini kendisini seçen halktan alır.

Demokrasinin genel anlamda ayıp ve bozuk yönleri şunlardır.

- Egemenliği, insanların yaratıcısı ve maslahatlarını en iyi bilen, kâinatın Rabbi olan Allah’a değil de kendileri gibi aciz, zayıf, cahil ve zalim insanlara vermektedirler.
- Sözde halkın egemenliği demektir. Ancak halkın yönetimde hiçbir katkısı yoktur. Çünkü çıkarılan kanunlar, Cumhuriyet’in birinci Firavun’u olan büyük tağutun koyduğu ilke ve inkılaplara aykırı olmaması gerekmektedir. Mesela, halkın çoğunluğu İslam şeriatını isterse, bu istek kabul edilmez. Çünkü bu istek Laiklik ilkesine aykırıdır. Millet Meclisi’nden herhangi bir kanun çıkarsa, Cumhurbaşkanı bu kanunu reddedip iptal edebilir.

- Bu sistemde bütün insan sınıfları eşittir. Akıllı ile akılsız, bilgin ile cahil, küçük ile büyük, eğitilmiş ile eğitimsiz, ahlaklı ile ahlaksız, takvalı ile fasık, Müslüman ile kâfir aynı kefeye konur. Demokrasi'ye göre çoğunluğun dediği oluyorsa, yani % 51'i eş cinsel (affınıza sığıyorum) hem cinsiyetle evliliği meşru kılmak istese, % 49'u namuslu ve şerefli kabul etmezse, eş cinsellerin isteği olur. Allah-u Teâlâ'nın haram kıldığı evliliklerden olan süt kız kardeş ile evliliği bu sistem mübah kılmaktadır!..
- Demokratik sistemde çoğunluğun görüşü alınır. Çoğunluk ne derse o olur. Çoğunluğun görüşü doğrudur. Hâlbuki İslam'da doğrunun çoğunluk ile alakası yoktur. Hakk (Kur'an ve Sünnet) ne ise doğru odur. Hatta İslam'da çoğunluk övülmemiş, bilakis yerilmiştir. Allah-u Teâlâ şöyle buyurur.

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“Onların çoğu, ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler.” (Yusuf, 106)

وَإِنْ تَطَّعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

“Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyacak olursan, seni Allah'ın yolundan saptırlar. Onlar zandan başka bir şeye tabi olmaz, yalandan başka söz de söylemezler.” (En'am, 116)

Abdullah bin Mes'ud (rahimehullah) der ki: “Cemaat, tek başına da olan hakka muvafakat etmemdir.”

Hasan El-Basri (rahimehullah) der ki: “Ehl-i Sünnet, geçmişlerde insanlar arasında en az olanlar idi. Kalanlar arasında da sayıları azdır. Dünyalık insanlarla beraber refah hayat sürmediler. Bid'atçılarla beraber bid'ate kapılmadılar. Rabbler'iyle karşılaşana kadar sünnet üzere sabrettiler.”

Şirk mabedi olan Millet Meclisi'nde 276 Milletvekili içki, zina, faiz serbest olsun derse, buna mukabil 274 Milletvekili "Hayır serbest olmasın, hem bu sayılanları Allah-u Teâlâ haram kılmıştır, hem de topluma ciddi zararları vardır" demiş olsa, çoğunluğun dediği olacağı için bu sayılanlar serbest olur. Çoğunluk süte siyah derse süt siyah sayılır! Böyle saçmalık olur mu! Size ve bu saçma sisteminize yazıklar olsun...

- Demokratik yönetimlerde koyulan bütün kanunlar beşer ürünüdür. Bu kanunların büyük çoğunluğunu Batılı kâfirler koymuştur. Adamın biri kalksa 200 insanın canına kıysa, onlarca kadına ve kıza tecavüz etse, onlarca ev ve işyeri soysa ve yakalansa, bu kokuşmuş düzende en fazla alacağı ceza ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası olacaktır. Müebbet cezalarda idam olmadığına göre o cani adam, ömür boyu hapisshanede yiyip içip yatacak, televizyon seyredip keyfine bakacaktır. Eğer bir torpil bulursa yakın zamanda hapisten çıkıp elini kolunu sallayıp gizecektir. İsteddiği zaman bir daha suç işleyecektir. Ama İslam ahkâmı uygulansa ve bu adam kısas yoluyla öldürülse bir daha ne suç işleyebilir, ne senelerce masraflara girilerek hapisshanede besletilir, ne de başkaları onun akıbetini gördükten sonra suç işlemeye teşebbüs edebilir.

Bugün Abdullah Öcalan denen o cani ve kâfir adam, 30.000 kişinin ölümünden sorumlu tutulurken, ada hapsinde keyif çatıp hayatını sürdürmektedir!.

Nasıl ki demokrasi'de egemenlik, hâkimiyet hakkının beşere ait olduğu noktasında hiçbir ihtilaf, şek ve şüphe yok ise, İslam'da da bu yetkinin ancak ve ancak Allah-u Teâlâ'ya ait olduğu hususunda hiçbir şek ve şüphe yoktur. İslam'da en yüksek otorite, kendisinden başka hiçbir otoritenin bulunmadığı tek sulta sahibi Allah-u Teâlâ'nın biz-zat kendisidir. O'nun hükmünü bozacak hiçbir merci, O'nun sözünün üzerinde hiçbir söz sahibi yoktur. Bu, tevhid kelimesine şahitlik eden her Müslüman'ın zihninde güneş gibi açık olan bir meseledir. Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor.

...إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ...

“...Hüküm ancak Allah'a aittir...” (Yusuf, 40)

...أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ...

“...Dikkat edin! Hem yaratmak, hem de emretmek sadece O'na mahsus-tur...” (Araf, 54)

Allah-u Teâlâ, hükmün ve otoritenin tek sahibi olması dolayısıyla, kullar arasında ancak kendi hükümleri ile hükmedilmesini emretmekte, buna karşılık Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenlerin kâfirler, zalimler ve fasıklar olduklarını bildirmektedir.

وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ...

“Onlar arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet...” (Maide, 49)

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ... هُمُ الظَّالِمُونَ... هُمُ
الْفَاسِقُونَ

“Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyenler, kâfirlerin... zalimlerin... fasıkların ta kendileridir.” (Maide, 44,45,47)

Allah-u Teâlâ, kulların arasında meydana gelebilecek bütün ihtilaflara dair yetkinin sadece kendisine ait olduğunu bildirmiş, hak-kında ihtilafa düşülen bütün meselelerde O'nun hakemliğini tanımayı emretmiştir.

...فَإِن تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ...

“...Eğer bir şey hakkında ihtilafa düşerseniz, onun çözümünü Allah'a ve Rasûlü'ne götürün.” (Nisa, 59)

Bununla beraber Allah-u Teâlâ, ihtilafların ve anlaşmazlıkların çözümünü Allah'tan başkasının hükümlerine götüren kimselerin iman iddialarını ise reddetmektedir:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ
يُرِيدُونَ أَنْ يُتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ
الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sana indirdiğimize ve senden önce indirdiklerimize iman ettiğini iddia edenleri görmedin mi? Tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Ancak onun hükmünü inkâr etmekle emir olunmuşlardı. Şeytan, onları derin bir sapıklığa düşürmek istemektedir.” (Nisa, 60)

Ve nihai olarak Allah-u Teâlâ hükmüne hiç kimseyi ortak tanımadığını beyan ederek, kendi hükmü dışında kalan bütün hükümlerin Cahiliye hükümleri ya da tağutun otoritesi olarak isimlendirmiştir.

وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا...

“..O, hiçbir kimseyi hükmünde ortak kabul etmez.” (Kehf, 26)

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ

“Onlar Cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar. Gerçekten inanan bir topluluk için Allah'tan daha iyi hüküm veren kim vardır.” (Maide, 50)

- Demokrasi’de, insanoğlunun istediği dini seçme ve değiştirme hürriyeti vardır, isterse putlara tapar, isterse şeytana tapar isterse ineğe tapar. İsterse Allah’ı inkâr eder. Bu konuda tamamıyla serbesttir. Aynı şekilde Demokrasi’de bir Müslüman istediği inanç ve dini seçip mürtedleşebilir.

Bu İslam Dini'ne aykırıdır. İslam, küfrü, inkârı ve putperestliği kaldırmak için gelmiştir. Peygamberler bunun için gönderilmiş, kitaplar bunun için indirilmiştir.

İslam'a göre Müslüman bir kişi dinini değiştiremez. İslam ve iman izzetine kavuşmuş bir kimse dinini değiştirirse tevbe edip dönene kadar yaşama hakkı kalker. Mürted kişi hakkında Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

من بدل دينه فاقتلوه

“Kim dinini değiştirirse O'nu öldürünüz.” (Buhari)

Demokrasi'nin başka bir küfrü şudur: Herkes istediği düşünce ve görüşü savunabilir. Bu düşünce İslam'a aykırı da olsa, Allah'ı inkâr da olsa, İslam Dini'ni hafife de alsın bu konuda hürdür.

Bu kural küfrün, inkârın ve hayasızlığın önünü açar. Bizim konuşmalarımız, düşüncelerimiz, savunduğumuz görüşler İslam dairesi çerçevesinde olmalıdır. İslam'ın dışına çıkamaz. Demokratik sistemde, Darwinist bir kâfir gelir, “İnsanın aslı maymundan türemiştir” diye iddiada bulunur. Başka bir Materyalist kâfir çıkar, “bu kâinat, tesadüf eseri ortaya çıkmıştır” diye iddia eder. Başka bir kâfir çıkar, “Kıyamet on sene sonra kopacaktır” diye iddia eder. Başka bir kâfir çıkar örtüyü eleştirir. Başka bir kâfir çıkar, İslamî değerlerimizle alay eder... Bu şekilde hergün bir küfür, bir batıl düşünce insanların kafalarını karıştırır.

Taberani ve başka âlimlerin rivayetinde şu hadise anlatılır: Abdullâh bin Ömer (*rahimehullâh*) der ki: Tebük savaşında bir mecliste bir adam şöyle dedi; “Şu Kur'an okuyucularımız (Sahabe-i Kiram) gibi boğazına düşkün, yalan sözlü ve savaşta korkak insanlar görmedik.” Etrafındakiler gülünce biri dedi ki: “Yalan söyledin, sen münafıksın. Seni Rasûlullah'a (*sallallahu aleyhi ve sellem*) haber vereceğim.” O esnada şu ayet indi.

وَلَكِنْ سَأَلْتَهُمْ لِيَقُولَنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ
تَسْتَهْزِئُونَ ❁ لَا تَعْتَدِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِنْكُمْ
نُعَذِّبُ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ

“Eğer onlara, (niçin alay ettiklerini) sorarsan, elbette, biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk, derler. De ki: Allah (azze ve celle) ile, O'nun ayetleriyle ve O'nun Peygamber'i ile mi alay ediyordunuz? (Boşuna) özür dilemeyin; çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz. Sizden (tevbe eden) bir grubu bağışlasak bile, bir guruba da suçlu olduklarından dolayı azap edeceğiz.” (Tevbe, 65-66)

Bu ayet bizlere konuştuğumuz sözlerin İslam dairesinde olması gerektiğini göstermektedir. Konuşulan, söylenen ve yayınlanan her şey İslam inancına aykırı olamaz.

Demokrasi, insanın ilahlaştırılması ve kitlelerin egemenliğidir. Demokrasi'de yasama halkındır. Halkın haram kıldığı haram, helâl kıldığı da helaldir. Halk, parlamentoda milletvekillerinin çoğunluğu ile temsil edilir. Parlatmentonun çıkardığı kanunlar, bütün halk için bağlayıcıdır. Bu nedenle demokrasi Allah'a şirk koşmaktır ve açık bir küfürdür. Çünkü Allah'ın yasama hakkını alıp, insanlara vermektedir. Bu noktada Müslüman bir kimsenin tavrı, hayatının bütününde tağuti bir düzen ve tağutun hükmü olan Demokrasi'yi inkâr etmek, onun otoritesini tanımamak, seçimlerine katılmamak, demokrasinin savunucularına, dostlarına ve yardımcılarına karşı açık bir şekilde buğz, kin, öfke beslemek ve düşmanlık göstermek şeklinde olmalıdır.

Müslümanların memleketlerinde Allah'ın hükümlerinin terk edilmesi, demokratik sistemin hükümlerinin yükseltilmesi sebebiyle beşeri hükümleri gıdermeleri ve egemenlik tamamıyla Allah'ın olana kadar mücadele vermeleri müslümanların boyunlarının borcudur.

Huzeyfe (radiyallahu anı) rivayet ediyor, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur.

Akabinde Müslümanların beklediği ve küfür âleminin korktuğu Peygamberlik sünneti üzere hilafetin yeniden hâkim olması Allah'ın izniyle yakındır. Rabbim o günleri görmeyi nasip etsin. -Amin-

(Onun bir sihirbazı vardı.)

Küfre, zulme ve despotluğa dayalı yönetim kendisine dürüst ve sadık kadro edinmez. Şüphesiz ki kadrosu kendisi gibi zalimlerin, yalancı ve hakka karşı duran kişilerden müteşekkil olacaktır.

Sihir sadece toplumda görülen bir şey değildi. Bilakis toplumun yönetimi onun vasıtasıyla gerçekleşiyordu. Sihir bir topluma hükmediyorsa, bizler o toplumun ne denli haktan uzak, bozuk ve arzulara dayalı bir toplum olduğunu anlarız.

O toplumun başında despot bir idareci, idaredeki temel ilke sihire dayalı bir yönetim. Zorba bir yönetim, yönetimden topluma tehditlerle beraber hayali vaatler... Toplumun düşüncesi hurafelere dayalı... Varılacak son; Uçurum...

Böyle bir halde yaşayan bir insan, ya kendi nefsini yücelten bencil bir şahsiyet veya nefsine yenik düşmüş, varlığını idarenin oyunlarına alet etmiş, zavallı biri konumda olur...

Cahilî yönetimler Müslüman, akıllı, namuslu ve doğru kişileri istemezler. Çünkü yönetimlerini küfür, bencillik, adaletsizlik ve şehevi arzular üzerine kurmuşlardır. Bu cahilî yönetim, halkı kendisine benzetmek ve itaat ettirmek için sihirbazları devreye sokar.

Bu sihirbazın görevi; gerçekleri insanların gözünde saptırmak, hakkı batıl, batılı da hak göstermekti...

Görevi; kralın azgınlığını, sapkınlığını gizleyip, rububiyetini ve ulûhiyetini insanların gözünde süslemektir...

Görevi; kralın mülkünü sihriyle, oyunuyla ve inkârcılığıyla sağlamlaştırmak, aralarında itiraz eden veya karşı çıkan kalmayana dek kulları tağuta kul etmektir...

Ümmetlerin ve insanların müptela oldukları tağutlar mülklerini, yönetimlerini korumak ve insanları kendilerine kul etmek için her zaman sihirbazlara ihtiyaç duymuş, onlara zor ve kolay zamanlarında yaslanmışlardır. Sihirbazlar, tağutların mülklerini sağlamlaştırmada, otoritelerinde ve zulümlerin de onlara yardımcı olmuşlardır.

Gerçekleri insanların gözünde ters çevirince insanlar hakkı batıl ve batılı hak olarak, acıyı tatlı ve tatlıyı acı, güzeli çirkin ve çirkinini güzel, iyiliği kötü ve kötülüğü iyi görmeye başlarlar!.

* * *

KÖTÜ ÂLİMLER
(BELÂMLAR)

Bu asırda tağutların dayandıkları sihirbazlardan bazıları da, saray mollaları ve kötü âlimlerdir. Dil ve mantık âlimleri, zalim tağutu, küfrünü ve zulmünü savunmak amacıyla kendilerini ve ilimlerini seferber ederler.

Allah-u Teâlâ âlimlere çok sorumluluklar yüklemiş, ilmiyle amel edenlere çok büyük mükâfat verirken amel etmeyenlere büyük azap hazırladığını haber vermiştir. Âlim kişi, Peygamber'in makamında sayıldığı için Allah'ın kullarını uyarmak, irşat etmek ve doğru yolu göstermekle mükelleftir. Yeri gelince canı pahasına da olsa hakkı onlara anlatmak zorundadır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır.

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ
فَنَبَدُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَاشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئْسَ مَا يَشْتَرُونَ

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden,”Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı. Onlar ise bunu kulak ardı ettiler, onu az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları alış veriş ne kadar kötü!” (Âl-i İmran, 187)

İlmi gizleyip açıklamayanlar hakkında da şöyle buyurmuştur.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ
فِي الْكِتَابِ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ

“İndirdiğimiz açık delilleri ve kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz hidayet yolunu gizleyenlere hem Allah (azze ve celle) hem de bütün lânet ediciler lânet eder.” (Bakara, 159)

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ilmi gizleyen kimseler hakkında şöyle buyurur.

من سئل عن علم فكتمه أجم يوم القيامة بلجام من نار

“Kim bildiği bir ilimden sorulup da gizlerse, kıyamet gününde ağzına ateşten gem vurulur.” (Tirmizi, İbn-i Mace)

İlmi gizleyen kişiye bu kadar tehdit varsa, dini tahrif eden, Tağutların rızalarını ve maaşlarını elde etmek için küfürlerini örtbas eden, onlara mazeretler bulan ve onları savunanlar hakkında ne demeli!

Laik ve demokrat olan küfür sistemlerine bağlanıp batılı, hak diye insanlara sunanlar, vaaz ve hutbelerinde tevhidi, Allah'ın hâkimiyetini, şirk ve küfürü, dostluk ve düşmanlığı, Allah (azze ve celle) yolunda cihad ve mücadeleyi anlatmayıp, insanlara iyilik yapmayı, kâfir de olsa insanları sevip saymayı tavsiye edenler, orman ve yeşilliği korumanın faziletini sayanlar, Allah'ın toprağında ilahlık taslayıp İslam'ı ayaklar altına alan ve Müslümanları hapishanelere dolduran bu küfür düzenlerine karşı kıyama geçmeyen ve bu düzenlerin yıkılması için cihad etmeyen bilakis bu küfür vatanlarına bağlılıklarını savunan bu din görevlileri âlim değil, ilim kisvesine bürünmüş din taciri ve hainlerdir.

Aslen bu kimselere âlim denmez, bilgi toplayıcısı veya ilim hamalı denmesi daha doğrudur veya yol kesen hırsız.

Said İbn-i Müseyyeb (rahimehullah) dedi ki: “Siz, âlim geçinenlerin devletle içli dışlı olduklarını görürseniz onlardan korkun. Zira onlar dinin hırsızlarıdır.”

Huzeyfe (radiyallahu anhu) dedi ki: “Fitne makamından uzak durunuz. ‘O neresidir?’ diye sorulunca Dedi ki: Emirlerin (Devlet yetkilileri)

kapılarıdır. Sizden biriniz emirin yanına girer, yalan konusunda onu doğrular, onda olmayan şeylerle onu över..”

Seleften birçok âlim sultanların yanına girip çıkan âlimler hakkında iyi düşünmezlermiş. Çünkü “Sen onların dünyalarından ne kadar kazanırsan, onlar senin dininden daha fazlasını kazanırlar” derlermiş.

Kötü âlimlerin hedefi, dünyayı elde edip bolluk içinde yaşamak, dünya ehli yanında makam ve mevkilere ulaşmaktır. Bu sayılanları elde edebilmek için şeytan onlara, ancak dini tahrif edip gizlediklerinde veya saptırıp taviz verdiklerinde ulaşabileceklerini vahyedince onlar da böyle bir şeye kalkışırlar.

Demokratik küfür düzenlerinin meclislerinde görev almanın caizliğini beyan edenler, halka uluhiyet hakkını veren seçimlere katılmanın gerekliliğini savunanlar, Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü’ne savaş açmış, devlet büyüklerine itaat etmenin vacip oluşunu anlatanlar, küfrün önderliğini yapan Amerika’nın 11 Eylül’de saldırıya uğrarken ölen Amerikalılar için yas tutanlar, yaralılarına kan vermenin faziletini anlatanlar, A.B.D. ordusunda görev alıp Afganistan’daki Mücahidlere karşı savaşmanın caiz olduğunu söyleyenler, “Yahudi ve Hristiyanlarla, İbrahimi dinde birleşmekteyiz, dolayısıyla onlara kâfir denmesin” sloganını atanlar, dinler arası kardeşlik ve dostluğun tesis edilmesinin gerekliliğini savunan bel’amları düşünün. Bunların o dönemki sihirbazlardan farkları var mıdır?..

Tarikat adı altında şirki müritlere süsleyenler, bid’at ve hurafeleri sünnet diye öğretenler, sünnete sarılan kimseleri “Mezhepsiz Vahhabiler” diye tanıtanlar, şeyh, mürit, mürşit, evliya ve züht diyerek İslam’ı Hristiyanlığa ve Budizm’e benzetenleri düşünün!..

Kredi adı altında faiz almaya, okulda zaruret gereği örtü açmaya, kadın erkek karışık oturmalarına ve tokalaşmalarına fetva verenler, müziğe, hayasızlığa sanat adı altında cevaz verenler ve vb... Daha nice yanlış fetva verenleri düşünün... Bu kimseler Allah (*azze ve celle*)

adıyla insanları kandırırlar. İslam adıyla insanları küfre sürüklerler. Hikmet ve maslahat adı altında dini baltalarlar...

Abdullah bin Mübarek der ki: “Dini bozan sultanlar, kötü Hahamlar ve Rahiplerden başkası mıdır?..”

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَأْكُلُونَ أَمْوَالَ النَّاسِ
بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا
يُنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ.

“Ey iman edenler! (Biliniz ki), hahamlardan ve rahiplerden birçoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve (insanları) Allah (azze ve celle) yolundan engellerler. Altın ve gümüşü yığıp da onları Allah (azze ve celle) yolunda harcamayanlar yok mu, işte onlara elem verici bir azabı müjdele!” (Tevbe, 34)

İşte bu din tacirleri, Musa (aleyhisselam) döneminde yaşamış Bel’am bin Baura misali tağutun rızasını Allah’ın rızasına, maaşını Allah’ın ebedi cennetine, tağutun korkusunu Allah’ın korkusunun önüne, kıscası dünyayı ahirete tercih edenlerdir. Vay onların hallerine...

Bel’am bin Baura’nın, İbn-i Kesir tefsirinde kıssası anlatılır. Kendisi Kenanlar’dan olup Musa’ya (aleyhisselam) inanmış, Allah’ın yüce ismini bilen ve dua ettiği zaman duası kabul edilen âlim bir kişiydi. Ne var ki Musa (aleyhisselam) ve ordusu Kenan bölgesine gelip yaklaşınca kavminin ısrarı, dünyalık şeyleri vadetmeleri sebebiyle ve makamına aldanarak Musa’ya (aleyhisselam) düşman kesilmiş, küfür safında onlara karşı olmuş, kavmine hileler öğretmiş, Musa (aleyhisselam) ve ordusuna karşı bedduada bulunmuş fakat bedduası kendi kavmine dönmüş, kibir ve dünyevi arzuları sebebiyle mürtedleştikten sonra dünya ve ahiretini kaybetmiş ve Allah (azze ve celle) tarafından cezalandırılmış bir şahsiyettir.

Onun hakkında Allah-u Teâlâ şöyle buyurur.

وَإِثْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأُ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ
الْغَاوِينَ * وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ
كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثُ أَوْ تَتْرُكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاقْصُصِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

“Onlara (Yahudilere), kendisine ayetlerimizden verdiğimiz ve fakat onlardan sıyrılıp çıkan, o yüzden de şeytanın takibine uğrayan ve sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini oku.

Dileseydik elbette onu bu ayetler sayesinde yükseltirdik. Fakat o, dünyaya saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun durumu tıpkı köpeğin durumuna benzer: Üstüne varsan da dilini çıkarıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte ayetlerimizi yalanlayan kavmin durumu böyledir. Kıssayı anlat; belki düşünelirler.” (Araf, 175-176)

Allah-u Teâlâ dünyaya saplanmış ve hevesinin peşine düşmüş bu kişiyi köpeğe benzetmiştir. Bunlar köpek tabiatlı insanlardır. Burada Rabbimiz’in bu tip insanları köpeğe benzetmesinin birkaç hikmeti şunlar olabilir:

Bildiğimiz gibi köpek hiçbir zaman doyuma ulaşamayan, bir türlü doymak bilmeyen, sürekli ciğeri açlıkla yanan bir hayvandır. Do-yumsuzluğu simgeleyen bir hayvan tipidir köpek. Şehvetine ve boğazına düşkünlüğü yüzünden başına gelmedik kalmaz. Bu do-yumsuzluğundan ötürü onun üzerine bir taş atsanız bile, acaba yiyecek bir şey mi atıldı diye onun peşine koşar.

Üzerine varsan da solur, serbest bıraksan da. Üzerine gidilip zor durumda bırakıldıklarında da solurlar, kendilerine her hangi bir baskı yapılmayıp serbest bırakıldıkları zaman da solurlar. Allah’ın ayetlerini bilen, kitabın ayetlerini tanıyan nice Prof., Doçent, Doktor ve hocalar, Allah’ın lütfu keremiyle kitap ve sünnet bilgisine

ulaştıkları halde kitabın ayetlerinden sıyrılarak köpeklige özenmektedirler. Üzerlerine varsan da solurlar, varmasan da solurlar. Üzerlerine gidilip baskı yapılırsa da pes ifadesi gösterirler, baskı yapılmazsa da aynı durumdadır.

Tağut onları sıkıştırırsa da ondan yana tavır takınırlar, rahat olsalar da yine ondan yana tavır takınırlar. Dinlerini, dünyaları adına satmış, üç kuruşluk dünya menfaati için dinlerini dünyaları haline getirmiş, dinlerini dünyalarına yama yapmış, dünyalık bir kısım makamlar adına Allah'ın ayetlerinden uzaklaşmış, konumlarımız sarsılacak endişesiyle Allah'ın ayetlerini her yerde gündeme getirmekten korkan, bu korkularından ötürü gündeme getirmediği ayetlerden kopmuş, uzaklaşmış, Allah'ın ayetlerini kendileri için işlemez hale getirmiş bu insan tiplerinin böylece köpekleştiklerine şahit oluyoruz.

Ne atarsan kendilerine, onu yiyecek bir şey zannederler. Daima kendi çıkarlarını düşünürler. Herhangi bir kapıdan kendilerine bir şeyler geldi mi, belki ileride bunun devamı gelecektir diye o kapıya sadık kalmaya özen gösterirler. Başka bir kapıdan biraz fazlası geldiği zaman önceki kapıyı unutup bu defa da oraya sadık kalırlar. İşte Allah'ın kapısını unutmuş, Allah (*azze ve celle*) ayetlerinden uzaklaşmış başka kapılarda kemik arayan materyalist insan tipleri. Hangi kapıdan ne atılacak diye o kapılar hatırına dini gündeme getirmeyerek ya da o kapıların istediği biçimde Allah'ın ayetlerini yorumlayarak bekleşip dururlar. Devletten bir makam koparabilme hatırına, Allah'ın dinini eğip bükerler. Küfri iktidarların bozuk düzenlerine, İslam dışı hayatlarına Kur'an'dan ve sünnetten destekler bulmaya, Allah'ın ayetleriyle zalimleri desteklemeye çalışırlar.

Bu köpeklerin bir özelliği de, Allah'ın dini gündeme geldiği, Allah'ın yüce ayetleri okunduğu, Allah'ın sistemi ortaya konulduğu ve laik sistem için bir tehlike söz konusu olduğu zaman, her birinin bir iniden ulumaya ve ürümeye başladığını görürsünüz. Birisi çıkıp Allah'ın ayetlerini gündeme getirdiği zaman, buna tepki olarak bu köpeklerden bir tanesinin ürümesiyle ötekilerin de hep bir ağızdan

onu takip ettiklerini ve o Müslümanın sesini, soluğunu boğmaya ve meydana getirdiği tesiri silmeye çalıştıklarını görürsünüz.

İlmi olup ilmiyle amel etmeyen kişileri Allah-u Teâlâ şöyle vasfeder:

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَثْقَارًا...

“Tevrat’la yükümlü tutulup da onunla amel etmeyenlerin durumu, ciltlerce kitap taşıyan eşeğin durumu gibidir...” (Cuma, 5)

Yahudi din bilginlerinin karakterlerinden biri, ilimleriyle amel etmemeleriydi. Onları Allah’ın gazabına sürükleyen, kıyamete kadar bu kötü vasıfla tanınmalarına sebep olan Allah’ın ikram ettiği o ilimden faydalanmamaları ve amel etmemeleriydi.

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

أشد الناس عذاباً يوم القيامة عالم لم ينفعه علمه

“İlmi kendisine fayda vermeyen âlim, kıyamet gününde en şiddetli azaba uğrayacak insanlardandır.” (Taberani)

Süfyan Es-Sevri (rahimehullah) dedi ki: “Cahil abidin ve facir âlimin fitnesinden Allah’a sığınınız. Çünkü onların fitneleri her uygun kişiye fitne olur.”

BASIN YAYIN
(MEDYA)

Günümüzde insanlara tağutun kültürünü aşlamaya çalışan, Tağuta ibadet ettiren, ona boyun eğme ve ona dayanma kültürü veren yazılı, görsel ve duyuşal basın da sihirbazlardan sayılır. Günümüzün basını genel anlamda Yahudiler'e ve Hristiyanlar'a hizmet veren masonların elindedir. Masonların maşaları, günlük haberleri değiştirerek, gerçekleri çarpıtılarak ve yorum yaparken İslam'ı, Müslümanları ve özellikle Mücahidleri eleştirerek zehirlerini kusmakta ve sihirlerini yapmaktadırlar.

Medyanın hedeflerinden biri de İslam coğrafyasında müstehecenliği, fuhşu ve haramı bütün çeşitleriyle yaymaktır. Bu konuda Yahudiler, Haçlılar ve Laik kâfirler çok ciddi paralar harcarlar. Televizyon aracılığıyla Müslümanları şehvetlerinin esiri, Avrupa hayranı, dünyaya bağlı ve tağutlara itaatkâr bir kul haline getirmek en büyük amaçlarından biridir.

Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır.

سَيَأْتِي عَلَى النَّاسِ سِنَوَاتٌ خِدَاعَاتٌ يَصْدَقُ فِيهَا الْكَاذِبُ وَيَكْذِبُ فِيهَا
الصَّادِقُ وَيُؤْتَمَنُ فِيهَا الْخَائِنُ وَيَخُونُ فِيهَا الْأَمِينُ وَيَنْطِقُ فِيهَا الرُّوَيْبِضَةُ قِيلَ
وَمَا الرُّوَيْبِضَةُ قَالَ الرَّجُلُ التَّافَهُ يَتَكَلَّمُ فِي أَمْرِ الْعَامَةِ

“Kıyametin önünde insanların üzerine aldatici seneler gelecektir. Yalancılar doğrulanacak, doğrular yalancı sayılacaktır. Hainler güvenilir sayılacak, güvenilir olanlar hain sayılacaklar. Ve o zaman “Rüveybida

konuşacaktır. Rûveybida kimdir?” denilince Dedi ki: Fasık bir kimsenin genelini işini konuşmasıdır. (idare etmesidir)” (Ebu Ya’la, Ahmed, Hâkim)

Başka rivayetlerde “sefih, ahmak, basit kimselerin insanların genel idari ve önemli meselelerini konuşmalarıdır” geçmektedir.

Dünya genelinde insanlar, kültürlerini, terbiyelerini ve meydana gelen olaylara bakış açılarını televizyonlardan almaktadırlar. Bu televizyon kanallarının geneli, masonların elinde ve tağutların kontrolünde olduğu için, neredeyse hakkı işitemez hale gelmişlerdir. İsmen Müslüman olan ama cismen kâfirleşmiş birçok kişi, olaylara masonların ve tağutların bakışıyla baktıkları için İslam’ın şiarlarını kötü görmekte, Allah’ın dini için mücadele eden muvahhid davetçiler ve savaşan Mücahidleri teröristler olarak telakki etmektedirler.

Bugün en basitinden İslam’ın şiarlarından olan örtü ve sakal, kimlik Müslümanı sayılan halklara sorulduğu zaman genelinin örtü, çarşaf, haremlik selamlık ve sakal gibi konulara hiçte olumlu bakmadıkları, İslamî kıyafet giyinen kimselere öcü gözüyle baktıkları görülecektir.

“Modern çağda şariat devleti de neymiş!”, “Hangi asırda yaşıyoruz!” veya “Şariat’tan Allah (azze ve celle) korusun!” diyen kitleler Müslüman olduklarını iddia etmelerine rağmen nasıl oluyor da kendilerini küfre sokacak sözleri konuşuyorlar? Demek ki bu kitleleri tağutların sihirbazı olan televizyonlar büyülemiş...

Devletlerin siyasetlerinde medyaya yansıyan haberler ile işin perde arkasında yatan gerçekler arasında dağlar kadar fark görmekteyiz. Örneğin, sözde Arap devletleri toplanıp İsrail’e kınamakta ve bazı yaptırımlarda bulunmak isterler. Ancak işin arka perdesinde şu gerçekler yatmakta; aslen İsrail’i koruyan ve onunla her türlü ilişkiyi sürdüren yine bu devletlerdir. Türkiye’nin siyasetinde İsrail yaptığı zulümlerle kınanırken öbür taraftan askeri, siyasi ve ekonomik işbirlikleri devam etmekte hatta İsrail’in bir kısım su ihtiyacı Manavgat’tan karşılanmaktadır.” Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!”

Amerika, İslam coğrafyasına günlük tonlarca bombalarını atarken, Nato ve mürted kuvvetler kadın, çocuk ve yaşlı ayırmadan Müslümanları ve Mücahidleri katlederken hatta yasak olan kimyasal silahlar kullanırken itiraz gelmez ama Mücahidlerin yaptıkları en ufak eylemler bile kınanmaktadır. Son on yılda sanki sadece Amerika'da insan öldürülmüş, 11 Eylül darbesinden başka bir şey olmamış gibi sürekli 11 Eylül'de ölen kâfirlerin gündeme gelmesi, körfez savaşında sadece ambargo sebebiyle 1 milyon bebek ölürken, yüzbinlercesi Irak'ta ve bir misli Afganistan'da katledilirken o katliamlardan bahsedilmemekte, sanki Amerikalılar'ın o necis kanları çok temizmiş gibi dönüp dolaşıp medya tarafından öldürüldüklerinden bahsedilmektedir. Bu ne küstahlık! Bu ne satılmışlık! Bu ne vicdansızlık!..

Günümüzde şehveti azdıran, haram yollarla eğlendiren ve yoldan çıkararak gazete, internet, video gibi araçlar da sihirbazlardan sayılır. Çünkü bunlar kişinin vaktini elinden alarak şehvetlerinin ve arzularının esiri yaparlar. Sanki kişi binbir şeytana bağılmış gibi onlardan kurtulamaz ve onların etkilerinden çıkamaz.

Bu sebeple aramızda tağutun kültürü ile kültürleşmiş, onun partisine ve hizmetine girmiş birini gördüğünüzde şaşırmayın. Bu şeyler az önce anlattığımız sihirbazların sihriyle olmuştur.

Herhangi bir konuyu tartışma amacıyla ortaya atın. Etrafında binbir görüşün var olduğunu göreceksiniz. İşte bu olanlar sahtekâr sihirbazların etkisi sebebiyledir.

İnsanların çoğunun yanında iyi olan kötü olmuş, kötü olan iyi ve güzel olmuştur. Batıl hak ve hak batıl olmuş, zulüm adalet ve adalet zulüm olmuştur. Mücahidler terörist, teröristler mücahid olmuştur. Bütün bunların sebebi sahtekâr sihirbazların etkisi sebebiyledir.

Kişilerin duyuları bozulduğu için gerçekler birbirine karışmaktadır. Münakaşa edilmeyecek ve ihtilaf olmayacak bir gerçek kalmamıştır. Saygı duyacakları ve müracaat edecekleri sabit bir mercileri kalmamıştır.

Tağuta ibadet etme, ilkelerine teslim olma kültürü haricinde, her şey değiştirilmeye, reddedilmeye, eleştirilmeye, büyülenmiş ve yenilgiye uğratılmış kamuoyuna sunulmaya uygundur.

İnsanın hayatın da işitmenin çok büyük rolü vardır. Çünkü insan olaylara bakışını, tasavvurunu ve inancını o yönde şekillendirir. Aslolan işitmek, dinlemek değil, kimi işitmek, kime kulak vermek önemlidir. İmam Malik (*rahimehullah*) der ki: “İlmi kimden aldığınıza bakınız. Çünkü siz, ondan “din” alıyorsunuz.”

Bugün Müslümanların geneli din anlayışlarını, olaylara bakışlarını ve olayların tasavvurlarını sevdiği, etkilendiği ve güvendiği hocalardan alırlar. Çok farklı görüşlerin varlığı birçok hocanın o konuda ki farklı yorumlarından kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla mü'mine düşen görev, her işittiğini alması değil, işittiği şeyleri Kur'an ve Sünnet süzgecinden geçirmesidir.

Allah-u Teâlâ, Yahudilerin kötü sıfatlarını anlatırken haram yediklerinden ve yalan işittiklerinden bahseder.

سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَّالُونَ لِلسُّخْتِ ...

“Hep yalana kulak verir, durmadan haram yerler...” (*Maide, 42*)

Kişinin hayatına haram rızık ile sürekli yalan işitme girdi mi, onun hakka tabi olması veya olaylara Allah'ın razı olacağı tarzda bakması imkânsızdır.

Allah-u Teâlâ, münafıklardan ve mü'minlerin arasında varlıklarının zararlarından ve tehlikelerinden bahsederken bazı mü'minlerin onlara kulak verdiklerini ve onlardan etkilendiklerini bahseder.

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَا أُضْعَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ
وَفِيكُمْ سَمَاعُونَ لَهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ

“Eğer içinizde (onlar da savaşa) çıksalardı, size bozgunculuktan başka bir katkıları olmazdı ve mutlaka fitne çıkarmak isteyerek aranızda koşarlardı. İçinizde onlara iyice kulak verecekler de vardır. Allah (azze ve celle) zalimlerinin gayet iyi bilir.” (Tevbe, 47)

Münafıkların Müslümanlar arasında varlıkları zarar vericidir. Çünkü inançları zehir, konuşmaları zehir ve amelleri zehir doludur. Konuşmaları o değerli sahabeden bazılarını etkiliyorsa ve onlara kulak asanlar çıkıyorsa, günümüzde dinlerini tağutların rızası uğruna satmış laik kâfirlerin ve Yahudilere hizmet etmekten kıvanç duyan Masonların sözleri acaba bu ahir zamanda yaşayan zavallı Müslümanları etkilemez mi? Tam bir İslamî terbiyeden geçmeyen hanımlarını, çocuklarını ve gençlerini etkilemez mi?

Bilakis etkisi çok büyüktür. Çünkü kendimizi öz yurdumuzda garip görmeye başladık. Her bir Müslüman bu zehirleyici sihirbazları evinden ve çoluk çocuğundan uzak tutmalıdır veya kontrol altına almalıdır. Her duyduğu haberi hemen doğrulamamalı ve onu araştırmalıdır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ
فَتُصِيبُوا عَلَى مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ

“Ey iman edenler! Eğer bir fasık size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeden bir topluluğa kötülük edersiniz de sonra yaptığınızı pişman olursunuz.” (Hucurat, 6)

Müslümanın her haberi yayması doğru değildir. Çünkü bazı haberler vardır ki imanı zayıf olan mü'minlere fitne olacaktır. Veya kalplerini korku ile dolduracaktır. Veya ondan bazı Müslümanlar zarar görecektir. Veya kâfirlerin sevinmelerine sebep olacaktır. Bu sebeple Müslümanların kendilerine has medyaları ve haber kanalları olmalıdır. Olayları ve haberleri Kur'an ve Sünnet süzgecinden geçirdikten sonra ümmete açıklayan âlimleri olmalıdır.

(Sihirbaz yaşlanınca krala dedi ki: “Ben yaşlandım.”)

Azgın krala tehlikenin geldiğini, sihriyle beraber sihirbazı götürececek ecelin yaklaştığını ve böylece sihrin gerçek mahiyetinin insanlara görünme tehlikesinin kapıya dayandığını ve böylece insanların gerçekleri öğrenecekleri anın yaklaştığını haber verdi.

Bunun kral ve saltanatı üzerinde oldukça büyük tehlikesi bulunmaktadır. Tehlikeli akıbet meydana gelmeden bu durumun tedarik edilmesi gerekmektedir.

Her bir insan, neslinin devam etmesini, davasının ve inancının devam etmesini ister. Ömrünü tağutun ve tağuti düzenin ikamesinde ve muhafazasında geçirmiş, Allah'ın dininin ve dostlarının hâkim olmaması için enerjisini bu yolda harcamış, ömrü boyunca Müslümanlara desiseler kurmuş bir şahıs olarak öylece ölmesi ve arkasından davasını ve izini takip eden birilerini bırakmaması anormal olacaktı. Bu sebeple kraldan şöyle bir talepte bulundu:

(Bana bir çocuk gönder ona sihirbazlığı öğreteyim)

Sihirbazlıkta bana mirasçım olsun, tağut olan kralın hizmetinde, insanlar üzerinde sihrin etkisi devam etsin. Çünkü sihrin faydalı olması, sürekli yapılmasına bağlıdır. Eğer yapımında bir kesiklik olursa ya da duraklama yaşanırsa sihrin sahte boyutu hemen ortaya çıkar ve sihir zail olur. Böylece yapanın aleyhine dönüşür.

Bu sebeple günümüz tağutlarının değişik sihirleri sürekli ve ke-sintisiz olarak yayına devam eder. Hedefi ise, insanlar bir dakika bile olsa rahatlamasınlar ve nefisleriyle baş başa kalmasınlar, aksi halde perde kalkar ve sihrin var olduğunu anlarlar.

Şu ayetiyle Allah-u Teâlâ ne güzel buyurmuştur:

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضِعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا
أَنْ نَكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَنْدَادًا وَأَسْرُوا التَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا
الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ.

“Za’fa uğratanlar da büyüklük taslayanlara: ‘Hayır, siz gece ve gündüz hileli düzenler (kurup) bizim Allah’ı inkâr etmemizi ve O’na eşler koşmamızı bize emrediyordunuz.’ dediler. Azabı gördüklerinde pişmanlıklarını saklarlar, biz de inkâr edenlerin boyunlarına halkalar geçirdik. Onlar, yaptıklarından başkasıyla mı cezalandırılacaklardı?” (Sebe, 33)

Sadece gündüz tuzağı veya gece tuzağı değil hem gece hem de gündüz sürekli kesintisiz olan bir tuzak.

(Öğretmesi için ona bir çocuk gönderdi)

Böylece kralın hizmetine ve boyunduruğuna girsin. Acaba neden bir genç ya da adam değil de çocuk?.

Cevap; Çünkü, çocuğun öğrenmesi ve ezberlemesi daha hızlıdır, onu öğrenmeye mecbur etmek, ubudiyete ve hizmete sokmak daha kolaydır. Yumuşak dala benzer. Sihirbazın istediği gibi bükülmesi ve istenen şekle konması daha kolaydır.

Tağut kral kendini, koltuğunu, mülkünü, otorite ve kanunlarını garanti altına almak için... Daha uzun bir hizmet, gelecek nesillere kadar uzanan sihir... Bu anlatılanlar ancak sihirbazın istediği çocuğun varlığıyla olur.

Müslüman kişi, küfrün eline yetiştirilmek üzere teslim edilmiş çocuklar için üzülmeli ve onları bataklıktan nasıl kurtarabilirim diye endişe içinde olmalıdır. Allah-u Teâlâ çocukları İslam fitratı üzere temiz olarak yaratır. Ancak kâfirler onların fitratlarını bozup kendileri gibi kâfirleştirirler.

Dünyayı henüz tanımamış küçük bir çocuğa Allah (azze ve celle) inancı ve sevgisi verdiğinizde hemen aldığını ve kolayca kabullendiğini

göreceksiniz. Hayâ nedir çocuklar bilmezken, avretinin açılması durumunda utandığını ve sıkıldığını müşahede edersiniz. Yalanın, haksızlığın ve hırsızlığın kötü şeyler olduğunu en küçük yaşında idrak etmesi fitratının temiz ve İslam üzere yaratıldığının göstergesidir. Ama maalesef bu güzel fitratlar, kâfirler tarafından kirletilmekte ve ifsat edilmektedir. Vicdanı olan Müslüman, buna izin vermemelidir. Çocukları İslam eğitimi üzere yetiştirmesi vaciptir.

* * *

ÇOCUK EĞİTİMİ
VE LAİK SİSTEMİN
OKULLARI

Burada çocuk ve eğitimi üzerinde duralım. Allah-u Teâlâ'nın sayamayacağımız verdiği nimetlerden bir tanesi de çocuk nimetidir. Ve bu çocuklarla bizleri imtihan etmektedir. Cenab-ı Hakk-bir ayetinde şöyle buyurmaktadır:

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ

“Bilin ki, mallarınız ve çocuklarınız ancak bir fitnedir (imtihan konusudur.) Allah'ın yanında ise büyük bir mükâfat vardır.” (Enfâl, 28)

Bu ayette Rabbimiz bizim çocuklarımızla ve mallarımızla sınan-dığımızı, bu iki şeyin bizler için sadece fitne yani imtihan sebebi olduklarını haber vermektedir. Eğer mallarımızı Allah'ın razı olacağı yolda harcarsak ve çocuklarımızı İslam üzere yetiştirip terbiye edersek, bizlere büyük mükâfatın verileceğini, aksi halde en büyük kayıp ve en büyük pişmanlık sebebi olacaklarını haber vermektedir.

Çok iyi bilirsiniz ki bu dünyaya gönderiliş amacımız imtihandır. Cinler ve insanlar sınanmak üzere gönderilmiştir. Mallarla sınav, canlarla, çocuklarla, eşlerle, aşiretlerle sınav, makam ve mevki ile sınav, şeytan ve yandaşları ile sınav, savaşçı ve barışçı kâfirlerle sınav, tağutlarla ve ekibiyle sınav ve hayatın her bir devresi ve durumuyla sınanacağız. Allah'ı, Peygamber'ini ve onun yolunda cihadı üstün tutanlar kurtuluşa erecek, dünyayı ve içindekileri tercih edenler hüsrana uğrayacaklardır.

قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ
اقتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الْفَاسِقِينَ

“De ki: “Eğer babalarımız, çocuklarımız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşıretiniz, kazandığımız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah’tan, O’nun Rasûlü’nden ve O’nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez.” (Tevbe, 24)

Bu ayette açık bir şekilde dünyevi değerlerin, akraba baskılarının, tahsilat ve iş istikbalinin, dünyanın aldaticı, fani güzelliklerinin Allah’a kulluğun, Peygamber Efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) tabi olmanın ve Allah (azze ve celle) yolunda cihad etmenin önüne geçiyorsa, Allah’ın azabını hak edeceğimizi ve Allah (azze ve celle) katında fasıklar-dan olacağımızı beyan etmektedir. Bunu ister misin ey mü’min kardeşim? Allah’ın azabını beklemeyi ister misin? Yada üç günlük geçici dünya hayatını ebedi cennetlerle değişmek ister misin?

Bilindiği üzere hak ile batıl, iman ile küfür savaşı Hz. Adem’in oğulları olan Kabil ve Habil döneminde başlamış, bu mücadele günümüze kadar gelmiş ve kıyamet kopana kadar devam edecektir. Batıl ehli her zaman hak ehlini sindirmeye ve yok etmeye çalışmıştır. Batıl ehli, hak ehlinin varlığına tahammül edememiştir. Kâfirler, Müslümanları kendi dinlerinden soyutlamadıkları müddetçe rahat etmeyecek ve davalarından vazgeçmeyeceklerdir.

Şu an biz Müslümanların mübtela olduğu belalardan biri de tağutun okullarında çocuklarımızın ilmî tahsilat görmeleri, onların eğitim ve öğretimlerinde uzun bir müddet kalmalarıdır. Gündüz onların terbiyesinde saatlerini geçiren çocuklar, geri kalan terbiyelerini tamamlamak için akşamı televizyon başında geçirirler. Çünkü yayın organları onların eğitim planlarının en önemlisini teşkil eder.

Neticede çocuğun terbiyesi ana babasına değil, laik tağutlara verilmiştir. **İnna lillah ve inna ileyhi raciun.**

Şüphe duyulmaz gerçeklerden biride; tağutlar karşılıksız olarak Müslümanların çocuklarını okutup onları faydalandırmazlar. Eğitim ve öğretim için yaptıkları büyük harcamaların karşılığını beklerler.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ

“Gerçek şu ki, inkâr edenler, (insanları) Allah’ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğrıtılacaklardır. İnkâr edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır.” (Enfâl, 36)

Tağutların eğitim ve öğretim müesseseleri bizlere dışardan şirin görünür, masumane okuma yazma öğreten, kültürlü ve aydın nesiller yetiştiren ve insanlara parlak gelecek sunan kurumlar olarak hayal ettirilir. Dışı rahmet ama içi azap olan bu müesseselere, dünyaya tapan kişilerin gözlükleriyle değil de Cenab-ı Hakk’ın razı olduğu Rabbani gözlüklerle bakarsak bu müesseselerin gerçek mahiyetlerini çok daha iyi anlarız.

Balın içine zehir katılarak öğrencilere bilgi sunan bu kurumlar, Müslümanları öz kimliklerinden soyutlama kurumlarıdır. Bu kurumlarda ki hedef, yeryüzünde fesadı yaymak, insanları haktan uzaklaştırmak, onları İslam’dan soyutlamak, Yahudi ve Hristiyanların yeryüzüne rahat bir şekilde hâkim olmalarını sağlamaktır.

Günümüz İslam coğrafyasında akıtılan Müslüman kanları, işgal edilen Müslüman toprakları ve kirletilen Müslüman ırzları bunun açık bir delilidir. Bu cinayetleri işleyen Amerika, İsrail, İngiltere ve yandaşları, kuklaları olan adları Ahmed, Ömer, Abdullah gibi İslamî olan ancak kendilerinin İslam ile ne uzaktan ne de yakından alakası olmayan tağutların okullarında yetişmiş mürted kâfirlerle yardımlaşarak ve onlardan destek alarak sağladıklarını görmekteyiz.

Tarihten günümüze kadar bütün beşeri sistemler hâkimiyetlerini sürdürebilmek için çocuklar üzerinde çokça durmuşlar, onları kendi ideolojileri için bekçi yapmak için uğraşmışlardır. Bilhassa İslam karşıtı otoriteler çocukların İslam'a göre yetişmelerine tahammül edememişler, onların imandan ve Kur'an'dan uzak yetişmelerini sağlamak için eğitimlerini hassaslaştırarak ciddi boyutlarda kanunlar çıkarmışlardır.

İlk öğretimi mecburi sekiz yıl yapmaları ve hedefte bu sayıyı yükseltme düşüncesi bunun kanıtıdır. Bir çocuğun fitrat üzere olduğu ve dünyayı yeni yeni tanımaya çalıştığı, en taze hafızanın varlığında ve bilgiyle doldurma çağında, kendi küfri müesseselerine alarak beynini istedikleri malumatlarla doldurmak istemeleri ve vatandaşları da buna mecburi kılmaları ve bunun için bütçeden büyük paraları ayırıp harcamaları onların planını su üstüne çıkarır. Ağaç yaşken eğilir kaidesinde, çocukları bu tağuti müesseselerde eğip tağutu seven ve koruyan nesil yetiştirmek bunların en önemli hedeflerindedir. Buna karşı çıkan ve çocuklarını okula göndermeyenlere karşı hukuکی işlemler yapmaları yahut Allah (*azze ve celle*) rızası için üç beş küçük çocuğu alıp evlerde dinlerini, Kur'an'larını öğretmeye çalışan Müslümanları cezalandırmaları, böyle bir eylemi yasaklamaları, onların ne denli azgınlaştıklarını ve İslam'a ne kadar büyük bir düşmanlık beslediklerini gösteren en belirgin kanıtlardır.

Musa'nın (*aleyhisselam*) döneminde yaşayan ve "Ben sizin en yüce Rabbinizim" diyen Firavun'lar bile halklarına bu kadar baskılar yapmamış ve insan neslini bu kadar bozmamışlardır. O dönem ki Firavun'lar, İsrailoğullarının doğan bebeklerini öldürüp ahiret âlemine gönderirlerdi. Ama şu anki Firavun'lar, yeni doğan bebekleri beden öldürmüyor, onları dinsiz ve laik yetiştirerek ruhen öldürmeye ve ebedi cehennem üyesi yapmaya çalışmaktadırlar. Bu modern Firavun'lar, ilkel Firavun'lar'dan daha tehlikeli ve daha kötü değiller mi? Eski Firavun'lar ölünce küfürleri biterdi. Ama asrın Firavun'lar'ının bıraktıkları ilke ve inkılapları mirasçıları tarafından yaşayıp yaşatmaya çalışılmakta, karşı duran kimseleri de cezalandırmaktalar.

Allah ve Rasûlü bizleri diriltecek şeylere çağırırlar.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

“Ey iman edenler, size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah’a ve Rasûlü’ne icabet edin.” (Enfâl, 24)

Tağutlar halklarının kalplerini öldürmeye, gözlerini ve kulaklarını sağır etmeye çalışırlar.

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

“Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yaratık (hazırladık). Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır.” (Araf, 179)

Allah-u Teâlâ aydınlığa ulaştırır, tağutlar ise karanlıklara boğarlar.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُوهُمْ مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“Allah, iman edenlerin velisi (dostu ve destekçisi)dir. Onları karanlıklardan nura çıkarır; inkâr edenlerin velileri ise tağut’tur. Onları nurdan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar, ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır.” (Bakara, 257)

İçinde yaşadığımız coğrafyada Kemalist düzen İslam’a karşı olan eğitim sistemini kendi amentüsüne göre tanzim edip, insana da-yatma niteliğinde uygular olmuştur. Maksudı bellidir; tek tip insan

yetiştirip çocukların beynine putperestliği sokmaktır. Zaten eğitim sürecinde ki süreç iyice tahkik edilirse, bu sürecin hep küfre götüren sözler ve küfre götüren amellerle dolu olduğu görülür. T.C.'nin eğitimle ilgili yaklaşımının hangi düzeyde olduğunu göstermesi açısından bazı anayasa maddeleri, kanunları yönetmelikleri şöyledir:

Milli Eğitim Temel Kanunu, Kanun No: 173.

Madde 2-a) Atatürk ilke ve inkılaplarına ve anayasada ifadesi bulunan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş yurttaşlar yetiştirmek.

Madde 12- Türk milli eğitiminde laiklik esastır.

Madde 15- Okullarda kız ve erkek karma eğitim yapılması esastır.

Madde 43- İlkokulun Eğitim ve Öğretim İlkeleri:

“Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretiminin genel amacı, İlköğretim ve Ortaöğretimde öğrenciye, Türk milli eğitim politikası doğrultusunda, genel amaçlarına, ilkelerine ve Atatürk'ün Laiklik ilkesine uygun Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Dersi ile, ilgili yeterli temel bilgi kazandırmak... Böylece Atatürkçülüğün, insan sevgisinin pekiştirilmesini sağlamak, faziletli insan yetiştirmektir.”

Ders Kitapları:

Eğitimde kullanılan ders kitaplarının tümü, amaçlarını gerçekleştirmek için düzenlenmiş bir araç olarak görülür. Bu sebeple de İslam'ın küfür ve şirk olarak baktığı bilgilerle doludur. Çünkü genel olarak kitapları hazırlayanlar, İslamla pek alakası olmayan, çoğu laik Kemalist düşünceye sahip olan insanlardır. Bununla beraber bu kitaplar batıdan aldıkları bir takım İslam'a aykırı bilgilerle doludur.

Tarih bilgilerinin çoğu yalanlarla doludur. İslam ile alakası olan devlet ve yönetimler kötü olarak gösterilmeye çalışılır. Yahudi ve Hristiyan dünyası olan Avrupa ve batı ülkeleri her zaman övülerek, bu milletlerin laiklik ve demokrasi sebebiyle ilerledikleri, çağdaş ve medeni oldukları vurgulanıp yönetimde ve hayat anlayışında onları taklit edilmeleri sevdirilmeye çalışılır. Dikkat edilirse tağut okullarında okuyup üniversiteyi bitirenler eğer İslam ile tanışmamışlarsa bu öğrenciler Avrupa hayranı olmakta, Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dönemindeki Asrı saadet İslam devleti, Emeviler, Abbasiler ve hatta ataları olan Osmanlı Devleti'ne bile soğuk bakarlar. Çünkü bu devletlerin İslam ile bağlantıları vardı. Ama kafalarına, kötü kimseler olarak işlenmiştir. Bu kişi Avrupa'ya gidecek olsa kendisinin Müslüman olduğunu söylemekten utanır. Çünkü okullarda ona belki farkında olarak belki de farkında olmayarak İslam düşmanlığı enjekte edilmiştir.

Genel olarak öğrenciler şeriat kelimesinden korkarlar. Çünkü şeriat onlara barbar milletlerin yaşayış türü gibi medeniyet ve ilimden yoksun olarak birbirlerini acımasızca ezen insanların hayat düzeni olarak lanse edilmiştir. Şeriat denince akıllarına hocaların ve şeyhlerin devlet makamlarında hâkim oldukları, istediklerinin kolunu kestikleri, istediklerini taşıdıkları ve gerici bir hayat yaşamayı ideal olarak gören ve devlet yapısını ona göre şekillendiren kimseler akıllarına gelir.

Kişi aslen şeriatın, Allah'ın egemenliğine dayanan bir hayat nizamı olduğunu, bütün kulların tağutlaşmış insanlara değil, sadece Allah'a kulluk yapmaları gereken ilahi bir hayat nizamı olduğunu bilmez. Kafasına laiklik işlendiği için, "din ayrı, siyaset ayrı, İslam ayrı, devlet ve hayat nizamı ayrıdır" diye düşünür.

Yine bu derste Atatürk o kadar çok anılır ki, onun anıldığının onda biri kadar Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve sahabesi anılmaz. Güvenilir bir kaynak bana haber verdi. İlkokulda öğretmen çocuğa sorar: Oğlum, "Peygamberimiz kim?".

Çocuk: "Peygamberimiz Atatürk'tür." cevabını verir.

Zavallı çocuğun kafasına Atatürk sevgisi o kadar çok işlenmeye çalışılır ki, nerdeyse (haşa) bizi yaratan odur diyecek hale gelir.

“Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi” dersine gelince, aslen ne din ne de ahlak ile alakası olmayan birçok bilgilerle doldurulmuş, Laikliğin ve Kemalizm’in dine aykırı olmadığı, bilakis din ve inanç hürriyetini koruduğu anlatılır. Her bir yurttaşın bu küfür üzere kurulmuş vatanını çok sevmesi ve canını laik ve demokrat olan bu vatan ve bayrak uğruna seve seve feda etmesi gerektiği anlatılır.

Tağuti rejime bağlı camilerde, karşımıza sinek kaydı tıraşı ve batinın taklit semerisi olan kravatla çıkıp, vaaz ve hutbelerde Allah (*azze ve celle*) düşmanlarını övmesi, kurdukları laik devleti övmesi ve bekası için dua etmesi hatta bu kişilerin neredeyse Fatiha’yı bile okumakta acziyet sergiledikleri görülürse buna şaşırılmamak gerekir. Çünkü neticede bu İmamlar bu devletin din ve ahlak dersini okumuşlar, İmam hatiplerde verilmiş din dersleriyle yetişmişlerdir.

* * *

OKULLARDA İŞLENEN
BAZI KÜFÜR SÖZLERİ
VE BİLGİLER

Günümüz okullarında hepimize malum olarak işlenegelen küfür içeren sözleri ve bazı küfür amellerini kısaca belirtmek gerekirse şunlar söylenebilir:

- Atatürk sevgisinin çocuklara aşırı derecede enjekte edilmesi.
- İslam ve Müslüman düşmanlarının övülmesi.
- İslam'ın temel rüknü olan Hilafet makamının küçük gösterilmesi, Allah'ın hükümleri olan şeriatın kötü ve korkunç gösterilmesi.
- Atatürk'ün devrimlerine karşı çıkan İslam ulehasının ve Müslümanların bozguncu olarak tanıtılması.
- İslam'i olan kılık kıyafeti, sakalı, çarşafı gerici ve çağ dışı olarak tanıttirmaları.
- Kur'an'ın doğru dediği şeyleri yanlış, yanlış dediği şeyleri doğru göstermeleri.
- Darwin, Aristo, vb... felsefesinin ölçü olarak alınması.
- İlk çağlara ait verilen bilgilerde kasıtlı yanlışlıklar yapılması, ilk insanların konuşma bilmemesi, yazının Sümerler zamanında bulunması, Arşimet'in suyun kaldırma kuvvetini bulduktan sonra gemi yapımının öğrenildiği vb...
- İslam düşmanı olan tağutların ve ideolojilerinin sevilip saygı ve bağlılık içerisinde bulunulması gerektiği, İslam yerine demokrasi ve laiklik dininin benimsetilmesi.

- Cahili ve küfür olan 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim ve 10 Kasım resmi bayramların İslam'ın kaldırıldığı ve yüce Allah'ın kanunlarının hayat sisteminden uzaklaştırıldığı bayramlar olarak öğrencilere kutlattırmaları.
- Atatürk'ün ölüm yıl dönümü olan 10 Kasım'da, Atatürk'ü sevdiklerini ve onun izinden gittiklerini ispatlamak amacıyla öğrencilere saygı duruşu yaptırmaları.
- Her hafta başı ve sonu küfür üzerine kurulmuş olan bu devletin varlığını ve sevgisini pekiştirmek için İstiklâl marşının okutulması ve bu devleti sembol eden bayrağı göklere çekip ona saygı duymayı sağlamaları.
- Her sabah sınıflara girerken küfür içeren andı okutmaları; "Türküme, doğrucum, çalışkanım, ilkem; küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümünden çok sevmektir. Ülküm; yükselmek, ileri gitmektir. Ey büyük Atatürk! Açtığın yolda, kurduğun ülküde, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime and içerim! Varlığım Türk varlığına armağan olsun! Ne mutlu Türküm diyene!.

İşte bu ve buna benzer, tamamıyla küfür içeren, milliyetçilik ve ırkçılık içeren ve Müslümanı dininden çıkaran bu söz ve fiilleri öğrencilere mecburi olarak yaptırmaktadırlar ve yapmayanlara çeşitli disiplin cezaları vererek onları bu potada eritmeye çalışmaktadırlar.

Ayrıca okullar ahlaksızlık, fuhuş, uyuşturucu bağımlılığı, içki ve sigara gibi kötü alışkanlıkların yayıldığı kurumlar haline gelmiş, birçok ailenin çocuğu buralarda dinini ve benliğini kaybetmiştir. Birçok baba çocuklarının asiliğinden, saygısızlığından ve dine olan uzaklığından şikâyet etmektedir. Sebebini uzaklarda aramasına gerek yoktur. Bu kişi çocuğunu tağutların okullarına göndermekle hem kendini hem de çocuğunu kendi eliyle ateşe atmıştır.

Şu anki ders programlarında cinsellik dersleri de verilmektedir. Aslen kız erkek karışık olan sınıflarda, öğretmenlerin de bayan ve

erkek diye iki cinsiyeti oluşturmaları, bayan öğretmenlerin ve kız öğrencilerin çok açık giyinmeleri fesadın ne kadar korkunç bir seviyede olduğunu göstermez mi?

Güvendiğim bir Müslüman dedi ki: İmam Hatip Lisesi'nde okurken, kız ve erkek öğrencilerin karışık olduğu sınıfta öğretmen, bir kız öğrenciyi kaldırdı ve kadınların aybaşı adetlerinin nasıl olduğunu anlatmasını istedi. Kız öğrenci erkeklerin de olduğu bu ortamda utana, utana ay başı halini anlattı.

Şu an öğrenciler arasında yayılan ahlak bozucu bir nesne vardır, cep telefonu. Birçok öğrenci cep telefonuna pornografik filim ve resimleri yükleyip arkadaşlarıyla bu fesadı paylaşmaktadır.

Öğrencileri bozmak için konmuş olan müzik dersi, okul dışında yapılan piknikler, öğrencilerin kız erkek bir araya gelerek düzenledikleri eğlence ve doğum günü kutlamaları, bazı sınıflarda kızları ve erkekleri yan yana oturtmaları, öğretmenlerin çoğunun din ahlakından yoksun olmaları, küçük yaştaki çocukları ne denli etkileyip bozmaya çalışan unsurlar olduğu görülmez mi? Liselerde vuku bulan zina olayları, hamile kalan küçük kızlar, bakireliği giderilen, namusu kirletilen kız sayısı rakamlarla ifade edilememektedir. Kızlar sebebiyle kavga eden, birbirlerini yaralayan ve hatta birbirlerini öldüren ve intihar vakıalarını neredeyse hergün duyarız.

Aslen bu fesat okullarında ömür kaybı yaşanmaktadır. Sekiz senelik eğitim süreci olan ilköğretim, çocuğun dini eğitim görmesini engellemekle beraber, iki senede alacağı bilgileri sekiz seneye yaymışlardır. Hedefleri, çocuğu kendi kontrollerinde tutmaları, onu her zaman göz önünde bulundurmalarıdır.

Selefi salihin çocukları, yedi veya sekiz yaşlarına varırlarken Kur'an'ı, on iki yaşlarına geldiklerinde hadislerden büyük bir bölümünü ezberliyorlardı. Bununla beraber okuma yazma, hesap ve dünyevi ilimleri de öğreniyorlardı. İmam Şafii (*rahimehullah*) 19 yaşındayken bugün T.C.'nin en büyük müftüsünün bile anlayamayacağı meselelerde fetvalar vermeye başlamıştır. İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) 19

yaşında fetva koltuğuna oturmuştur. 40 yaşlarında vefat eden İmam Nevevî'nin (rahimehullah) eserlerini T.C.'nin en büyük müftüleri bile okuyup anlamaktan acizdirler.

Aslen Avrupa'ya ilmi ve medeniyeti götüröenler Müslömanlardır. Tarih okuyanlar bunu gayet iyi bilirler. Günümüzde niçin derin âlimler yetişmiyor acaba? Sebebi, bu ümmetin çocuklarının tağutun okullarında harcanmalarından ve Müslömanların ilme yeteri kadar değer vermemelerinden kaynaklanır.

İlkokula bile giden çocuklara, "büyüyönce ne olacaksın" sorusu yöneltilirken: "Doktor olacağım, mühendis olacağım, öğretmen olacağım vs..." cevaplar verirler. İslam'a uygun doktor, mühendis, öğretmen olmak güzel şeyler. Ama maalesef hiçbiri, "ben âlim olacağım, Mücahid olacağım, şehit olacağım, vs..." demiyor. Çünkü; çocuğun kafasına, gelecek derdi, rızık korkusu yerleştirilmiş, süreklı dünya kaygısı sokulmuştur. Bu çocuğa okulda iman, Allah (azze ve celle) sevgisi, ahiret kaygısı verilmemiştir...

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ
عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غُلَاظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

"Ey iman edenler! Kendinizi ve aile fertlerinizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında, acımasız, güçlü, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır."
(Tahrim, 6)

Ey mü'min insan! Kendini ve aileni bile bile ateşe atma! Buna hakkın yok! Hem kendine hem de ailene zulmetme! Geçici üç günlük dünyayı ebedi cennetlere tercih etme.

Müşrikler rızık endişesi ya da namus korkusuyla kız çocuklarını elleriyle diri diri toprağa gömerdi, sen de daha kötüsünü yapıp, bile bile çocuklarını ellerinle ateşe atma.

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) der ki: “Kim çocuğunu ihmal ederse, onu başıboş bırakırsa, ona en büyük kötülüğü yapmış olur.” Birçok çocuğun kötülüğü, babalardan türemiş ihmalkârlıklarından kaynaklanmıştır. Onlara dinlerinin gereklerini, farz ve sünnetlerini öğretmemişler, küçükken onları kaybetmişlerdir. Bu kişiler hem kendilerine fayda verememişler hem de büyüdüklerinde babalarına fayda sunmamışlardır. Bazı babalar asi olan çocuklarını kınadıklarında, çocukları şöyle demişlerdir: Babacığım sen bana küçüklüğümde kötülük ettin, Ben de sana büyüdüğümde kötülük ettim. Küçüklüğümde beni kaybettin, yaşlılığında da ben seni kaybettim!..

Rasûlullah Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

كَلِمَ رَاعٍ وَ كَلِمَ مَسْؤُلٍ عَنْ رَعِيَّتِهِ

“Her biriniz bir çobandır ve her biriniz sürüsünden sorumludur...” (Buhari)

Sen çoluk çocuğunun çobanısın. Çoban bile hayvanlarını bile kurtlardan korumak için her türlü mücadelede bulunur. Sen de eşrefi mahlûkat olan çocuklarını tağutun kurtlarına yem etme.

“Ne yapayım? Çocuklarım cahil mi yetişsin?” deme. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve birçok güzide arkadaşları okuma yazma bilmezlerdi ama dünyayı ilim ve irfan ile doldurdular.

Çocukların geleceği ve rızık korkusu seni endişelendiriyorsa sana Allah-u Teâlâ'nın şu ayetini hatırlatırım:

...وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ...

“...yoksulluk-endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin. Sizin de, onların da rızıklarını biz vermekteyiz...” (Enâm, 151)

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا...

“Yeryüzünde hiçbir canlı yoktur ki, rızıkı Allah'a ait olmasın...” (Hud, 6)

İşte bu anlatılan olumsuz şeyler sebebiyle Allah'tan korkan ve hakkıyla çocuğuna değer veren bir Müslüman, çocuğunu tağutların okullarına gönderemez.

Hiç şüphe yok ki bu anlatılan yapıdaki okullara çocukları göndermek caiz değil, haramdır. Gönderen veli ile çocuğun küfre girip girmedikleri, şartları ve manileri gibi konular Rabbani ve derinleşmiş ilim ehli tarafından beyan edilmesi gereken konulardan biridir.

Buhari'nin Enes'ten (*radiyallahu anh*) rivayet ettiği sözde, Enes (*radiyallahu anh*) sahabelerden sonra en hayırlı nesil olan tabii'ne şöyle demiş: "Sizler birtakım şeyler işliyorsunuz ve o, sizin gözünüzde kıldan daha incedir. Ama bizler Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) döneminde onu helak edici günahlardan sayardık!

Yukarıda okullarla ilgili anlatılan olumsuz şeyler az ve özdür. Okullardaki mevcut kötülükler çok daha fazladır. Bu tip okulların en azından haramlığı konusunda şüphe yoktur.

Özellikle kız çocuklarını okula gönderenlere deriz ki: Senin kızın tağutların belirlediği kıyafeti giymek, saçlarını açmak ve eteğini diz boyunda hatta daha da kısaltmak zorundadır. Hergün bir sürü erkekle aynı sınıfta ve hatta belki yan yana oturacaktır. Kurtların koyunlara baktığı gibi kızın, erkeklerin nazarına maruz kalacaktır. Sen bu halinle acaba Peygamber Efendimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) buyurduğu hadise maruz kalmaz mısın:

ثلاثة قد حرم الله عليهم الجنة مدمن الخمر والعاق والديوث الذي يقر
في أهله الخبث

"Üç kişi vardır ki, Allah (*azze ve celle*) onlara cenneti haram kılmıştır: İçki tiryakisi, ana babasına asi olan ve ailesinin kötülüklerine göz yuman Deyyus." (*Ahmed bin Hanbel*)

Yine Müslim'in rivayet ettiği hadiste Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

ما من نبي بعثه الله في أمة قبلي إلا كان له من أمته حواريون وأصحاب
يأخذون بسنته ويقتدون بأمره ثم إنها تخلف من بعدهم خلوف يقولون
ما لا يفعلون ويفعلون ما لا يؤمرون فمن جاهدكم بيده فهو مؤمن ومن
جاهدكم بلسانه فهو مؤمن ومن جاهدكم بقلبه فهو مؤمن وليس وراء ذلك
من الإيمان حبة خردل

“Benden önce Allah’ın hiçbir ümmete gönderdiği bir Peygamber yoktur ki, o Peygamber’in ümmetinden Havarileri ve sünnetine tabi olan, emrine uyan ashâbı olmasın. Kıssa şu ki, sonra onların ardından, yapmadıklarını söyleyen ve emrolunmadıkları şeyleri yapan bir takım kötü nesiller meydana çıkar. İşte kim bunlara karşı eliyle cihad ederse, o mü’mindir. Kim onlara karşı diliyle cihad ederse, o da mü’mindir. Kim onlara karşı kalbiyle cihad ederse o da mü’mindir, amma bunun ötesinde imandan bir hardal danesi de yoktur.”

Bu hadiste Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbiyle cihad etmeyenlerde hardal tanesi kadar imanın kalmayacağını haber veriyor. Konu bu kadar ciddiyet arz eder.

GÜNÜMÜZÜN
OKULLARIYLA İLGİLİ
BAZI ÂLİMLERİN
SÖYLEDİKLERİ

Bu aktaracağım sözler, Arap âlemindeki devlet okulları için söylenmiş sözlerdir. Hiç şüphesiz Arap ülkelerindeki okullarla, Türkiye'deki okullar karşılaştırıldığında, Türkiye'deki okulların küfürde ve haramlarda çok daha fazla ileri gittikleri müşahede edilecektir.

Bu okullar İslam ve Müslümanlar için en tehlikeli ve en zararlı kurumlardır. Gençlerden dinlerini ve inançlarını almak, ahlaklarını yok etmek, onları kâfir ve dinsiz yapmak için kullanılan en önemli araçlardan sayılırlar. (*Şeyh Ahmed bin Muhammed Sıddık Gimari El-Haseni*)

Şu anki okullarda okutulan ders programları, açıkça Cahiliye boyası ile boyanmıştır. Bizleri dinlerimizden uzaklaştırmak amacıyla düşmanlarımız tarafından konmuştur. Bu müfredatlarda vatancılık, milliyetçilik, laiklik ve sosyalizm propagandası yapılmasa da ve Allah'ın şeriatıyla hükmetmeyenleri övmemiş olsalar da yine de günah olarak yeterli gelirdi. Fakat gerçekte hiçbir eğitim merhalesinde bununla yetinilmez, beyinlerde dine muhalif kültür ve ilim oluşturulur. Kulları Allah'a ibadet etmekten çıkarmak, onların son hedeflerindedir. (*Muhammed Kutup*)

Ders programları İslam'a uygun değildir. Bozukluk üstüne kurulan her şey bozuk olur. Buna binaen, İslam'a ters düşen yanlışlar da sonuç itibarıyla var olacaktır. Atasözünde denildiği gibi: "Kötü rüyalar görmek istemeyen, mezarların yanı başında yatmasın." İslam'a tutunmak isteyen, İslam'a muhalif hiçbir eğitim müessesesine girmesin! (*Muhammed Nasır El-Bani*)

Bazı Şüphelerin Aydınlatılması: Biri, “Bazı kişiler çocuklarını küfür içeren hallerden koruyorlar, küfür işlememeleri konusunda sıkı sıkı uyarıyorlar ve bizim çocuklarımız bu sayılan şeylere bulaşmıyorlar, der ise, bizler de deriz ki: Eğer durum dediğiniz gibi ise, yani çocuğun seneler boyu hiçbir küfür içeren amele bulaşmıyorsa, kendini hep koruyorsa, İslam’a muhalefet eden konulara itiraz ediyor veya o mekânı terk ediyorsa, o zaman o sorumluluktan kurtulur. Ancak işlediği haramlar hakkında ne diyeceksin?. O haramlara seneler boyunca girmesi caiz midir.

Şu noktayı da sorgulamamız lazım: Gerçekten bir çocuk seneler boyu İstiklâl Marşı’na katılmaz, hergün sabah okunan andı okumaz, küfrün bayramlarına iştirak etmez, Atatürk’ün övüldüğü meclislerde oturmaz veyahut ona itiraz eder, öğretmenlerden ve öğrencilerden çıkan her türlü küfür ve şirk konuşmalarına itiraz eder veya kalkıp o meclisi terk edebilir mi? Küfrü inkâr etmesi için, küfür içeren davranış ve konuşmaları diğerlerinden ayırt edebilmesi için, ilim üzere olmalıdır. Böyle bir halde olan bir öğrenci görülmüş müdür? Yada ona bu kadar özgürlük verecek bir okul var mıdır? Ben buna inanmıyorum ve buna hayal diyorum.

İkinci bir itiraz şöyledir: Çocuklarımız okumasın mı? Cahil mi kalsınlar? Doktor, avukat, mühendis yetişmesin mi?

Deriz ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve sahabesi, Ebu Cehil gibi tağutların okullarında okumamışlardı, hatta birçoğu okuma yazma bilmezlerdi. Peki onlar cahil miydi? Haşa, kim bunu söyleyebilir ki? Onlar cihanı ilim ve irfan ile doldurdular. Filozofların yapamadıkları faydanın yüzlerce katını beşeriyete sundular. Hem okumasınlar demiyoruz ki, ilim öğretmek için bir araya gelelim, evlerde vs. imkânlarla göre çocuklarımıza okuma yazma öğretilim, din bilgisi verelim ve Müslüman hocalar bulup onlara ders verdirelim. Gerekirse okutacak mekânlar bulunca hicret edelim. Paramızı bu konuda Allah (*azze ve celle*) için feda edelim. Kıyamet gününde, “sen çocuğunu tahsilli yaptın mı, yoksa yapmadın mı?” diye sorulmayacağız. “Siz, çocuklarınızı ve kendinizi yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten korudunuz

mu, dininizi öğrenip yaşadınız mı? Allah'a kulluk ettiniz mi?" diye sorulacağız.

Üçüncü itiraz: Devlet, okutmamızı mecburi kılmıştır ve okutmayanlar hakkında yasal işlemler yapılmaktadır. Cevaben deriz ki: Bu sorunu aşabiliriz. Bu sorunu aşmak için mücadele vermeli, gerekirse yurdumuzu, barkımızı bu uğurda terk ederek hicret etmeliyiz. Aksi halde Mekke'de kalıp hicret etmeyen Müslümanlar hakkında inen ayet, hakkımızda da tatbik edilir:

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا
مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا فِيهَا
فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا

"Melekler kendi nefislerine zulmedenlerin hayatına son verecekleri zaman derler ki: "Nerde idiniz?" Onlar: "Biz, yeryüzünde zayıf bırakılmışlar (müstazaflar) idik." derler. (Melekler de:) "Hicret etmeniz için Allah'ın arzı geniş değil miydi?" derler. İşte onların barınma yeri cehennemdir. Ne kötü yataktır o!" (Nisa, 97)

Bizler cenneti ucuz zannediyoruz. Hayır, cennet sandığımız gibi ucuz değildir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

أَلَا إِنَّ سَلْعَةَ اللَّهِ غَالِيَةً أَلَا إِنَّ سَلْعَةَ اللَّهِ الْجَنَّةَ

"İyi bilin ki Allah'ın eşyası pahalıdır. İyi bilin ki Allah'ın eşyası cennettir." (Tirmizi)

Bizler cennet için mücadele vermezsek, malımızı canımızı bu uğurda feda etmezsek neyin karşılığında cennete girebiliriz ki? İmanları sebebiyle ateşe atılan Ashab-ı Uhdut'u düşünelim, imanları sebebiyle yurtlarını ve barklarını bırakıp mağaraya sığınan Ashab-ı Kehf sahiplerini hatırlayalım, imanları ve dinleri sebebiyle önce

Habeşistan'a sonra Medine'ye hicret eden Sahabe'si, hicret etmesini engellemeleri için bütün servetini müşriklere bırakan Ebu Süheyb El-Rumi'yi hatırlayalım! Bunlar birer teselli hikayesi mi? Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor mu?

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّهُمُ
الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَرُزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ
اللَّهِ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ

“Sizden önce gelip geçenlerin hali sizin başımıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi, beraberindeki mü'minlerle, “Allah'ın yardımı ne zaman?” diyordu. Dikkat edin. Şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır.” (Bakara, 214)

Maziye dönüp şöyle bir benzetme yapalım: Şayet Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminde Ebu Leheb ve Ebu Cehil' in okulları olsaydı ve Müslümanları okullara girmeye mecbur kılsalardı, sizce Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Fatıma'yı, Ebu Bekir (radiyallahu anh) kızı Aişe'yi ve oğlu Abdurrahman'ı, Ömer (radiyallahu anh) oğlu Abdullah'ı, Ali (radiyallahu anh) cennet gençlerinin efendileri olan Hasan ve Hüseyin'i, Sahabe-i Kiram evlatlarını, Cahiliye tağut devletinin belirlediği kıyafetleri giydirip saçlarını ve avretten sayılan yerlerini açtırıp Ebu Cehil'in okuluna gönderirler miydi? Her sabah çocuklarının, “Arabım, doğruyum çalışkanım... Ey bugünümüzü sağlayan yüce Ebu Cehil! Açtığın yolda, kurduğun ülküde, gösterdiğin amaçta hiç durmadan yürüyeceğime...” gibi sözleri söyllettirmelerine izin verirler miydi? Ya da çocuklarını gönderen sahabeye Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) tepkisi nasıl olurdu? (Rasûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) ve güzide sahabesini tenzih ederim) bu sorunun cevabını sizlere bırakıyorum...

Rasûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Sahabe-i Kiram dinlerinden zerre kadar taviz vermediler ve bunun sebebiyle türlü türlü

belalara, sıkıntılara ve işkencelere maruz kaldılar. Müşrikler, Peygamberimiz'i ve ashabını kendilerine meylettirmek için her türlü yola müracaat ettiler ama her zaman hüsrân ile geri döndüler.

Ruhu'l-Meanî Tefsir'inde İsrâ Sûresi 74. ve 75. ayetlerin iniş sebebinde şu rivayet geçer: İbn-i Ebi İshak, İbn-i Mardeveyhi ve başkaları Hz. Ömer'den rivayet ederler: "Ümeyye bin Halef, Ebu Cehil ve Kureyşten iki adam Rasûlullah Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) geldiler. Dediler ki: "Gel putlarımıza elini sür. Bizler de senin dinine gireriz." Kavminin İslâm'dan uzak oluşları Rasûlullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) ağır geliyor ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onların Müslüman olmalarını çok istiyordu. Onların bu sözlerine karşı Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) kalbi yumuşadı. Bunun üzerine Allah-u Teâlâ bu ayeti indirdi."

وَلَوْلَا أَنْ تَبَتَّنَا لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا * إِذَا لَأَذْفَنَّاكَ ضِعْفَ
الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا

"Eğer biz seni sağlamlaştırmıyorduk, ant olsun, onlara az bir şey (de olsa) eğilim gösterecektin. Bu durumda, biz sana, hayatın da kat kat, ölümün de kat kat (acısını) tattırırdık; sonra bize karşı bir yardımcı bulamazdın." (İsrâ, 74-75)

Düşünün, Allah'ın sevdiği, habibi kıldığı, fahri kainat Efendimiz'e bu uyarı yapıyor. Meselenin ne denli ciddi olduğunun farkında mıyız?!

Bazı tefsirlerde bu ayetin iniş sebebi hakkında şöyle geçer: Bu tekliflerden biri, "Sen bizim ve atalarımızın bağlı buldukları ilahları eleştirme, biz de senin ilahına kulluk yapalım."

Bu tekliflerden biri de, bazılarının, "Allah nasıl Kâbe'yi kutsal saymışsa, sen de bizim yurdumuzu kutsal sayarsan, sana uyarız" demeleridir.

Bu tekliflerden biri de, Onlardan bazılarının, fakirlerin katıldığı oturumdan ayrılarak kendilerine bir oturum ayırmasını istemeleridir...

Yine Cenab-ı Hakk şöyle buyuruyor:

فَاسْتَقِمَّ كَمَا أَمَرْتُمْ وَمَنْ تَابَ مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٠﴾ وَلَا تَزَكُّوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

“Seninle birlikte tevbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru davran. Ve aşırı gitmeyin. Çünkü O, yaptıklarınızı görendir. Zulmedenlere eğilim göstermeyin, yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah’tan başka velileriniz yoktur, sonra yardım göremezsiniz.” (Hûd, 112-113)

Allah-u Ekber! Kâinatın efendisi, Peygamberler’in sonuncusu ve en üstünü, Allah’ın habibini, en hayırlı ümmet ve en hayırlı nesli Allah-u Teâlâ nasıl da uyarıyor, zalimlere bir tek meyil göstermek bile azabı vacip kılıyorsa, peki, onlarla beraber olmak, onların fesatlarına iştirak etmek, azabı hayli hayli gerekli kılmaz mı?.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu emrin dehşetini ve etkisini ta derinden hissetmişti. Ashab-ı kiramdan rivayet edildiğine göre Kur’an’da Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) için bu ayetten daha şiddetli bir ayet inmemiştir. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurmuştur ki: **“Beni, Hûd Sûresi kocattı!”** Çünkü bu Sûrede ona, “emrolunduğun gibi dosdoğru ol!” denilmişti ve bu kolay bir iş değildi. Allah-u Teâlâ yalnız ona değil, onunla beraber mü’minlere de istikameti emretmektedir.

Son olarak nasihatim, çocukları laik sistemin okullarına göndermeyiniz. Onlara bedeller arayınız. Gerekirse onlar için hicret ediniz, paranızı feda ediniz. Büyük pişmanlık günü gelmeden, ölüm gelip çatmadan, Bu günahınız için tevbe ediniz. “Ben çocuğuma dini eğitim veriyorum zaten” demeyiniz. Çünkü çocuk çelişki yaşamaya

başlar. Ve zamanla yapısı bozulur. Daha küçüklükten küfür ve haram işlemeye alışır, dininden taviz vermeyi âdet haline getirirse, din-den uzak olan insanlarla arkadaşlık kurarsa, gözleri sürekli haramı görürse, artık o kişiden güzel bir Müslüman şahsiyet beklemeyiniz. Ancak Rabbim onu arındırıp o bataklıktan kurtarırsa o kişi müstesnadır.

Sirke ile bal birbirine karıştırılmaz. Tuz ile şekeri birbirine karıştıranlar Allah-u Teâlâ'nın yeryüzündeki sünnetini anlamış değillerdir. Bu sebeple, çocuğun beynine hak ile batıl doldurmayı bırak, sadece ona hak olanı doldurmaya bak.

Seni, çocuk ve eş sevgisi bu okullara göndermene sebep olmasın. Çocuğun ağlaması, annelerinin ısrarı senin batıla girmene sebep olmamalıdır. Bak Allah-u Teâlâ bu konuda ne buyuruyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ مِنْ أَرْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ وَإِنْ تَعَفَّوْا وَتَضَفَّحُوا وَتَغَفَّرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Ey iman edenler, gerçek şu ki, sizin eşlerinizden ve çocuklarınızdan bir kısmı sizler için (birer) düşmandırlar. Şu halde onlardan sakının.” (Teğabun, 14)

Kurtubi bu ayetin iniş sebebinde şunu anlatır: Bu ayet Avf bin Malik El-Eşcai hakkında inmiştir. Onun ailesi, çocukları vardı. Cihada çıkmak istediği zaman hanımı ve çocukları ağlarlar ve onu vazgeçirmeye çalışırlardı. O da onların bu tutumlarından etkilenerek cihada çıkmaktan vazgeçerdi. Bu ayet onun hakkında inmiştir.

İbn-i Kesir, Tirmizî'den naklettiği rivayette şunu der: “Mekke’de İslam’a giren kişiler vardı. Bu kişiler Rasûlullah’ın (sallallahu aleyhi ve sell-em) yanına yani Medine’ye hicret etmek istediklerinde hanımları ve çocukları onlara mani olurlardı. Daha sonra Medine’ye hicret ettiklerinde, Sahabe’nin epey ilim öğrendiklerini görürler.”

Bu şahıslar hanımlarını ve çocuklarını memnun etmek istediler, ama çok şey kaybettiler. Bu ayetlerden kendimize ders çıkaralım. Bakın Allah'ın yolundan alıkoyan kimseler, eşler ve çocuklar dahi olsa düşman olarak ilan ediliyor. Bilelim ki esas olan Allah'ın rızası ve Allah'ın hoşnutluğudur. Gerisi yok olacaktır. Gerçekten hem hanımını hem de çocuklarını dünyada ve ahirette mutlu etmek istiyorsan, Allah'ın emir ve yasaklarını uygula ve Allah'ın rızasına ulaşmaya çalış.

وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ
وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا

“Kim Allah'a ve Rasûl'e itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimet verdiği Peygamberler, sıddıklar, şehidler ve salihlerle beraberdir. Ne iyi arkadaşlardır onlar.” (Nisa, 69)

Cennette bu güzel insanlarla beraber olmak isteyenler, iş başı yapсын...

(GİTTİĞİ YOLDA BİR
RAHİP VARDI.)

Sihir öğrenmesi için sihirbaza giderken yolda bir rahibe rastladı. Rahip; dünyadan el etek çekmiş, insanlardan uzaklaşmış ve kendini ibadete vermiş, az uyuyan az yiyen, zevk ve eğlenceden uzaklaşmış kimselere denir. Rahiplik, Hristiyanlık dininde meşru bir şey idi. Ama dinimizde Rahiplik yoktur. Dinimizde ibadet mefhumu çok geniş yönlüdür. Bir Müslüman, uyuduğu zaman Allah (*azze ve celle*) için dinlenir, yemek yediğinde niyeti “kuvvetlenip Allah’a ibadet etme niyeti” varsa, işe gittiği zaman, “kendimi ve ailemi helâl kazanç ile geçindirip kazancımdan Allah (*azze ve celle*) yolunda infak edeceğim” diye niyetlenirse yaptığı her iş ibadet olur.

Nasıl ki Hristiyanlıkta dünyevi şeylerden uzaklaşıp nefsi feda etme varsa, dinimizde de cihad vardır. İnsanın en değerli malı nefsi olduğu için onu feda etme denen bir şey vardır ki buna cihad denir. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ebu Zerr El-Gıfari’ye onu tavsiye ediyor:

عليك بالجهاد فإنه رهبانية أمتي

“Sana cihadı tavsiye ederim. O, ümmetimin rahipliğidir.” (*İbn-i Hibban*)

Bu rahip, insanlardan uzak, tevhid ehli olan ve şimdiki rahipler gibi sapıtmamış, İsa’nın (*aleyhisselam*) öğretilerine uyan, Rabbani bir âlimdi. zalimlerin tağutun ulûhiyyet, rububiyet davasından ve sisteminden nefret eden, bütün muvahhidleri yakalayan ve onlara eziyet eden tağutun zalimlerin asker ve polislerine karşı saklanıyordu...

Zorba olan kral ve sihirbazı ve kralın diğer ileri gelen yardımcıları, tuzaklar ve planlar kuruyorlar, Allah-u Teâlâ da üstten planlar kuruyor ve onlara tuzaklar hazırlıyordu.

وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ

“..Ve onlar tuzak kuruyorlar. Allah (azze ve celle) da tuzak kuruyor. Allah (azze ve celle) tuzak Kur'anların en hayırlısıdır.” (Enfâl, 30)

Bu âlim rahibin yolda oluşu, Allah'ın tuzak ve düzenlerindendi! Nitekim nice tağutların okullarında, üniversitelerinde, saraylarında ve askerlik ocaklarında günümüz tağutlarının sihirbazları tarafından çocuklar ve gençler yetiştirilir. Bunların ileride tağutları ve sistemlerini müdafaa edeceklerini ve kendilerinin çıkarlarını koruyacaklarını düşünürler. Oysa daha sonra ona Rahman'ın rahmet eli uzanır ve ona inayet ile yetişip, onu karanlıklardan nura ve tağutlara tapmaktan çıkarıp yüce Allah'a kul olmasına ve kullara kul olmaktan kurtaracak aynı zamanda tağutların yolunda savaşmaktan kurtarıp Allah (azze ve celle) yolunda savaşmaya vesile olacak sebepleri o kişiye bağışlar. Allah'ın kudreti önüne kimse geçemez ve O'nun irade ettiği şeyleri kimse engelleyemez. Öyle ki, Allah (azze ve celle) bir şeyden tam olarak zıddını veya beklenenin tam tersini isterse, ortaya çıkartabilir. Bunu hiç kimse engelleyemez.

RABBANİ ÂLİMLER

İslam ümmetini bu acı halinden, bu cehalet ve feci halinden kurtaracak Rabbani âlimler nerede? Ümmete rehberlik edecek, yanlışlarını düzeltecek, elinden tutup izzete götürececek, batılın karşısında hakkı haykıracak, yaşantısıyla, “Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) halifesi işte böyle olur” dedirtecek müçtehit âlimler nerede? Ender rastlanıyorsa , bu felaketimiz için oturup ağlayalım. Bu ümmetin günahları ve taksiratı sebebiyle başına gelen musibet çok büyüktür. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

إن الله لا يقبض العلم انتزاعاً ينتزعه من الناس ولكن يقبض العلم بقبض العلماء حتى إذا لم يترك عالماً اتخذ الناس رؤساً جهالاً فسئلوا فأفتوا بغير علم فضلوا وأضلوا

“Şüphesiz ki Allah (azze ve celle) ilmi insanlardan söküp almaz, ancak ilmi Âlimlerin canını alarak alır. Hiçbir âlim bırakmayınca insanlar cahil başlar (liderler) edinir, onlara sorulurlar ilimsiz fetva verirler. Böylece hem saparlar hemde saptırırlar.” (Müslim)

Bir Müslüman için bundan daha büyük felaket var mıdır? Rab-bani âlimler yok, sorduğu kimseler ilimsiz. Körü körüne fetvalarını alıyor ve saptıyor. Farz edin ki, adamın biri çarşıdan mantar alma-ya çıkıyor. Mantar satan adamın mantarı zehirli ama adam farkında değil. Alıp eve getiriyor ve ailesiyle beraber zehirli mantarı yiyor. Cahil birine gidip dini hakkında fetva alması, bu durumdan daha kötüdür. Rabbim bizlere merhamet etsin ve günahlarımızla bizlere muamele etmesin.

İmam Ebu Bekir Acurri, âlimlerden şöyle bahseder: “Yüce Allah (azze ve celle) kullarından sevdiğini seçmiş, onlara iman bahşetmiş, onlara lütufta bulunarak kitabı, hikmeti öğretip dinde fakih kılmıştır. Onlara tevili öğretmiş ve diğer mü’minlerden üstün tutmuştur. Her zaman ve mekânda ilim ile onları yükseltmiş, hilim (yumuşak huy-luluk) ile süslemiştir. Helâl ile haram, hak ile batıl, faydalı ile zararlı, güzel ile çirkin onlarla bilinir. Faziletleri büyük, değerleri yüksektir. Onlar Peygamberler’in mirasçıları, velilerin göz bebeğidir. Denizdeki balıklar bile onlara bağışlanma dilerler. Melekler onlara kanatlarını gererler. Kıyamet gününde nebilerden sonra âlimler şefaât ederler. Meclislerinde hikmet vardır. Amelleri ile gafil kimseleri uyandırır-lar. Kullardan daha üstün, abidlerden daha yüksek derecededirler. Hayatları ganîmet, ölümleri ise musibettir. Günahkârları uyarırlar, cahillere öğretirler. Bütün mahlûkat, ilimlerine muhtaçtır. Onla-ra itaat vacip, isyan etmek haramdır. Onlara itaat eden doğru yolu bulur. İsyân eden sapar. Müslümanların halifesi bir şeyde şüpheye girerse onlara sorar, komutanlar bilmedikleri şeylerle karşılaşınca

onların irşadiyle amel ederler. Hâkimler işin içinden çıkamadı mı onlara müracaat eder ve onların sözleriyle hükmederler. Onlar bu ümmetin kandilleri, hikmet pınarları ve şeytanları bile öfkelen diren kimselerdir. Yerdeki misalleri gökyüzündeki yıldızlar misalidir. Kara ve deniz karanlıklarında onlarla yol bulunur.

Dinimiz ilme ve âlimlere çok değer vermiş, ilmi ve âlimleri sevmeyi Allah'a yaklaşma vesilesi kılmış, âlimlerin Allah (azze ve celle) katında diğer müminlerden kat kat üstün olduklarını beyan etmiştir. Bir ayeti kerimede şöyle buyrulur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ
اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا فَانثُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا
الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ

“Ey iman edenler! Size “Meclislerde yer açın” denilince yer açın ki, Allah (azze ve celle) da size genişlik versin. Size “Kalkın” denilince de kalkın ki, Allah (azze ve celle) sizden inananları ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltsin. Allah (azze ve celle) yaptıklarınızdan haberdardır.” (Mücadele, 11)

... قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْمَلُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْمَلُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو

الْأَنْبَاءِ

“... (Rasûlüm!) De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür.” (Zümer, 9)

İlim gerek âlime, gerek davetçiye ve gerekse ilim öğrencisine ibadetlerinde, ahlaklarında ve davranışlarında ne denli tesir ediyorsa, o oranda değerleri yükselir.

Nice âlimler dünya karşılığında dinlerini satmışlardır.

Nice âlimler, zalimlerin devlet yöneticilerine, zenginlere ve dünyalık insanlara boyun eğerken dinin ve ilmin Sûretini kötü göstermişlerdir.

Nice âlimler ihlâslı olmadıkları için ayakları kaymıştır.

Nice âlimler insanlardan uzaklaşıp uzlete çekilince onun ilminden istifade edilememiştir.

Nice âlimler tağuti güçler tarafından yakalanıp eziyet edildikten ve hapiste bir müddet kaldıktan sonra serbest bırakılınca tamamıyla değişip dinde tavizler vermeye başlamışlardır.

Bu sayılan sıfatlardan arınmış ve kurtulmuş âlimler Rabbani âlimlerdir.

Allah-u Teâlâ Rabbani âlimlerden şöyle bahseder.

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّانِيِّينَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَامُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ

“Hiçbir insanın, Allah’ın kendisine Kitap, hikmet ve Peygamberlik vermesinden sonra (kalkıp) insanlara: Allah’ı bırakıp bana kul olun! demesi mümkün değildir. Bilakis (şöyle demesi gerekir): Okutmakta ve okumakta olduğunuz kitap uyarınca (Rabbani) Rabbe hâlis kullar olunuz.” (Âl-i İmran, 79)

Hiçbir insanın Rasûl veya Nebi olduktan sonra kalkıp insanlara “Bana ibadet ediniz! Beni Rabb edininiz!” diye nefesine veya meleklere veya diğer Peygamberler’e kulluğa çağırması mümkün değildir. İslam ile gönderilmiş o Peygamber, küfür olan şeyi nasıl emretsin? Bilakis onun emredeceği şey, ‘Okumakta ve okutmakta olduğunuz bu ilahi kitap uyarınca Rabbani yani Rabbe mensup kişiler olunuzdur.

Burdaki “Rabbani” sözünün manasını İbn-i Abbas (*rahimehullah*) “Fakih” olarak beyan etmiştir. Hasan-i Basri, (*rahimehullah*) “İbadet ve takva sahibi kimseler” olarak açıklamıştır. Şa‘rani, (*rahimehullah*) “İlimde ve terbiyede yüksek makama ulaşanlar” diye açıklamıştır. Bu sözlerden şu anlaşılır: Rabbani kimseler, takvalı ve ahlaklı olsalar dahi ilme yeni başlayan öğrenciler değildirler. Rabbani sözü ilimde, hikmette, ibadet ve takvada derinleşmiş büyük âlimlere kullanılır. Örneğin; İmam Ebu Hanife, İmam Malik, İmam Şafii, Ahmed bin Hanbel, Hasan-i Basri, Süfyan Es-Sevri, İbn-i Teymiyye vb... Allah (*azze ve celle*) hepsinden razı olsun.

Rabbani Âlimlerin Bazı Sıfatları:

Birinci Sıfat: İlim.

Ayetteki “*Okutmakta ve okumakta olduğunuz kitap uyarınca*” sözünden, onların Kur’an ve Sünnet ilmiyle iştigal ettiklerini anlarız. Sürekli ilimle uğraşınca hem okurlar, hem telif ederler, hem öğrenci okuturlar hem de ilmi yayarlar.

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“Allah, gerçekten kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik etti; melekler ve ilim sahipleri de O’ndan başka ilah olmadığına adaletle şahitlik ettiler. O’ndan başka ilah yoktur. O, azîz ve hâkimdir.” (Âl-i İmran, 18)

Bu ayette Allah-u Teâlâ ilim sahipleri ve melekleri birleştirirken ikisini şahitlikte kendisiyle ortak ediyor.

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُم مِّنَ الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ

“Kendileri için nelerin helâl kılındığını sana soruyorlar. De ki: Bütün iyi ve temiz şeyler size helâl kılınmıştır. Allah’ın size öğrettiğinden öğretilen avcı hale getirdiğiniz hayvanların sizin için yakaladıklarından da yiyin ve üzerine Allah’ın adını anın (besmele çekin). Allah’tan korkun. Allah’ın hesabı pek çabuktur.” (Maide, 4)

Dikkat edilirse Allah-u Teâlâ bu ayette, öğretilen köpekleri diğer köpeklere üstün tutarak yakaladıkları avdan yememize izin veriyor. Öğretilmiş köpek bile öğretilmemişten daha üstün tutuluyor.

Bu ayetler ilim ehlinin Allah (*azze ve celle*) katında ne denli üstün olduklarını göstermektedir. Aynı zamanda Allah (*azze ve celle*) onların değerini dünyada da yükseltmiştir. Örneğin, sana sorulsa, “yedinci asırda yaşamış en büyük âlim kimdir?” Dersin ki: “İbn-i Teymiyye” (*rahimehullah*) Ama, “o asırda yaşamış en zengin insan kimdir?” diye sorulsa, bilemezsin. Hatta, “o asırda yaşamış sultan kimdir?” veya “İslam ordusunun komutanı kimdi?” diye sorulsa, bilmeyebilirsin. Neden o asrın âlimini biliyorsun da zenginini tanımıyorsun? Çünkü ilim ehlini Allah (*azze ve celle*) dünyada yüceltmıştır. İbn-i Teymiyye’yi tanımayan yoktur. Kâfirler bile tanıyorlar. Hatta günümüzde yapılan cihad eylemini ona bağlıyorlar. Çünkü cihada çıkan Müslümanların neredeyse hepsi, o değerli âlimi severler, fetvalarına son derece güvenirlere. Gün geçtikçe dört mezhep İmamı gibi değeri yükseliyor, sevenleri çoğalıyor ve şöhreti büyüyor. Bu asırda yaşayan Müslümanlar onun kendi yaşadığı asırdaki Müslümanlardan daha çok seviyorlar. Çünkü kendi asrında ona eziyet edildi, kitapları yakıldı, fetvaları engellendi, hatta uzun süre ve defalarca hapis haneye atıldı ve de hapis hanede vefat etti. Düşmanları öldü ve unutuldu. O ise unutulmadı... Allah (*azze ve celle*) ona rahmet etsin, derecelerini yükseltsin. -Amin-

İlmin zıttı cehalettir. Bugün teknolojik ilerlemeye, imkân kolaylığına ve maddi imkânlarla rağmen ilim ehli azalmış, toplumlar büyük bir cehalet içinde yüzmektedirler. İlmin fazileti ve âlimlerin değeri bu kadar çok anlatılmasına rağmen, ilim ehli ve âlimlerin sayısı bir hayli azdır. Sebebine gelince, ilim almanın ve âlim olmanın aşılması çok zor engelleri, çilesi ve sıkıntıları vardır. İnsanlar rahat uyurken,

âlim adayları rahat uyuyamazlar. Uykuları azdır, kafaları her zaman ilmî meselelerle meşguldür. İnsanlar gezip tozarken, onlar oturur ilim okurlar. İnsanlar refah hayat sürmek için çalışıp para kazanma ve zenginleşme derdine düşerken, onlar ilimlerini çoğaltmak ve ilmi yaymak için eğitim ve telif ile uğraşırlar.

Bir gün İbn-i Teymiyye'nin babası, İbn-i Teymiyye'ye der ki: "Evladım yarın pikniğe gideceğiz. Yiyip içip biraz eğleniriz. Değişiklik olur, sen de bizimle gel." Bunun üzerine İbn-i Teymiyye, "Babacığım, müsaade edersen ben gelmeyeyim, okumak istediğim bir risale var" der. O zamanlar İbn-i Teymiyye'nin yaşı 14 civarındır.

Babası, "Oğlum gelirsen senin için iyi olur, hem kardeşlerin seni çok severler yanlarında olmanı isterler" deyince, İbn-i Teymiyye yine gitmemekte ısrar eder. Piknik dönüşü akşam vakti İbn-i Teymiyye'nin babası, "Evladım, piknik çok güzel geçti, senin yanımızda olmanı çok istedik" deyince İbn-i Teymiyye, "Gelmediğim iyi oldu, çünkü elimdeki risaleyi ezberledim!" deyince babası şaşırır ve inanmak istemez." Getir şu risaleyi bana ezberden oku" deyince İbn-i Teymiyye getirir ve risalenin hepsini ezbere okur. Babası dehşet içinde kalınca der ki: "Evladım, bu durumunu kimseye bahsetme, korkarım sana nazar ederler."

İbn-i Teymiyye vaktini değerlendirmek için o kadar hassas davranmış ki, banyo yaparken dahi vakti boş yere gitmemesi için kapının yanına bir öğrenci oturtur yüksek sesle kitap okutturur, bir taraftan temizliğini yaparken öbür taraftan öğrenciyi dinlermiş.

Bu büyük âlim vaktini değerlendirdiği için ilimde derya olmuştu. Mezhep âlimleri bile gelip mezheplerindeki derinlikleri öğrenmek için yanında otururlar kendi mezheplerinden sorarlarmış. İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) der ki: "Hocam İbn-i Teymiyye'nin bir gecede yazdığı şeyi, yazıcı bir haftada yazardı!" Hâlbuki, telif etmek çok zor ve vakit alan bir konudur. Telif ederken meseleleri zihninde canlandırman lazım, delilleri çıkarıp müracaat etmen lazım, hata yapınca silip bir daha düzeltmen lazım.

Savaşlara katılıp komutanlık yapmasına, öğrencilerle ve cemaatle uğraşıp ders vermesine, Müslümanların dertleriyle uğraşıp sorunlarını çözmesine ve hapishanede uzun zaman kalmasına rağmen, vefat ettiği zaman arkasında yüzlerce cilt kitap bırakmıştır. Sadece Fetava kitabı 37 cilttir.

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) vaktini gelen misafirlerle kaybetmemek için kırtasiye işleriyle meşgul olurmuş. Bir taraftan misafirlerle hasbihal ederken, öbür taraftan evraklarını toplarlar, keser, divitini tıraş eder, mürekkebinin vs... hazırlamış.

İlimde çok önemli bir husus vardır ki, o konuda özellikle Rabbani âlimler çok hassas davranırlar. İlimde derinleşmemiş kimselerin o konuda fazla endişeleri olmaz. Bu önemli husus şudur; bilmediği bir konu sorulduğunda “bilmiyorum” demesidir. İşte bu husus, Rabbani âlimlerle, Rabbani olmayanları birbirinden ayıran en önemli özelliğidir. Bu konunun hassasiyetini İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) değerli eseri olan (İ'lamul Muvakkiin An Rabbil âlemin) kitabında bahseder. Zaten kitabın başlığı da bizlere önemli bir mesaj veriyor... “Âlemlerin Rabbi Adına İmza Atanları Bilgilendirme.” Her bir âlim fetva verirken aslen Allah (*azze ve celle*) adına konuşmuş oluyor. Çünkü fetva sormaya gelen kişi, Allah'ın rızasını istediği için gelir. Allah'ın razı olacağı amelî işlemek için soru sorar. Âlimden fetva alırken, “işte bu yapılacak şey Allah'ın hoşnut olacağı şeydir” diyerek alıp, onunla amel eder. Dolaylı olarak fetva veren âlim, aslen Allah (*azze ve celle*) adına konuşmuş, O'nun adına imzalamış oluyor.

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) bu değerli kitabında şöyle demektedir: “Allah-u Teâlâ, adına hükümde ve fetva vermede, ilimsiz konuşmayı büyük haramlardan kılmıştır. Hatta haramların en büyüğü mertebesine koymuştur. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurur:

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ
وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ.

“De ki: *Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri, günahı ve haksız yere sınırı aşmayı, hakkında hiçbir delil indirmedeği bir şeyi, Allah’a ortak koşmanızı ve Allah (azze ve celle) hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır.*” (Araf, 33)

Allah (azze ve celle) haramları dört mertebeye kıldı. En basitinden başlayıp, “**açık ve gizli kötülükleri**” birinci sıraya koydu. Daha sonra daha şiddetli haram olan, “**haksız yere haddi aşmayı**” ikinci sıraya koydu. Sonra ikisinden daha şiddetli haram olan, “**Allah’a ortak koşmayı**” üçüncü sıraya koydu. Sonra hepsinden en büyük haram olan, “**Allah hakkında bilmediğimiz şeyleri söylemeyi**” dördüncü sıraya koydu.

Allah adına ilimsiz konuşmak genel bir konudur. Bu konunun içine, ilimsizce Allah’ın isimleri, sıfatları, fiilleri, dini ve şeriatı hakkında konuşma girer.”

İlimsiz fetva vermenin vebali büyüktür. Rasûlullah’ın adına konuşmanın sorumluluğu da büyüktür. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

من قال علي ما لم أقل فليتبوأ بنيانه في جهنم و من أفتى بغير علم كان إثمه
على من أفتاه و من أشار على أخيه بأمر يعلم أن الرشد في غيره فقد
خاناه

“Kim benim demediğimi demiş gibi söylerse cehennemdeki binasını hazırlasın. Kim ilimsiz fetva verirse, günahı fetva verene aittir. Kim doğrusunun başkasında olduğunu bildiği halde kardeşine başka bir şeyi önerirse ona ihanet etmiş olur.” (Hâkim)

Bir gün bir âlim minbere çıkmış ve konuşmaya başlamış. Hazır olanlardan biri soru sormuş, âlim, “Bilmiyorum” demiş. Adam, “Hem minbere çıkıyorsun hem de bilmiyorum diyorsun” deyince, âlim demiş ki: “Ben ilmime göre minberin üçüncü basamağına bastım. Eğer cahilliğime göre çıkmış olsaydım başım bulutlara ulaşırdı.”

İmam Şa'bi (*rahimehullah*) der ki: "İlim üç karıştır. Birinci karışı alan kimsede kibir olur. (Her şeyi biliyormuş gibi konuşur. Her sorulana hemen cevap verir. Başkalarını eleştirir. Kendi görüşünü beğenir). İkinci karışı alan kimsede, tevazu olur. (Her meselede hemen cevap vermez. Karşı görüştekilere saygılı olur.) Üçüncü karışı alan kimse, "ben bilmiyorum" der. (Bizim ilmimiz sınırlıdır. Sonsuz ilim sahibi Allah'tır.)

Adamın biri Abdullah bin Ömer'e (*rahimehullah*) gelir ve soru sorar. Abdullah ise cevap veremez. Adam der ki, "senin gibi hidayet İmamının oğlu olup ta, soru sorulunca bilmiyorum demesi büyük bir olaydır." Abdullah bin Ömer der ki: "Vallahi ilimsizce konuşmam veya güvenmediğim kimseden hadis rivayet etmem. Allah'ın yanında ve Allah'tan gelen vahyi anlayanların yanında, bu daha büyüktür."

Biri İmam Malik'e (*rahimehullah*) gelir ve soru sorar. İmam Malik, "Bilmiyorum" der. Adam, "Bilmediğini insanlara söyleyeyim mi?" der. İmam Malik, "Evet, bilmediğimi insanlara söyle" der.

RABBANİ ÂLİMLERİN
İKİNCİ SIFATI:
KUR'AN VE SÜNNETE
UYMALARI.

Bu ilim, falan şöyle dedi filan şunu diyor değil, Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu, Rasûlü bu ayeti şöyle tefsir etti, Sahabe-i Kiram şöyle anladılar gibi. Dikkat edilirse ayette “**Okutmakta ve okumakta olduğunuz kitap uyarınca**” diyor. Âlimler Allah’ın kitabıyla haşır neşir olurlar. Onlar kitaptan, kitap onlardan ayrı değil, sanki Allah’ın kitabı onların bir parçasıdır. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) en hayırlı mü’minleri şöyle vafediyor:

خيركم من تعلم القرآن وعلمه

“Sizin en hayırlınız, Kur’an-ı öğrenen ve öğretenidir.” (Buhari)

Buradaki, “kitabı öğrenip öğretmek” sadece okuma, tecvit ve ezber değil, bunlarla beraber Kur’an’ın ahkâmını, mesajını anlamak, öğrenmek, öğretmek ve amel etmek anlamları da girer.

Fıkıh demek, Kur’an ve Sünnetin ne dediğini kavramak, demektir. Âlimlerin sözleri sadece ayet ve hadislerin açıklamasıdır. Kişi, “şu böyle demiş, bu şöyle söylemiş” sözlerle çok vakit geçirmemelidir. Ancak, ihtiyaç duyduğu kadar meşgul olmalıdır. Âlimlerin sözleri kendi zatında delil değildir. Sözlerinin doğruluğu delile ihtiyaç duyar. Bu sebeple Medine’nin âlimi İmam Malik şöyle dermiş: “Herkesin sözü alınır ve bırakılır. Ancak bu kabrin sahibi (Peygamberimiz) müstesna.”

Geçmiş zamanda talebeler, âlimlerin sözleriyle uğraşınca fıkıh ilmi ile hadis ilmi birbirinden ayrıldı. Gerçekte fıkıh ilmi ile hadis ilmi birdir. Fıkıh, Kur’an ve Sünnet ilmini ezberlemek, anlamak ve amel etmek demektir. Bu sebeple İbn-i Cevzi, Hattabi ve başka

âlimler fıkıh ehli ile hadis ehlini birbirinden ayırma işine karşı çıkarılmış. Çünkü bu iki ilmi bir sayarlarmış.

Bu sebeple âlimler, sadece âlimlerin görüşlerini taklit eden mukallitleri âlim diye kabul etmemişlerdir. Hatta İbn-i Abdülber (*rahimehullah*) der ki: “Mukallidin âlim sayılmayacağı konusunda âlimler arasında görüş birliği vardır.”

İbn-i Kayyim (*rahimehullah*) der ki: “İlim delilden çıkan bilgidir. Delil ya Kur’an, ya Sünnet ya da icmadır. İlim budur. Ama, falan şöyle fetva vermekte, filan böyle demekte diye işitmen ilim değil bu taklittir. Bu konuda taklitten başkasına gücü yetmeyen kişi mazur sayılır. İlim öğrencisi ise mazur sayılmaz.”

İbn-i Recep (*rahimehullah*) der ki: “Faydalı ilim, Kur’an ve Sünnet naslarını öğrenip manalarını anlamak, sahabeden gelen sözlere de bağlı olmaktır.”

Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) der ki: “Bir meselede imamın yoksa, o konuda konuşma!”

Üçüncü Sıfat: İhlâslı olmaları.

Rabbani âlimler ilim öğrenirken ve ilim öğretirken amellerini gösterişten uzak, dünya karşılığı veya makam ve mevki elde etmek için işlemezler, Peygamberler’in varisleri oldukları için, Peygamberler gibi ecirlerini sadece ve sadece Allah’tan beklerler. Onlar Allah-u Teâlâ’nın şu sözlerini çok iyi anlarlar:

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿٥٦﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ .

“Kim, (yalnız) dünya hayatını ve zinetini istemekte ise, işlerinin karşılığını orada onlara tam olarak veririz ve orada onlar hiçbir zarara

uğrnatılmazlar. İşte onlar, ahirette kendileri için ateşten başka hiçbir şeyleri olmayan kimselerdir; (dünyada) yaptıkları da boşa gitmiştir; yapmakta oldukları şeyler (zaten) bâtıldır.” (Hâd, 15-16)

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ
يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ❁ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا

“Her kim bu çarçabuk geçen dünyayı dilerse ona, yani dilediğimiz kimseye dilediğimiz kadarını dünyada hemen verir, sonra da onu, kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız. Kim de ahireti diler ve bir mü'min olarak ona yaraşır bir çaba ile çalışırsa, işte bunların çalışmaları makbuldür.” (İsra, 18-19)

Ve o âlimler Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu hadislerini çok iyi kavrarlar.

من تعلم علما مما يبتغى به وجه الله عز وجل لا يتعلمه إلا ليصيب به
عرضا من الدنيا لم يجد عرف الجنة يوم القيامة

“Kim Allah'ın rızasının talep edildiği ilmi, dünyanın geçici malını elde etmek için öğrenirse, kıyamet gününde cennetin kokusunu almaz.” (Ebu Davud)

من طلب العلم ليجاري به العلماء أو ليماري به السفهاء أو يصرف به
وجوه الناس إليه أدخله الله النار

“Kim ilmi, âlimlerle münazaralara girmek veya cahillerle tartışmak veya insanların ilgisini kendine çekmek için öğrenirse, Allah (azze ve celle) onu ateşe sokar.” (Tirmizi)

إن أول الناس يقضى يوم القيامة عليه رجل استشهد فأتى به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال قاتلت فيك حتى استشهدت. قال كذبت ولكنك قاتلت لأن يقال جرىء. فقد قيل. ثم أمر به فسحب على وجهه حتى ألقى في النار ورجل تعلم العلم وعلمه وقرأ القرآن فأتى به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال تعلمت العلم وعلمته وقرأت فيك القرآن. قال كذبت ولكنك تعلمت العلم ليقال عالم. وقرأت القرآن ليقال هو قارئ. فقد قيل ثم أمر به فسحب على وجهه حتى ألقى في النار. ورجل وسع الله عليه وأعطاه من أصناف المال كله فأتى به فعرفه نعمه فعرفها قال فما عملت فيها قال ما تركت من سبيل تحب أن ينفق فيها إلا أنفقت فيها لك قال كذبت ولكنك فعلت ليقال هو جواد. فقد قيل ثم أمر به فسحب على وجهه ثم ألقى في النار

“Kıyamet gününde ilk olarak amelinin karşılığını görecek olan şehit getirilir. Allah (azze ve celle) ona nimetlerini sayar o da itiraf eder. Ona sorar; “Bu nimetlere karşı sen ne yaptın?” Der ki: “Senin için şehit olana kadar savaştım.” Der ki: “Hayır, yalan söylüyorsun.” Sen, “Cesur adam denilsin diye savaştın ve denildi.” Sonra emredilir ve yüz üstü sürülerek ateşe atılır.

Sonra ilim öğrenmiş, öğretmiş ve Kur’an okumuş kişi getirilir. Allah (azze ve celle) ona nimetlerini sayar, o da itiraf eder. Ona sorar: “Bu nimetlere karşı sen ne yaptın? Der ki: “Senin için ilim öğrendim ve öğrettim. Senin için Kur’an okudum.” Der ki: “Hayır, yalan söylüyorsun. Sen, “Âlim” densin diye ilim öğrendin. Kari (Okuyucu) densin diye Kur’an okudun ve denildi.” Sonra emredilir ve yüz üstü sürülerek ateşe atılır.

Sonra Allah’ın zengin kıldığı ve her çeşitten mal verdiği kişi getirilir. Allah (azze ve celle) ona nimetlerini sayar o da itiraf eder. Ona sorar: “Bu nimetlere karşı sen ne yaptın?” Der ki: “Senin için sevdiğin her yolda infak ettim.” Der

ki: “Hayır, yalan söylüyorsun. Sen, Cömert densin diye infak ettin ve denildi.”
Sonra emredilir ve yüz üstü sürülerek ateşe atılır.” (Müslim)

Bu hadisi Ebu Hureyre (*rahimehullah*) rivayet ediyor. Şam’da iken bu hadisi anlatıyor. Hadisi anlatırken üç defa ardı ardına şiddetli bir şekilde ağlıyor, bayılıyor ve ayıldıktan sonra hadise devam ediyor. Bu hadisin başka rivayetinde Rasûlullah, (*sallallahu aleyhi ve sellem*) “**Ey Ebu Hureyre! İşte bu üç kişi kıyamet günü cehennem ateşinin onlarla tutuşturulacağı kişilerdir.**” buyurmuştur.

Rabbani Âlimlerin İhlâslarından Bazı Misaller:

Rabbani âlimlerden olan, sadık, zahit ve ihlâslı Mü’minlerin Emiri Ömer (*rahimehullah*) elinin altında ganimetlerden gelen altın, gümüş ve güzel kumaşlar varken 12 yamalı elbiseleriyle dolaşırdı. Son hacında şeytan taşlamalarda içten, ihlâslı ve doğrulukla ellerini göğze kaldırdı ve şöyle dua etti: “Allah’ım, çobanlığımı yitiriyorum. Kemiklerim zayıfladı. Ecelim yaklaştı. Taksirata ve fitnelere düşmeden beni yanına al. Allah’ım, yolunda şehadet istiyorum. Peygamber’inin Medine’sinde ölmek istiyorum.”

Sahabe dediler ki: “Şehadeti isteyen cephelere çıkar “Ey Mü’minlerin Emiri!” dedi ki: “Ben de onu istiyorum, umarım Rabbim duamı kabul eder.”

Medine’ye döner, Allah-u Teâlâ doğruluğunu ve ihlâsını görünce duasını kabul eder. Rüyasında bir horozun onu üç kere gagaladığını görür. Esmâ’ya (*rahimehullah*) rüyasını bahsedince, Esmâ der ki: Emanetleri zayi etmeyen Allah’a emanet ol. Görüyorum ki sen acemlerin eliyle öldürüleceksin. Kısa zaman geçmeden Ömer (*rahimehullah*) şehadete ulaşır.

Sila bin Eşyem (*rahimehullah*) İslam ordusuyla kuzey tarafına cihada çıkar. Ordu ormanda istirahatata çekilip uyurken, Sila askerlerden uzaklaşıp namaza durur, dua ve zikirle Allah’a münacatta bulunurken arkadaşlarından biri Sila’nın görmediği bir ağaca tırmanır, oturup Sila’yı seyrederek. O esnada ormanın çalılarını yararak gelen arslan,

Sila'nın yanına gelip durur. Allah-u Teâlâ ile kuvvetli bağlara sahip olan Sila (*rahimehullah*) namazını bozamaz. Selam verdikten sonra arslana seslenir: "Ey Haydar! (arslan manasında) Eğer beni öldürmekle veya beni yemekle emredilmişsen gel, emredildiğin görevi yerine getir. Hayır böyle emredilmemişsen Allah'ın arzında git, beni bırak, Rabbim'e yalvarayım." Arslan öyle bir kükreymiş ki, arkadaşının kalbi yerinden sökülecekmiş sonra arslan bırakıp gider, Sila namazına ve ibadetine devam eder.

Bir gün İbn-i Recep El-Hanbeli'ye (*rahimehullah*) bir soru sorulur. O, meseleyi bütün teferruatıyla uzun uzun anlatır. Sonra başka bir mecliste bu konu açılır, ona mesele sorulur. Çok kısa cevapla meseleyi cevaplar. Öğrencisi değişikliği görünce sorar: "Hocam geçen bu konuyu bütün teferruatıyla anlattınız. Şimdi niye kısa cevap verdiniz?" deyince Şeyh der ki: "Şimdi uzun konuşsaydım mecliste bazı şahsiyetler olduğu için riyakarlığa düşecektim. O açıklamalarım Allah (*azze ve celle*) için olmayacaktı. O sebeple kısa kestim..."

Rabbani âlimlerden Abdullah bin Mübarek (*rahimehullah*) Rumlarla yapılacak savaşta cihada katılmıştı. Bu mübarek zat; abid, zahit, mutakî ve Rabbani olan âlimlerdendir. İslam ordusu ve küfür ordusu karşılıklı saf bağlayınca Rumlardan bir cengâver ortaya çıkıp naralar atar ve Müslümanlardan çarpışacağı birini ister. Müslümanlardan yüzü kapalı bir zat çıkar, bu cengâver ile çarpışır ve onu öldürür. Müslümanlar tekbir getirir ve sevinirler. Rumların maneviyatı düşer. İkinci bir cengâver çıkar ve mübareze ister. Yine Müslümanlardan yüzü kapalı olan aynı kişi çıkar, gidip çarpışır ve o kâfiri de cehenneme gönderir. Müslümanlar tekbir getirip sevinirler. Rumlar, yine üzürlürler. Yenilen pehlivan güreşe doymazmış misali, üçüncü bir cengâver çıkar ve mübareze ister.

Yine Müslümanlardan yüzü kapalı olan aynı kişi çıkar, gidip çarpışır, ancak o kâfiri öldürmesi, biraz sürer çünkü üçüncüsünde bir hayli yorulmuştur. Sonunda onu da öldürür. Müslümanlar tekbir getirip sevinirler. Rumlar, yine üzürlürler. Müslümanlar bu kahramanın kim olduğunu çok merak ederler ama yüzünü göremeyince

tanıyamazlar. Bu olayı aktaran ravi gider, yüzündeki örtüye asılır. Bir de ne görsünler üç keredir çarpışan şahıs Abdullah bin Mübarek çıkar. Abdullah bin Mübarek örtüye asılan adama çok kızar ve onu azarlar. Bir taraftan da kolu ile yüzünü gizlemeye çalışır...

İşte onlar Allah (*azze ve celle*) için yaptıkları amelleri bu kadar hassasiyetle yaparlarmış. Günümüzde bizden biri böyle bir amel işleyecek olsa, belki de mücahidlere, “keşke beni kamerayla çekseydiniz?” diye söylenecek veyahut ölene kadar kahramanlığını anlatacaktır. “Allah’ım, bizleri amellerinde ve sözlerinde ihlâslı olan kullarından eyle!”

Rabbani âlimler ilim öğrenirken, öğretirken ve fetva verirken para karşılığı veya dünyayı elde etme karşılığı istemezler. Bu amellerini Allah (*azze ve celle*) rızası için yaparlar.

Süfyan Es-Sevri (*rahimehullah*) der ki: “Peygamberlik’ten sonra ilimden daha faziletli bir şey bilmiyorum. Çünkü âlim, Peygamber’in varisidir. Peygamberler miras olarak ne dinar ne de dirhem bırakmadılar. Onlar ilmi miras bıraktılar.”

Ebu Hureyre (*radiyallahu anh*) bir gün çarşıya gelir, alışveriş ile uğraşan çarşı halkına der ki: “Peygamber’in mirası mescitte dağıtılıyor. Sizler buralardasınız.” Halk, mallarını bırakarak mescide koşar. Bir de bakarlar ki; şurada tefsir halkası, burada hadis halkası, öbür tarafta başka bir halka. Geri dönerler, Ebu Hureyre’ye, “Allah seni başgışlasın bir şey görmedik” derler. O da, “Orda ne gördünüz?” diye sorar. Onlar, “Birileri Kur’an, birileri tefsir, birileri hadis öğretiyorlar, onları gördük” derler. Der ki: “Peygamber’in mirası bundan başkası mıdır?”

İlim okuyan öğrenci her zaman, “Ben bu ilmi Allah’ın dinini, hükümlerini, O’nun rızasına götüren şeyleri, gazabına sürükleyen hasletleri öğrenip onunla amel edip başkalarına öğretip Allah’ın rızasını kazanacağım” diye aklında bu düşüncüyü taşımalıdır. Geçim telaşına, istikbâl endişesine ve makam sevgisine kalbinde yer vermemelidir. Bu hasletler sadık Müslümanda olmaz. Hakiki Müslüman Allah’ın

“Rezzak” sıfatına sahip olduğunu, Allah’ın dinine hizmet eden bir Müslümana Allah-u Teâlâ’nın dünyayı ona hizmetçi kılacağına inanan kişidir. İlim talibi şu soruyu kendine sormalıdır: Rabbani âlimlerden kimler açlıktan öldüler? Kimler maddi sıkıntıdan dolayı ölene kadar bekar kaldılar?

Cevap: Hiçbiri, kendilerine dünya hazineleri açılmış, dünya peşlerinden kovalamış ama kendileri kaçmışlardır. İleride örnekleri gelecektir.

* * *

RABBANİ ÂLİMLERİN
DÖRDÜNCÜ SIFATI:
MÜSLÜMANLARIN
ARALARINA
GİRİP ONLARA
KARIŞMALARI, GÜZEL
AMELLERDE ONLARA
EŞLİK ETMELERİ.

Allah-u Teâlâ Rabbanilerden bahsederken, “*Okutmakta olduğunuz kitap uyarınca*” buyuruyor. Âlim halk arasına girmezse, onlarla tatlı ve acı halleri yaşamazsa, kapısını halkın yüzüne kapatmışsa, bürosuna çekilip sadece yazmakla meşgul olmuşsa neyi nasıl öğretecek? Nesiyle onlara örnek olacak?

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur:

المؤمن الذي يخالط الناس، ويصبر على أذاهم، أعظم أجرا من المؤمن
الذي لا يخالط الناس، ولا يصبر على أذاهم

“İnsanların arasına karışıp eziyetlerine sabreden mü’min, aralarına karışmayan ve sabretmeyen mü’minden ecir bakımından daha üstündür.”
(İbn-i Mace)

Burada âlimin halkın arasına karışması derken, sabahtan akşama kadar hergün halkın arasına karışır, kastedilmemektedir. Çünkü her âlim okur, araştırır, okutur, ibadet eder, nefsine ve ehline vakit ayırır. Bunlarla beraber Müslümanlara da vakit ayırır.

İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) insanlarla görüşmeyi kısımlara ayırır: “Bazı insanlarla görüşmen tıpkı ihtiyaç duyduğun yemek gibi sana gıda olur. Bu da, Rabbanî âlimdir. Onun vaktini kaybetmek için değil, ondan faydalanmak ve ilminden istifade etmek için onunla görüşürsün. Aynı şekilde görüşmen sana ilaç gibi olur. Bununla ihtiyaç duydukça görüşürsün. Bu da dünyevi işlerde kendisinden ve danışırken görüşünden faydalanırsın.

Bazı insanlar vardır ki, onlarla görüşmen dert yani hastalık gibidir. Bildiğin gibi hastalığın çeşitleri vardır: Bazı hastalıklar ölümcüldür. Ondan kimse kurtulamaz. Bazı hastalıklar geçicidir. Mesela diş çürümesi gibi. Bu dişi çektin mi, ağrısı geçer. Bu adamın misali sana sözleriyle eziyet edendir, ondan ayrıldın mı ağrı geçer. Bazı hastalıklar vardır ki, neredeyse insandan ayrılmaz, humma (Sıtma) hastalığı gibi. Görüşülmesi hastalık gibi olan kişiler, ağır insanlardır. Bunlarla görüştüğünde ne konuştuğunda sana fayda verir ne de susar kendisi faydalanır, ne fayda verir ne de faydalanır.

Bazı insanlarla görüşmen ölüm gibidir. Onun durumu sapıklığıyla veya bid'atıyla dinine zarar veren kişidir.”

İbn-i Kayyım'ın bu inci gibi sözlerinden insanlarla görüşmenin dört kısmı olduğunu öğrendik. Bazısı gıda gibidir. Bazısı ilaç gibidir. Bazısı hastalık gibidir. Bazısı da ölüm gibidir. Her bir Müslüman kiminle görüştüğünü gözden geçirmesi gerekir. Rabbani âlimi buldumu, ondan faydalanmaya baksın.

Âlimler, kitaplar arasında kaybolmamalı, insanlardan uzak bir yerde uzlete çekilmemelidir. Çünkü âlimin görevi; halka dini mübini anlatmak, insanları şirkten, haramlardan uzak tutmak, Müslümanlar arası çıkan problemleri çözmek, nasihatte bulunmak ve beşeriyeti doğruya götürürken onlara rehber olmaktır.

Âlimler sahayı boş bırakıp yerlerine cahil hocalar, bel'amlar, batı hayranı laik ve demokratlar doldurunca olanlar oldu. Her taraf fesad ile doldu.

Rabbani âlimler gelişen siyasete seyirci olmazlar. Tağutların bizleri küfür kanunlarıyla yönetmelerine, yurdumuzu ve zenginliklerimizi her türlü kâfire peşkeş çekmelerine, dünya küfür milletleriyle anlaşma ve yardımlaşmaya girmelerine sessiz kalmazlar. Siyasi gelişmeleri İslam nazarıyla tahlil eder ve Müslümanlara beyan ederler. Gelişen olaylara karşı tutum sergilerler. Çünkü İslam dini sadece ibadet ve cami dini değildir. İslam, hayatımızın her bir alanına hükmeder; siyaset, devlet yönetimi bunun bir parçasıdır. Bu konuda

örneğimiz Rasûlullah'tır (*sallallahu aleyhi ve sellem*) siyasete müdahale etmeydi, Mekke müşriklerinin hâkimiyeti altında hayat sürecekti. Ama siyasete karışınca Allah'ın izin verdiği kadar toprağında İslam dinini hâkim kıldı, insanları kullara kul olmaktan çıkarıp âlemlerin Rabbi'ne kul yaptı. Tarihin mecrasını değiştirdi, zulüm ve küfür üzere kurulmuş iki süper güç olan Rum ve Fars imparatorluklarını çökertti.

Rabbani âlimler, şu an hâkim olan Cahilî eğitime, alış veriş ve muameleye, hak hukuk alanına ve kısacası hayatın her bir alanına seyirci kalmazlar. Bütün bu alanlara vahiy eksensiz yaklaşır ve İslam'ın o konudaki hükmünü beyan edip, tatbik ettirmeye çalışırlar.

Rabbani âlimler, İslam'ın zirvesi olan cihad ibadetine seyirci kalmazlar, bilakis cihadın öncüsü ve dahilinde olurlar. Selefimizin tarihi bu konuya örnek olacak şeylerle doludur.

Anlatacağım örnekleri klima altında oturup kitap yazan, bir eli sıcak bir eli soğuk suda, yağlı ballı çikolatalı rahat hayat süren, ay başı konforlu arabasına binip tağuttan aldığı maaşı Allah (*azze ve celle*) ve Rasûl'üne savaş açmış bankalardan çeken, hayatı boyunca Allah (*azze ve celle*) yolunda bir mermi sıkmamış, her oturduğunda Mücahidlere laf atan (âlim demiyorum) kitap taşıyıcılarına hediye ediyorum.

Başta en büyük Rabbani âlim olan Peygamberimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) on senelik Medine hayatı cihadla geçmiştir. Bu süre zarfında savaşmak üzere 110'dan fazla seriyye göndermiş, 27 tanesine bizzat kendisi katılmıştır. Aslen ümmetine örnek olduğu için, Müslümanlara zorluk vermesinden korkmasaydı her seriyyeye katılacaktı. Şöyle buyurmuştur:

انتدب الله لمن خرج في سبيله لا يخرجه إلا إيمان بي وتصديق برسلي أن
أرجعه بما نال من أجر، أو غنيمة، أو أدخله الجنة. ولولا أن أشق على
أمتي ما قعدت خلف سرية ولوددت أني أقتل في سبيل الله ثم أحيأ ثم
أقتل ثم أحيأ ثم أقتل

“Allah’a iman ve Rasûller’ini tasdik ettiği için Allah (azze ve celle) yolunda çıkan kişi, ecir kazanmış veya ganimet elde etmiş veya cennete girmeyi vaat ederek mükâfatını çabuk vereceğine dair Allah (azze ve celle) söz vermiştir. Ümmetime bir zorluk vermeyecek olsaydım, hiçbir seriyenin arkasında oturmazdım. Ben, Allah (azze ve celle) yolunda öldürülmeyi, sonra diriltilmeyi sonra öldürülmeyi sonra diriltilmeyi, sonra öldürülmeyi isterdim.” (Buhari)

Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) cihad ve şehadet isteğini görebiliyor muyuz? Sahabe onu takip ettiği için, ashabına zorluk olur diye her seriyeye katılmamıştır. Aslen kalbi cihadla atıyor. Şehadeti defalarca temenni ediyor.

Sahabe’nin âlimleri olan Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, İbn-i Mesud, İbn-i Ömer, Muaz bin Cebel, Zeyd bin Sabit, Ebu Said El-Hudri ve diğerleri (Allah hepsinden razı olsun) cihaddan geri kalmadılar.

Bî’ri Maune olayında Peygamberimiz’in âlim, Kur’an hafızı olan 70 sahabesi şehit edilmiştir. Raci olayında yine ilimli 10 sahabesi şehit edilmiştir.

Tabiinden aşağıya doğru günümüze kadar, binlerce âlim Abdullah İbn-i Mübarek, İbn-i Teymiyye gibileri cihada katılmıştır.

Allah korkusu taşıyan bir âlim, Allah’ın cihad emrini öğrendikten sonra oturup amel etmemesi düşünülemez. Aslen ilimden kasıt amel değil midir.

İslam’dan çıkan riddet ehliyle savaşmak için Müslümanlar saf bağlayınca Ebu Huzeyfe (rahimehullah) şöyle seslenir: “Ey Kur’an ehli! (Daha önce Kur’an hafızları âlim idi) Kur’an’ınızı amelle süsleyiniz!” Bunu dedikten sonra kâfirlere saldırmış, onları püskürtmüş ve ağır yaralar almıştır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

وَكَايُنْ مِنْ نَبِيِّ قَاتَلْ مَعَهُ رِيُونْ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ

“Nice Peygamberler vardı ki, beraberinde birçok Rabbani erler bulunduğu halde savaştılar da, bunlar, Allah (azze ve celle) yolunda başlarına gelenlerden dolayı gevşeklik ve zaaf göstermediler, boyun eğmediler. Allah (azze ve celle) sabredenleri sever.” (Âl-i İmran, 146)

Hasan-i Basri (rahimehullah) ayette geçen (birçok Rabbani erler) kav-lindenkasıt “Bir çok âlim” demiştir. Başka bir açıklamasında, “Çok sabırlı, takvalı ve iyilik sahibi âlimler” diye açıklamıştır.

Cihad sahalarının Rabbani âlimlere ihtiyacı vardır. Sözüm onlara bazı âlimlerin oturdukları yerden yapılan cihadı ve cihad ehlini eleş-tirmeleri, böyle yapmakla kâfirlerin ellerine koz vermeleri, doğru değildir. Bu kimseler sadık kimseler ise, cihad sahalarını boş bırak-maz katılırlar veya en azından kaldıkları yerlerde cihadı destekleyip, cihadın eksikliklerini ve kusurlarını giderme yoluna bakarlar.

Beşinci Sıfat: İlim ile izzetli ve onurlu olmaları.

Her Rabbani âlim, dünya ve dünyalıklara tenezzül etmez; çünkü o, dünyanın geçici ve fani oluşunu bilmiş, ahirete oranla değerinin çok düşük olduğunu çok iyi kavramıştır. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur.

لو كانت الدنيا تعدل عند الله جناح بعوضة ما سقى كافرا من شربة ماء.

“Eğer dünya Allah (azze ve celle) katında sivrisinek kanadı kadar değer etsey-di, Allah (azze ve celle) kâfire bir yudum su vermezdi.” (Tirmizi)

والله ما الدنيا في الآخرة إلا مثل ما يجعل أحدكم إصبعه هذه في اليم
فلينظر بم يرجع؟

“Vallahi, dünyanın ahirete oranı, sizden birinizin parmağını denize daldırıp çıkarması gibidir. Bir de baksın, ne kadar ile geri dönüyor?” (Müslim)

Rabbani âlim; “Dünyanızı alın, benim gönlümü hür bırakın!” der. O, bir vadiye, dünyalık kimseler başka bir vadidedirler. O, imanı ve ilmi ile izzetli ve onurludur. Kralların ve zenginlerin yanında iki buklüm olmaz.

İbn-i Teymiyye'nin (rahimehullah) kendisine eziyet edenler hakkında tarihe nakşedilecek meşhur sözü şu olmuştur: “Düşmanlarım bana ne yapabilirler ki? Beni zindana atsalar, halvet olur. Sürgün ederlerse, seyahat olur. Öldürürlerse, şehadet olur. Ben cennetimi göğsümde taşıyorum. Nereye gidersem, o da benimle beraber gider!”

El'iz bin Abdüsselam'a, (rahimehullah) “Gel sultanın başını öp, seni bağışlasın!” dedikleri vakit tebessüm etmiş ve şunu demiştir: “Miskinler! Siz bir vadiye, ben bir vadideyim. Bırakın onun başını öpmeyi, sultanın gelip elimi öpmesine bile razı değilim.”

Seyyid Kutup'a (rahimehullah) ise: “Özür dileme mahiyetinde birkaç cümle yaz seni idam etmekten vazgeçeriz” dediklerinde O şunu demiştir: “Namazda, Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik eden şehadet parmağım, tağutun hükmünü onaylamak için bir kelime bile yazmayacaktır!”

İlmi, hikmeti ve kitabı okuyup öğrenen kişi dünyaya ve içindeki geçici şeylere iltifat etmez. Tağutlara ve zalimlerinlere boyun eğmez, izzetli hayat sürer. Dünya malı eline geçecek olsa, mala hizmet etmez, malı Allah (azze ve celle) yolunda harcar. Onlar dünyaya hizmet etmezler, dünya onlara hizmet eder. Çünkü onlar dünyanın kölesi değil, Allah'ın kuludurlar. Dünyanın değersizliğini anladıkları için şereflerini dünyaya feda etmezler.

İmam Şafii (rahimehullah) der ki: “Dünyanın tadını aldın mı? Ben tadına baktım. Dünyanın tatlısı ve acısı bizlere sunuldu. Tıpkı çölde görünen serap gibi, gurur ve aldatmadan başka bir şey olmadığını gördüm. O, ele geçirilmesi zor bir leştir. Etrafında onu kapışan

köpekleri vardır. Ondan uzak durursan ehliyle barış içinde yaşarsın. Ama ondan pay almaya kalkışırsan, köpekleri sana düşman olurlar...”

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurur.

أتى النبي صلى الله عليه وسلم رجل، فقال: يا رسول الله، دلني على عمل إذا أنا عملته أحبني الله وأحبنى الناس؟ فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ازهد في الدنيا يحبك الله، وازهد فيما في أيدي الناس يحبك الناس

“Adamın biri gelip dedi ki: Ey Allah'ın elçisi! Beni öyle bir amele yönlendir ki onu işlediğimde hem Allah (*azze ve celle*) hem de insanlar beni sevsinler. Dedi ki: Dünyaya karşı zahit ol ki Allah (*azze ve celle*) seni sevsin. İnsanların elindekine karşı zahit ol ki insanlar da seni sevsin.” (İbn-i Mace)

Dünyayı ayağının altına alan, ona değer vermeyen ve ahireti kendisine esas edinen kimseyi hem Allah (*azze ve celle*) sever hem de mü'minler sever. Âlim kişi onurludur. İlmini küçük düşürmemelidir. İlmi korumalı, dünyevi her şeyin önüne geçirmelidir. Çünkü ilim çok değerlidir. Para ile alınmaz. Alınacak olsaydı, dünyanın en pahalı şeyi olurdu.

Altıncı Sıfat: Hikmet sahibi olmaları.

“Ancak Rabbaniler olunuz” ayetinin tefsirinde Abdullah bin Abbas (*rahimehullah*) “Fakih hekimler olunuz” manasını vermiştir. Buharî (*rahimehullah*) “Rabbani, büyüklerden önce küçüklere öğretendir” demiştir.

İnsanlarla konuşurken, onlara bir şey aktarırken ve onları eğitirken hikmetli ve dirayetli olmak gerekir. İnsanların algılayamayacakları veya akıllarının yetmeyeceği bir şeyi aktarmak hikmetten değildir çünkü onlara fitne olur veya o şeyi yalanlamalarına sebep olur. Tıpkı süt emen çocuğa yemek verme gibi zarar verir.

Ali (*rahimehullah*) dedi ki: “İnsanlarla, bildikleri şeylerde muhatap olunuz. Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlü'nün yalanlanmasını ister misiniz?.

Avamın belli bir anlayış ve kapasitesi vardır. Dinin zor yönlerini kavrayamazlar. Nice kimseler, uygun bir üslupla ve uygun şeyleri anlatmamaları sebebiyle hatalı görülmüş ve yalanlanmışlardır veya sapkındır gözüyle bakılmışlardır. Hâlbuki, belki kendisi yüzde yüz hak üzere, onlar yanlışlar. Hikmeti, seviyeyi ve muhatapların yapısını gözetmeyen kişilerin, bazen faydalarından çok zararları olmaktadır. Hikmet sahibi âlim muhatapları seviye seviye, kademe kademe yetiştirir. Sonda verilecek veya söylenecek şeyi başta vermez.

Halka din anlatırken dini konuları kolaylaştırarak, kısaltarak ve anlayacakları üsluplara sokarak anlatır. Anlamaları için çok örnekler sunar. Dinleyenleri bıktıracak şekilde konuyu uzatmaz. Konuşması az ve öz olur. Çünkü uzun konuşmalar zarar verir. Ebu Bekir (*rahimehullah*) bu konuda tavsiyede bulunur: “Konuşmalarını uzun tutma. Aksi halde uzun konuşmanın sonu, başını unutturur.” Sık sık nasihat ve sohbet etmek, bıkkınlığa yol açar. Rabbanî âlimler, kendisinden zarar gelecek veya dünyayı elde etme konusunda ilmini kullanacak kimseye ilim vermezler.

Rabbanî âlimler, sözlerinde hikmetli oldukları gibi amellerinde de hikmeti gözetirler. Halkın arasında kendilerine yakıştırılmayacak fiillerde bulunmazlar. Sözlerinin ve amellerinin ne gibi şeylere yol açacağını ve akabinde neler getireceğini hesap ederek hikmetli davranırlar. Fazla konuşmak, fazla şakalaşmak, fazla gülmek saygınlığını azaltır. Halk arasında ilim ehli kimselerle tartışılırsa konuşmaları birçok kişinin kafasında soru işareti oluşturur. O kimselere fitne olacağı için bu gibi şeylere girmezler.

Örneğin, ilmi ihtilafa açık, içtihadın caiz olduğu bir mesele için tartışma meclisi oluşturmak, halkın katılmasına izin vermek, sonra halkın arasında karşı tarafı haksız göstermek için Kur'an'dan sünnetten ve âlimlerin sözlerinden deliller getirip münakaşa etmek, faydadan çok zarara yol açacaktır. Çünkü halk, ihtilafın boyutunu, hangi konularda caiz olup olmadığını, bu söylenen sözlere göre kimin ne kadar hatalı veya doğru olduğunu bilemez. Bunun akabinde her şahıs kendi hocasına taassup edip, karşı tarafa nefret edip onlara dil

uzatabilir, gıybetini edip kusurlarını araştırmaya girebilir veya kendi hocasına kızıp onu terk edebilir. Muhalif tarafı belki bid'atçılıkla, fahşalıkla belkide küfre girmeye itham edecektir, bu hâl, Müslümanlar arasında çekişmeye ve düşmanlığa yol açacaktır. Avam kişiler belki de âlimler arasında hakemlik yapıp, birilerini doğrulayıp birilerini yanlışlıkla itham edeceklerdir.

Rabbani âlim, hikmetiyle bu kötülöklere mahal vermez. Rabbani âlim bilir ki, avamın bu gibi konulara ihtiyacı yoktur. Onların ihtiyacı Allah'ın razı olacağı amelleri anlatmak, cennet yolunu göstermek, Allah'ın azabından sakındırmak ve cehennemden uzaklaştırmaktır. Onları İslam ahlak ve terbiyesiyle yetiştirip hayırlarda onlara öncü ve rehber olmaktır.

* * *

RABBANİ ÂLİMLERİN
YEDİNCİ SIFATI:
MÜTEVAZİ (ALÇAK
GÖNÜLLÜ) OLMALARI.

Rabbani âlim mütevazi olur. Bencillik yapmaz ve büyüklük taslamaz. Başkasına söz ve eylemleriyle eziyet etmez, hakkı gördükten sonra onu reddetmez. İnsanların hatalarıyla meşgul olmaz. Onlar ilim öğrenir ve öğretirler, ölene kadar öğrencilik yaparlar. Belli bir yaşta veya seviyede “ben artık öğrenmeyeceğim bu bana yeterlidir” demezler. Çünkü Allah-u Teâlâ, Peygamber’ine: “*Ölüm sana gelene kadar Rabbi’ne ibadet et*” (*Âl-i İmran, 79*) buyurmuştur. Şüphesiz ki ilim öğrenmek ibadetlerdendir, hem de en büyük ibadetlerden sayılır.

Bir âlimi bir halkada öğretici görürsün, öbür halkada öğrenci. Ahmed bin Hanbel Bağdat sokaklarında ilim halkasından bir diğere koşarmış. Biri sormuş: Ne zamana kadar koşacaksın? Cevaben: Ölüme kadar, demiş.

İbn-i Dakîk El-İyd (*rahimehullah*) ilim öğrenen bir gence şu nasihati yapar: “Sen fazilet sahibi bir kimsesin. Mutlu kişi, öldüğü zaman kötülüğü de ölümdür. Kimseye hakaret etme! Sen ilim öğrencisisin; dilini insanların onurlarını yok edecek şeylere karıştıрма. İnsanlara karşı büyüklük taslama! Şeriata muhalif sözlerden sakın! Şeriatın resmi sözcüsü senmişsin gibi davranıp, şuna buna gidip kırbacınla vurma! Bu sana yakışmaz.”

“Hiçbir insanın, Allah’ın kendisine kitap, hikmet ve Peygamberlik vermesinden sonra (kalkıp) insanlara, “Allah’ı bırakıp bana kul olun” demesi mümkün değildir.” Allah-u Teâlâ işte bu ayette Peygamberler’in ve Rabbanilerin kendi nefislerine davet etmelerini imkânsız kılyor. Kendi nefislerine çağırıyorlarsa, şahsi menfaatleri için de

kızmazlar. Başkalarından üstün olmak için çabalamazlar. Mesela, biri onlara iltifat etmedi veya onlara saygıda kusur etti diye kızmazlar. Onlar Allah'ın dini için kızarlar. Kızgınlıkları hataları düzeltmek içindir. Nefislerine yönelik yapılan hakaretleri affederler çünkü onlar Allah (*azze ve celle*) için yaşar, Allah (*azze ve celle*) için sever, Allah (*azze ve celle*) için düşman olur, Allah (*azze ve celle*) için verir, Allah (*azze ve celle*) için engeller, O'nun için kızar ve O'nun için affederler.

Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) kendisine zulmeden ve kırbaç atanları affetmiştir. İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) kendisine zulmeden, eziyet eden, dayak atan ve attıran Müslümanları affetmiştir. İmkân bulunca, kendisini zindana attıranları zindana attırmamıştır. Onlara hakkını helâl etmiştir.

Yedinci Sıfat: İlim ile amel etmek.

Amel, ilmin meyvesidir. Selefî salihin, fıkah ve amelin beraber olduğu ilme itibar ederler ve ikisini bir arada toplayana âlim derlermiş.

Bizler hergün namazlarımızda Fatıha Sûresini okurken defalarca, "***Bizleri doğru yola ilet***" diye dua etmekteyiz. Doğru yol ilim ve ameldir. Çünkü ayetin devamında "***Kendilerine gazap ettiklerinin ve sapıtmışların yoluna değil***" demekteyiz. Kendilerine gazap edilenler Yahudilerdir. Sapıtımlar da Hristiyanlardır. Yahudiler amel yönünden sapıtımlar, amel etmeyi terk ettiler. Hristiyanlar da ilim yönünden sapıtımlar. Cahillik, Hristiyanların başlıca özelliklerindedir.

Buna binaen Abdullah bin Abbas (*rahimehullah*) çok güzel bir söz söylemiştir: "Facir olan âlimin ve cahil olan abidin fitnesinden sakını-
nız."

Âlim ilmiyle amel etmezse halka çok büyük fitne olur; çünkü halk, genel anlamda âlimlere bakıp, onları kendilerine örnek edinirler. Âlim, bir haram işledi mi avamdan bir Müslüman o haramı daha rahat işleyebilir. Çünkü cesaret bulur. "Falan âlim yapıyorsa bunda bir sakınca yoktur" deyip rahatlıkla o günaha bulaşabilir. Dikkat edilirse, cemaatin başındaki âlim nasıl davranırsa cemaattekilere de

genel anlamda o şekilde davranırlar. Cemaat lideri sakalını kesiyorsa, cemaatindekiler de keserler. Sakalını uzatırsa, onlar da sakalını uzatırlar. Sünnetlere riayet ediyorsa, cemaattekiiler de riayet ederler. Sünnetlere itina göstermiyorsa, cemaattekiiler de itina göstermezler.

Cahil abidin fitnessi de büyüktür. Adem'den (*aleyhisselam*) sonra yani tevhidten sonra şirk, cehaletle başlamıştır. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) döneminde tevhid davasına karşı çıkan müşriklerin en ileri geleni “Cehaletin babası” anlamına gelen Ebu Cehil idi. Ehl-i Sünnet çizgisinden sapan fırkaların temelinde cehalet vardır. Veli-lerde aşırıya giden, kabir şirkine bulaşan, çeşit çeşit bid'atler çıkaran mutasavvıfların temelinde cehalet yatar. Cehalet üzere Allah'a tapan kimsenin ayağını şeytan çok rahat kaydırabilir.

İlimden gaye; övünmek, güzel konuşmak, kitap telif etmek, şöret kazanmak değildir. Gaye, ahiret için güzel amellerde bulunmaktır.

Tabiinden olan Eyüp Es-Sahtiyani'ye (*rahimehullah*) sorulur: “İlim bugün mü çok yoksa geçmişte mi daha çoktu? Der ki: “Bugün kelâm daha çok, ama önceki zamanda amel daha fazlaydı.”

Ahmed bin Hanbel'in (*rahimehullah*) ilim meclisinde Maruf El-Kerhi anıldı. Maruf El-Kerhi (*rahimehullah*) zahit, abid ve takva ehli olanlardandır. Bu konuda haberleri yaygındır. Mecliste hazır bulunanlardan biri dedi ki: “Maruf, ilmi az olan bir zattı.” Ahmed bin Hanbel dedi ki: “Dilini tut! Allah (*azze ve celle*) sana afiyet versin. O zatın gıybetini etme! İlimden gaye Maruf'un ulaştığı şey değil midir? Maruf'ta ilmin başı vardı. Onda Allah'a karşı haşyet vardı.”

Sekizinci Sıfat: İlim öğretmeleri.

İlim öğretmek, Peygamberler'in amellerindedir. Allah (*azze ve celle*) ve melekleri insanlara hayır öğretenlere Salât (dua) ederler. İlim para gibi biriktirilip saklanmaz. Zekâtının ödenmesi gerekmektedir. İlimin zekât gibi nisabı (ölçüsü) yoktur. Kişinin yanında bir ayet veya bir hadis dahi olsa onu tebliğ etmek zorundadır. Çünkü Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir ayeti dahi tebliğ etmemizi emretmiştir.

Rabbani âlimler ilim öğretirken talebelerinin seviyelerine göre davranıp ona göre aşağıdan yukarıya doğru basamak şeklinde öğretirler. Öğrencilerinin kafalarını sadece bilgiyle doldurmazlar, ilim ile beraber onları terbiye ederler. Onları, Müslümanların dertleriyle dertlenen, onlara amellerde öncülük edecek dava adamı ve Mücahid olarak yetiştirirler.

Dokuzuncu Sıfat: Hakkı çekinmeden söylemeleri

Bu sıfat Rabbani âlimlerin en önemli ve onları diğer âlimlerden ayıran özelliklerindedir. Onlar, Peygamberler'in varisleri oldukları için nasıl ki Peygamberler hiç çekinmeden ölüm pahasına da olsa hakkı söylemişlerse, Rabbani âlimler de hakkı haykırırlar. Bu ameli, Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) en büyük cihad olarak tanıtmıştır. Şöyle buyurmaktadır:

إن من أعظم الجهاد كلمة عدل عند سلطان جائر

“Zalim sultanın yanında hakkı söylemek, cihadın en büyüklerindedir.”
(Tirmizi)

Zalim sultanın yanında hakkı haykırmak tehlikeli ve faturası ağır amellerdendir. Çünkü hakkı söyleyen kimsenin başına neler geleceği bilinmez. İşkencelerden her türlü eziyetlere maruz kalabilir hatta hayatının sonu olabilir. Bir amel ne kadar tehlike arz ediyorsa o oranda sevabı büyür. Hakkı söylemesi sebebiyle öldürülen kimseler hakkında Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

سيد الشهداء حمزة بن عبد المطلب و رجل قام إلى إمام جائر فأمره و
نهاه فقتله

“Şehitlerin efendisi Abdulmüttalip oğlu Hamza ve zalim sultana kalkıp hakkı söyleyip öldürülen kişidir.” (Hâkim, Müstedrek)

Şeyh Ebu Ali Dakkak (*rahimehullah*) şöyle söyler: “Hakk çiğnenirken susan, dilsiz şeytandır.” Rabbani âlimler batıla, zulme, haksızlığa ve

hakkın çığnenmesine razı olmaz, böyle bir zillete düşmezler. Onlar, mallarını ve canlarını verirler de, hak din olan İslam'dan asla taviz vermezler... Onlar, Allah'ın dini olan İslam'ı canlarından daha kıymetli bilir ve her zamanda, her mekânda onu savunurlar... Onlar, İslam'ı savunurken, İslam düşmanları veya İslam'dan sapan zalim tağutlar tarafından öldürülmenin en yüce merteye olan şehadet olduğuna katıksız iman etmişlerdir. Muttakî âlimler, Allah'tan gereği şekilde korktukları için, başkalarından asla korkmazlar.

Tarih'i ve âlimlerin hayatlarını anlatan kitaplarda Rabbani Âlimlerin zalim idarecilere hakkı söyleme hakkında bazı rivayetleri şunlardır:

- Sultan “Ebu Cafer Mansur, (tabiinden) asrının büyük âlimi Tavus'u huzuruna davet etti. Tavus, Malik b. Enes'le (rahimehullah) onun yanına gitti. Bir müddet beklediler. Sonra Ebu Cafer Mansur, Tavus'a döndü ve:

- Bana, baban İbn Keysan'dan rivayette bulun, dedi.

Tavus:

- Ben, babamın Rasûlullah'dan (sallallahu aleyhi ve sellem) şu hadisi rivayet ettiğini duydum:

“Kıyamet günü azab yönünden insanların en şiddetlisi, Allah'ın mülkünde idarecilik yapıp adaletine zulüm karıştıran kişidir.”

Bir müddet bekleştiler.

Malik b. Enes:

- Elbisemin eteklerinin Tavus'un kanıyla kirlenmesinden korkarak topladım.

Sonra Ebu Cafer, Ona döndü ve:

- Bana öğüt ver, ey Tavus, dedi:

Tavus:

- Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor:

“Görmedin mi, Rabbin ne yaptı Âd kavmine? Direkleri (yüksek binaları) olan, İrem şehrine? Ki ülkeler içinde onun benzeri yaratılmamıştı. O vadede kayaları yontan Semûd kavmine? Kazıklar (çadırlar, ordular) sahibi Firavun’a? Ki onların hepsi ülkelerinde azgınlık ettiler. Oralarda kötülüğü çoğalttılar. Bu yüzden Rabbin onların üstüne azap kamçısı yağdırdı. Çünkü Rabbin (her an) gözetlemedir.”

Malik b. Enes:

- Tavus’un kanının bana bulaşması endişesiyle elbisemin eteklerini topladım.

Devamla, Ebu Cafer Mansur, bir müddet daha konuşmadan durdu. Sonra dönerek:

- Bana hokkayı veriniz, dedi.

Bir müddet daha durdu. Hava iyice elektriklenmişti.

Tavus’a dönerek:

- Ey Tavus, şu hokkayı bana ver, dedi.

Tavus vermekten çekindi.

Ebu Cafer:

- Niçin onu bana vermiyorsun? Dedi.

Tavus:

- Onunla Allah Teâlâ’ya karşı günah olacak bir iş yapmandan korkuyorum. O takdirde ben, o günahta senin ortağın olmuş olurum, dedi.

Ebu Cafer bu sözü işitince:

- Yanımdan kalkınız, dedi.

Tavus:

- Bugüne kadar emrine karşı gelmemiştim, dedi.

Malik b. Enes şöyle devam ediyor:

- Bu zamana kadar Tavus'un bu derece büyüklüğünü bilmiyordum. Bu şiddetli öğüde karşı Mansur'un cevabı sadece "Kalkıp gidiniz" oldu."

- Genç âlim Hatit Ez-Zeyyat'ı (*rahimehullah*) Haccac'a getirdiler.

Haccac:

- Hatit sen misin?

- Evet, benim. Ne soracaksan sor! Çünkü ben, "makam" denen mevkide üç hususta Allah'a söz verdim.

Birincisi: Sorulana doğru cevap vereceğim.

İkincisi: Belaya sabredeceğim.

Üçüncüsü: Afiyete şükredeceğim, dedi.

Haccac:

- Benim hakkımdaki görüşün nedir?

- Sen, muhakkak ki, yeryüzünde Allah'ın bir düşmanısın. Haramın perdesini yırtan ve batıl töhmet üzerine kan akıtan bir zalimlersin.

- Hükümdar Abdulmelik b. Mervan hakkındaki görüşün nedir?

- O, senden daha büyük bir mücrimdir. Sen ise, onun günahlarından birisin.

Bunun üzerine Haccac:

- Buna şiddetli bir işkence yapın, dedi.

Ve şiddetli işkenceler neticesinde kamışı yukarıdan aşağı ikiye bölerek etlerinin arasına sıkıştırdı ve kamçı ipi ile sıkıca bağlayarak vücudunu didik didik ederek etlerini parça parça kopardılar. Artık nefes saymakta olduğunu Haccac'a haber verdiklerinde, o:

- Atın onu çarşıya, dedi.

Kendisi, bu işkenceye karşı kesinlikle sesini çıkarmadı.

Bu manzarayı haber veren Cafer diyor ki:

- Yanına gittim. Benden bir yudum su istedi ve suyu içince şehit oldu, kendisi henüz 18 yaşında idi. (Allah rahmet etsin)

- Tabiinin büyüklerinden olan Süfyan Es-Sevri (*rahimehullah*) der ki: "Ben bir münker gördüğümde konuşmam gerekli olur. Konuşmadığım zaman idrarım kanlı akar!"
- Sultan Mehdi hacca gitmiş. Süfyan Es-Sevri'nde (*rahimehullah*) geldiğini duymuştu. Defalarca onu talep etmiş, ama Süfyan yanına gitmemişti. En son onun Minada olduğunu duyunca yanına çağırır. Sultana büyük ve kubbeli bir çadır kurulmuştu. Yanına girince, Sultan dedi ki.

-Ey adam seni defalarca talep ettik, bizleri aciz bıraktın. Seni getiren Allah'a hamdolsun... Bizlere ihtiyacını söyle.

-Dedi ki: Ben ne ihtiyaç duyarım ki, yeryüzünü zulüm ve haksızlıkla doldurdun. Allah'tan kork!..

Sultan kafasını eğdi. (Sultan Mehdi'nin övülecek yanlarından biri; İslam'ı tahrip etmeye çalışan zındıklara göz açtırmaz, onları ta-kibe alır yakaladıklarını öldürerek cezalandıran biriydi).

-Dedi ki: Eğer değiştirmeye gücüm yoksa.

-Dedi ki: Makamını başkasına bırak.

Sultan kafasını yine eğdi. Sonra dedi ki.

-Bizlere ihtiyacını söyle.

-Dedi ki: Kapıda bekleyen Muhacir ve Ensar'ın çocukları hakkında Allah'tan kork! Onların ihtiyaçlarını gider.

Sultan kafasını yine eğdi. Sonra dedi ki.

-Bizlere ihtiyacını söyle, ey adam.

-Dedi ki: Benim ne ihtiyacım o olacak ki! İsmail bin Halit dedi ki: Ömer bin Hattab (*rahimehullah*) hac ettiği zaman beytülmal sorumlusuna dedi ki: "Kaç para harcadın!" Dedi ki: "On küsur dirhem harcadık." Ama şu anda burada dağların bile tahammül edemeyeceği israfı görmekteyim...

Öfkelenen Sultan emretti ve onu dışarı çıkardılar.

- Sultan Hişam bin Abdulmelik hacca gitmişti. Mekke'ye girince dedi ki: Bana sahabeden birini getirin.

-Dediler ki: Ey Mü'minlerin emiri! Sahabeden kimse kalmadı.

-Dedi ki: Öyleyse tabiinden birini getirin. Ona, değerli âlim Yemenli Tavus'u (*rahimehullah*) getirdiler.

Yanına girdiği zaman ayakkabısıyla halısına bastı sonra çıkarıp halının kenarına koydu. Selam verirken, ona lakabı (Ey Mü'min'lerin

Emiri) ile hitap etmedi. “Ey Hişam! Sana selam olsun!” diye selamla-
yıp yanına gidip oturdu. Sonra da; “Nasılsın Ey Hişam!” dedi.

Hişam çok şiddetli öfkelen-di, hatta onun boynunu vurdurmayı
düşündü. O’na, burada yapamazsın, burası Allah’ın ve Rasûlü’nün
kutsal mekânıdır, dediler.

-Dedi ki: Ey Tavus! Bana böyle davranmana iten sebep nedir?

-Tavus: Ben ne yaptım ki?

-Dedi ki: Ayakkabılarını halımın üzerinde çıkardın. Bana Emir’ül
Mü’minin lakabıyla selam vermedin. Bana künyemle hitap etmedin,
ismimle hitap ettin. Benden izin almadan, “Nasılsın Hişam?” diyerek
yanımda oturdun. .

-Dedi ki: Ayakkabımı halının üzerinde çıkarmam konusunda, ben
günde beş defa Allah’ın huzurunda namaza gelince ayakkabılarımı
çıkarıyorum, beni cezalandırmıyor. “Bana Emir’ül Mü’min’in laka-
bıyla selam vermedin” demene gelince, senin emirliğinden herkes
memnun değil ki sana, “Emir’ül Mü’min’in” diyeyim. Böyle dersem
yalan olur. “Bana ismimle hitap ettin, künyemle çağırmadın” sözüne
gelince, Allah-u Teâlâ Kur’an’da Peygamberler’ini ve dostlarını isim-
leriyle çağırıyor: Ey Davud, Ey Yahya, Ey İsa demiştir. Düşmanları-
nı künyeleri ile çağırmıştır: “Ebu Leheb’in iki eli kurusun! Kurudu
da.” “İzin almadan yanımda oturdun” sözüne gelince, ben Emir’ül
Mü’min’in Ali bin Ebu Talip’in (*rahimehullah*) şöyle dediğini işittim:
“Ateşten olan bir adama bakmak istersen, etrafında adamların ayakta
ama kendisi oturan birine bak...” demiştir.

-Hişam dedi ki: Bana nasihat et.

-Dedi ki: Yine Emir’ül Mü’min’in Ali bin Ebu Talip’in (*rahimehullah*)
şöyle dediğini işittim: “Cehennemde variller gibi kalın yılanlar ve ka-
tırlar kadar akrepler vardır. Halkı arasında adaletle hükmetmeyenle-
ri sokarlar!..” dedikten sonra çıktı gitti.

- Süleyman bin Abdulmelik Medine'ye gelince, Medine'nin değerli âlimi Ebu Hazim (*rahimehullah*) ile görüşür, ona bazı sorular sorar:

- Ey Ebu Hazim, bizler neden ölümden nefret ederiz?

- Çünkü sizler dünyanızı onarıp ahiretinizi harap ettiniz. Onarılmış yerden harabeye insan gitmek istemez.

- Allah'ın huzuruna varmak nasıl olur?

- Ey Mü'minlerin Emiri! İyi amel işleyenler ailesine kavuşan gurbetlik kişi gibi olur. Ama kötü ameli olan tıpkı yakalanmış ve efendisine teslim edilen firari köle gibi olur.

- Sultan ağladı. dedi ki: Allah'ın yanında ne halde olacağım?

- Ebu Hazim dedi ki: Kendini Allah'ın kitabına sun.

“Şunu iyi bilin ki üzerinizde bekçiler var. Değerli yazıcılar var. Onlar, yapmakta olduklarınızı bilirler. İyiler muhakkak cennettedirler, Kötüler de cehennemdedirler.” (İnfitar, 10-14)

-Dedi ki: Allah'ın rahmeti nerede?

-Dedi ki: İyi olanlara yakındır.

-Dedi ki: Ey Ebu Hazim! Allah'ın hangi kulları en değerli olanlardır?

-Dedi ki: İyi ve takva ehli olanlar.

-Dedi ki: Hangi amel en faziletlidir?

-Dedi ki: Farzları eda etmekle beraber haramlardan kaçınmak.

-Dedi ki: Hangi söz daha üstündür?

-Dedi ki: Korktuğun ve yakınlığını istediğin kimsenin yanında hakkı söylemektir.

-Dedi ki: İnsanların en akıllısı kimdir?

-Dedi ki: Allah'a itaat eden ve O'na davet edendir.

-Dedi ki: İnsanların en Cahilî kimdir?

-Dedi ki: Başkalarının dünyası için ahiretini satandır.

-Dedi ki: Kimin yaptığı dua en çok kabul edilendir?

-Dedi ki: Sıkıntıda olan mü'mine yardım elini uzatarak o Mü'minin sana yaptığı duadır.

-Dedi ki: Hangi sadaka daha üstündür?

-Dedi ki: Dar gelirli olan kişinin, fakire minnet ve eza etmeden verdiği sadakadır.

-Dedi ki: Bizim hakkımızda görüşün nedir?

-Dedi ki: Beni bu sorudan muaf tutsan?

-Dedi ki: Hayır, nasihat olsun, anlat bana.

-Dedi ki: Babaların kılıçla insanlara zorbalık yaptılar. Müslümanlara danışmadan ve rızalarını almadan bu koltuğu aldılar. Bunun için çok insan öldürdüler, şu an bu dünyadan göçüp gittiler. Onların halk hakkında konuşmalarını, insanların onlar hakkında eleştirilerini bilmiş olsaydın.

Oturanlardan biri dedi ki: Ne kadar kötü söyledin.

-Dedi ki: Allah-u Teâlâ hakkı anlatmaları ve gizlememeleri konusunda âlimlerden söz almıştır.

-Sultan dedi ki: Peki, bu bozukluğu nasıl düzelteceğiz?

-Dedi ki: Onu, helalinden alıp hakkı olan yere koymandır.

-Dedi ki: Buna kimin gücü yeter?

-Dedi ki: Cenneti isteyen ve cehennemden korkan kişinin.

-Dedi ki: İnsanlar için nasıl uygun bir yönetici olurum?

-Dedi ki: Kötü amelleri bırakarak, Allah'ın sağlam kulpuna tutunarak ve adalet yaparak.

-Dedi ki: Bana dua et.

-Dedi ki: Allah'ım! Süleyman senin dostun ise, ona dünya ve ahiret hayırlarını kolaylaştır. Eğer düşmanın ise, onu sevdiğin ve razı olduğun şeye yönlendir.

-Dedi ki: Bana nasihat et.

-Dedi ki: Sana özetle şu nasihati ederim: Rabbi'nin seni görmek istemediği yerlerde olma, O'nu tenzih et ve yücelt. Görmek istediği yerlerde ol. (Haram ve günaha girilen yerlerde olma, ibadet edilen yerlerde bulun).

-Dedi ki: Bana ihtiyaçlarını söyle, Ebu Hazim.

-Dedi ki: Beni ateşten koruman ve cennete koymandır.

-Dedi ki: Buna gücüm yetmez.

-Dedi ki: Benim başka ihtiyacım yoktur.

Sonra kalkıp gitti. Sultan arkasından ona 100 dinar gönderdi. Onu kabul etmedi ve dedi ki: Ben bu altınları size helâl görmüyorum ki kendim için kabul edeyim.

(RABBANİ ÂLİMLERİN
HAKKI BEYAN
ETMELERİ
-DEVAMI-)

Abid zahit ve takva ehli Rabbani âlimlerden Ebu Bekir En-Nabilsî (*rahimehullah*) Mısır'da Ubeydiler döneminde yakalanıp sultana getirilir. O dönem Mısır, Fatımî Şiiler tarafından işgal edilmiş, devlet yönetimi Fatımî Şiiler'in ellerine geçmişti. Zalim Sultan El-Muiz'in yanına çıkarılınca ona der ki: Bize gelen haberlere göre sen "Elimde on tane ok olsa dokuzunu Rumlara atar, birini de Ubeydilere, atarım" demişsin. Bu söz doğru mu?

Ebu Bekir En-Nabilsî (*rahimehullah*) der ki: "Hayır, ben böyle söylemedim." Sultan, bu sözünden vazgeçti sanarak sevindi.

Sultan: "Peki, hakkımızda ne dedin?."

Dedi ki: Ben şunu dedim: "Eğer elimde on ok olsa birini Rumlara, dokuzunu Ubeydilere atarım!" dedim. Sultan çok aşırı öfkeleni.

Dedi ki: "Neden böyle söylüyorsun?."

Dedi ki: "Sizler ümmetin dinini değiştirdiniz. Salih insanları öldürdünüz. Allah'ın nurunu söndürmeye çalıştınız. Size ait olmayanı iddia ettiniz."

Sultan birinci günde halkın arasında gezdirilip teşhir edilmesini emretti. İkinci günde çok şiddetli bir şekilde kırbaçlandı. Üçüncü günde diri iken derisinin soyulmasını emretti. Yahudi bir cellad getirildi ve Ebu Bekir En-Nabilsî'nin (*rahimehullah*) derisini yüzmeye başladı. O esnada Ebu Bekir En-Nabilsî (*rahimehullah*) Kur'an okuyordu.

Yahudi dedi ki: “Yüzerken ona acıdım. Kalbinin hizasına ulaşınca dayanamadım ve bıçağı kalbine sapladım.” Böylece şehit oldu. “Allah ona rahmet etsin.”

- Zahir, Şam'da Tatarlar'a karşı savaşa çıkmak istediğinde âlimlerden harpte kullanmak üzere halktan mal almanın caiz olduğu hakkında fetva istedi. Bunu Şam âlimlerine yazdı. Onlar, caiz olduğuna dair fetva verdiler.

Bunun üzerine Zahir:

- Görüşünü almadığımız başka bir âlim kaldı mı?

O'na.

- Evet, Üstat Muhyiddin Nevevî görüşünü açıklamadı, dediler.

Zahir, onu istedi. Muhyiddin Nevevî Zahir'e geldi.

Zahir, ona “Sen de, diğer âlimler gibi görüşünü açıkla,” dedi.

İmam Muhyiddin Nevevî, görüşünü açıklamaktan çekindi.

Zahir: “Görüşünü açıklamamanın sebebi ne?” dedi.

İmam Muhyiddin Nevevî (*rahimehullah*) :

- Ben senin, Emir Bunduktar'ın kölesi olduğumu bilirim. Senin hiçbir şeyin yoktu. Sonra Allah-u Teâlâ sana mal-mülk ihsan eyledi. Seni padişah yaptı. Şu an senin bin tane kölen, her bir kölenin altın sırmalı elbiseleri ve ayrıca senin iki yüz cariyen ve her bir cariyenin de bir sürü mücevheratı olduğunu işittim. Şimdi sen bunların hepsini harcar, sadece bukağılarıyla kölelerini ve mücevheratsız elbiseleriyle cariyelerini bırakırsan, ben de o zaman halktan mal toplamanın caiz olduğuna dair fetva veririm.

Zahir, İmam Nevevî'nin (*rahimehullah*) bu cevabına çok kızdı:

- Yurdum (Şam)'dan çık! diye haykırdı.

İmam Nevevî: "Tamam" dedi ve köyü Neva'ya gitti.

Fakihler: "O bizim büyük âlimlerimizden, salihlerimizden ve kendisine uyulması gereklilerdendi," dediler.

Şam'a gelmesini istedi. O'na, dönmesi için mektup yazdı. Fakat Üstat Nevevî dönmedi ve:

- Orada Zahir olduğu müddetçe oraya girmem, dedi.

Bir ay sonra da vefat etti.

Halife, özrünün kabulünü istedi. Çünkü O, ilim ve takva yönünden İmam Nevevî'nin kim olduğunu ve ne derece büyük âlim olduğunu öğrendi. Fakat Nevevî, direterek halifenin özrünü kabul etmedi. Bununla, açıkça halifeye bir ders vermek istedi.

- Zalim Haccac Irak'a vali olarak tayin edilince görevi süresince çok zulmetmiş ve haddini aşmıştı. Haksız yere öldürdüğü Müslümanların sayısı 120.000 kadar sayılır. Irak'ın en faziletli Rabbanî âlimlerinden olan Hasan El-Basri (*rahimehullah*) Haccac'ın zulmüne, azgınlığına karşı duran ve yaptığı kötü işleri yüzüne haykıran ender şahsiyetlerdendi. Haccac kendine Vasıt vilayetinde saray yaptırmıştı. Bina tamamlandıktan sonra halka gidip görmelerini ve ona hayır duada bulunmalarını istedi.

İnsanların toplanmalarını fırsat bilen Hasan El-Basri, halka nasihat etmek, dünya ziynetlerinin geçiciliğini, Allah (*azze ve celle*) katındaki mükâfatın en hayırlı şey olduğunu hatırlatmak için kendisi de kalabalığa karışır.

Oraya ulaştınca insanların sarayın yüksek sütunlarına, göz kamaştırıcı süslerine ve geniş salonlarına bakarken vaaz vermeye başladı. Konuşurken şu sözleri söyledi: "En kötülerin kötüsü bir bina yapmış,

onu gördük. Firavun daha büyük binalar yaptırmış, daha yüksek saraylar kurmuştu. Allah-u Teâlâ Firavun'u helak etti, yaptırdığını bıraktı gitti. Gökyüzündekilerin ondan nefret ettiklerini ve yeryüzündekilerin onu aldattıklarını keşke Haccac bilseydi...

Bu şekilde Haccac hakkında konuşmaya devam ederken işitenlerden biri Haccac'ın intikamından korktu ve Hasan El-Basri'ye acıdı. "Yeter, ey Ebu Said yeter!" dedi.

Hasan El-Basri dedi ki: Allah-u Teâlâ ilim ehlerinden hakkı beyan etmeleri ve gizlememeleri konusunda söz almıştır.

Ertesi günde Haccac meclisine girdi, öfkeden yüzü kızarmıştı. Oturanlara Dedi ki: "Eliniz kurusun, size yazıklar olsun. Basra'nın kölelerinden bir köle kalkıyor ve hakkımızda istediğini konuşuyor... Sizden kimse itiraz edip adamı susturmuyor... Ey korkaklar topluluğu, vallahi size kanından içireceğim!"

Emretti kılıç, infaz malzemesi getirildi. Celladı çağırdılar, geldi ve hazır olda durdu. Polislerine, Hasan El-Basri'yi yakalayıp getirmeleri için komut verdi. Bir süre sonra yakalayıp getirdiler. Gözler Hasan'a dikilmiş, heyecan salonu kaplamıştı. Hasan El-Basri kılıcı, infaz malzemesi ve celladı görünce dudaklarını hareket ettirdi. Mü'min onuru, Müslüman izzeti ve Allah'a davet edenlerin vakarıyla Haccac'a doğru yöneldi.

Haccac onu görünce büyük bir heybete kapıldı ve korktu. Dedi ki: "Şu tarafa Ey Ebu Said, şu tarafa buyur otur"... Hasan El-Basri insanların dehşet saçan gözleri önünden geçti ve Haccac'ın yatağına oturdu. Meclisteki yerini alınca Haccac ona yöneldi ve dini bazı sorular sormaya başladı. Her soruyu sabit bir kalp, cezbedici bir açıklama ve geniş bir ilim ile cevaplamaya başladı...

Haccac dedi ki: "Sen âlimlerin efendisisin..." Misk ve amberden yapılmış kokuyu istedi, sakalına sürdü ve onu uğurladı.

Hasan El-Basri dışarı çıkınca Haccac'ın koruma memuru peşine takıldı ve ona soru yöneltti. Dedi ki: "Ey Ebu Said, Haccac seni çağırdı ama umduğumuzun dışında davrandı. Sen içeri girip cellat ve kılıcı görünce dudaklarını hareket ettirdin. O anda ne dedin?"

Dedi ki: "Ey nimetimin velisi, sıkıntım anında sığınağım! İbrahim'e ateşi soğuk ve selamet kıldığın gibi, Haccac'ın bana olan gazabını soğuk ve selamet kıl!" dedim.

Bir gün halife Mehdi, karısı Hezaran'a dedi ki: "Evlenmek istiyorum."

Karısı dedi ki: "Hayır benim üzerime kadın getirmen helâl değildir"

Dedi ki: "Bilakis evlenebilirim."

Karısı dedi ki: "Birini seç, aramızda hükümsin."

Dedi ki: "Süfyan Es-Sevri'yi kabul ediyor musun?"

Dedi ki: "Evet."

Süfyan Es-Sevri'ye (*rahimehullah*) gittiler. Süfyan'a dedi ki: "Karım, benim evlenmemin helâl olmadığını iddia ediyor."

Süfyan dedi ki: "Doğru söylüyor."

Dedi ki: Ama Allah-u Teâlâ şöyle buyuruyor: "*Kadınlardan ikişer, üçer, dörder nikahlayın*" ve sustu.

Süfyan dedi ki: "Ayeti tamamla."

Dedi ki: "Ayet şöyle devam ediyor: "*Adaletsizlik yapmaktan korkarsanız bir tane alın.*""

Süfyan dedi ki: "Sen adil değilsin.."

Sultan Mehdi dona kaldı. Geri döndükten sonra Süfyan Es-Sevri'ye 10.000 dirhem gönderdi. Ancak, parayı kabul etmedi ve geri çevirdi...

- Sultan Mansur, Ebu Hanife'ye (*rahimehullah*) defalarca kadıların başkanı olma teklifinde bulunmuştur ancak devlet yönetiminde zulüm ve haksızlıklar var olduğu için Ebu Hanife kabul etmemiştir. Kabul etmesi demek, bir nevi yapılan kötülöklere meşruluk kazandırma sayılabileceğı için kabul etmemiştir.

Bir gün yine Mansur, Ebu Hanife'ye bu makamı kabul etmesi için ısrar eder. Ancak Ebu Hanife; "Ben buna uygun değılim deyince" Mansur çok kızar ve Ebu Hanife, "Yalan söylüyorsun! Buna layıksın." deyince Ebu Hanife, der ki: "Benim yalancı olduğuma hükmettin. Eğer ben doğru sözlü isem sana bu göreve uygun olmadığımı söyledim. Yok eğer yalan söylüyorsam zaten yalancı bir kimsenin kadı olması caiz değıldir!" der.

Ebu Hanife'nin bu tavrına kızan Mansur, Ebu Hanife'yi (*rahimehullah*) yakalattırıp ona işkence ettiririr. Ama o büyük İmam kırbaçlara sabreder ve duruşunu bozmaz...

Kıssayı rivayet eden Süleyman der ki; Hammad bin Seleme'nin (*rahimehullah*) yanına girdim. Baktım ki evinde bir şey yoktu. Yerde hasır vardı. Hammad üstüne oturmuş Kur'an okuyordu. Abdest için ibrik ile parasını koyduğu kesesi vardı. Otururken kapı çaldı. Hizmetçisine kapıyı açması için seslendi. Hizmetçisi dedi ki: "Sultan Muhammed bin Süleyman'ın elçisi kapıda." Hammad: "Onu içeri al," dedi. Sultan' dan mektup getirmişti, açıp okudu.

Selamdan sonra şu yazılıydı: "Allah-u Teâlâ, evliya ve itaat ehline hayırlı sabahlar ihsan ettiği gibi sana da hayırlı sabahlar versin. Aramızda bir mesele vuku buldu, sana sormak istiyoruz, bize gel! Vesselam..."

Hizmetçisinden diviti istedi, bana dedi ki: "Mektubu ters çevir ve sana söylediklerimi yaz: Allah-u Teâlâ, evliya ve itaat ehline hayırlı

sabahlar ihsan ettiği gibi sana da hayırlı sabahlar versin. Bizler, âlimlerin kimseye gitmediklerini, soru soranların onların ayağına gittiklerini gördük. Eğer öğrenmek istediğin konuların varsa gel ve istediğini sor. Eğer gelirsen atların ve adamlarıyla gelme, yoksa nasihat etmem. Ben ancak takva ehline nasihat ederim. Vesselam...”

Otururken kapı çaldı. Hizmetçisine kapıyı açmasını emretti. Gelip dedi ki: “Sultan geldi.” Dedi ki: “Ona söyle, tek başına girsin.” Gelip Hammad’ın önünde oturdu ve dedi ki: “Bana ne oluyor? Sana baktığım zaman içimi korku kaplıyor.”

Hammad dedi ki: Sabit El-Benani’yi işittim. Dedi ki: Enes’i işittim. Dedi ki: Rasûlullah’ı (*sallallahu aleyhi ve sellem*) işittim. Dedi ki: “Eğer âlim ilmiyle Allah’ın rızasını talep ederse, ondan her şey korkar. Ama para toplama peşinde ise, her şeyden korkar!”

Dedi ki: Allah (*azze ve celle*) sana rahmet etsin. Şu adam hakkında görüşün nedir? Bu adamın iki oğlu vardır. Birine diğerinden daha çok razıdır. Hayattayken ona malının üçte birini vermek istemektedir.

Hammad dedi ki: Hayır, yapmasın. Enes’i işittim. Dedi ki: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’i işittim. Dedi ki: “Eğer Allah’u Teala kullarından bir kuluna hayattayken azap etmek isterse, zalimce yapacağı bir vasiyete onu muvaffak kılar.”

Ona mal vermeyi teklif etti ama kabul etmedi. Sultan çıktı gitti.

- Sultan Cafer bin Süleyman’a İmam Malik şikâyet edildi. İmam Malik bey’at almak için yaptırdığınız yeminleri hükümsüz sayıyor dediler. Çok öfkelenen sultan İmam Malik’i çağırır, elbiselerini soydurur ve kırbaçlattırır. Elini çok sert çekerler ki kolu yerinden çıkar. Ona çok eziyet ederler. Sonra Allah-u Teâlâ ona yücelik verir ve onu ehli sünnet İmamlarından kılar.

İbnü’l Cevzi der ki: İmam Malik, Hicri 147 yılında Sultan’ın hoşuna gitmeyen fetva verdiği için, kendisine yetmiş kırbaç vurulur.

- Hicri 698 yılında Tatarlı Gazan, büyük bir orduyla İran tarafından Suriye'nin Halep memleketine gelir. Nasır bin Kalavun'un ordusuyla karşılaşır. Meydana gelen şiddetli savaşta Nasır'ın ordusu hezimete uğrar. Emirler ve askerler Şam bölgesini bırakıp Mısır'a sığınır. Şam'da emir, komutan ve ileri gelen kalmamıştı. Ancak İslam Şeyhi İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) halkla beraber yerinde sebat gösterir. Bu beldelerin idaresini düzene koyarak bir gurupla beraber Gazan ile görüşmeye karar verirler. Benk beldesinde Gazan ile karşılaşır. İbn-i Teymiyye ile Gazan arasında sıcak bir tartışma geçer.

Belisi der ki: İbn-i Teymiyye Gazan'a dedi ki: "Müslüman olduğun iddia ediyorsun. Yanında kadı, âlim, İmam ve müezzinlerin olduğunu duyduk. Neden bizimle savaşıp beldelerimizi işgal ediyorsun? Senin baban ve deden, ikisi de kâfirdiler. Bizimle antlaşmaya girdikten sonra bize karşı savaşmadılar. Sen antlaşmaya girdin ama ihanet ettin! Konuştu ama sözünü tutmadın.

İbn-i Teymiyye ile Gazan arasında daha başka meseleler konuşuldu. İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) hiç çekinmeden ve korkmadan Allah (*azze ve celle*) için konuştu. Gazan gelen elçilere yemek ikram etti. İbn-i Teymiyye hariç herkes yedi. Kendisine neden yemiyorsun? Denince dedi ki.

-Nasıl yemek yiyeyim ki yemeği, milletten gasp ettiğiniz koyunlardan yapmış, kestiğiniz ağaçlarda pişirmişsiniz...

Gazan dediklerini dinliyor, gözleriyle onu süzüyordu. Gazan'ın kalbini heybet ve şeyhe karşı sevgi kaplamıştı.

-Sordu: Bu şeyh kim? Onun gibi sabit kalpli, sözü kalbime tesir eden birini görmedim. Onun gibi başka birisine kalbim meylederek itaat etmemiştim.

Onun İbn-i Teymiyye olduğunu haber verdiler. İlmi ve amelini tanıttılar, Ondan dua istedi...

-Dedi ki: “Allah’ım! bu kulun eğer senin sözün yüce, din tamamıyla senin olsun diye savaşıyorsa ona yardım et ve onu muzaffer kıl. Beldelerin ve kulların yönetimini onun eline ver. Ancak duyulsun diye, dünyayı elde etmek için, İslam’ı ve Müslümanları zelil etmek adına sözü yüce olsun diye savaşırsa, onu yardımsız bırak. Onu sars ve helak eyle, arkasını da kes!”

Dua ederken Gazan ellerini açmış, her sözüne âmin diyordu. Belsi dedi ki: Gazan, İbn-i Teymiyye’nin ölüm emrini verirse , kanlarıyla elbiselerimiz batmasın diye elbiselerimizi topladık.

Dışarı çıktığımız zaman kadıların başkanı Necmettin ile yanındakiler dediler ki: Neredeyse hem kendini hem de bizleri helak edecektin! Vallahi bundan sonra sana eşlik etmeyeceğiz.

İbn-i Teymiyye dedi ki: Vallahi Ben de sizlere eşlik etmeyeceğim.

Belsi dedi ki: Bir grup önden çıktılar. İbn-i Teymiyye ile bir topluluk çıkarken Gazan’ın amirleri ve etrafından bir topluluk gelip dua istediler. Onunla beraber Şam’a vardık. Önden çıkan grup ise Tatarlar’ın yol kesicilerine yakalanmış, bütün paralarını kaybetmişlerdi.

Konunun uzamaması için bu kadar misalle yetinelim. Rabbani âlimlerin hayatlarında bu özellik vardı. Allah (*azze ve celle*) onlara rahmet etsin, emsallerini çoğaltsın.

(ONA UĞRAYIP
YANINDA OTURDU.
ONU DİNLEDİ VE
SÖZLERİNİ BEĞENDİ.)

Âlim olan bu rahip; akla, kalbe ve fitrata uygun konuşuyordu. Sözleri inci gibiydi. Çocuğun kaybettiğini, yitiğini ona adeta geri veriyordu çünkü sözleri vahiy eksenliydi. Sözlerinde sihirbazın sözleri gibi yalan, dolan ve sahtekârlığa yer yoktu. Kalpten çıkıp kalbe işliyordu. Sihirbazlar sözlerini ne kadar süsleseler, ne kadar edebi konuşsalar da hakkın önünde zayıf ve cılızdırlar. Zayıf ve sürgün edilmiş yaşlı âlimin sözleri yanında yapmacıklığı belli oluyordu.

Hak, kuvvet sebeplerinden soyutlanırsa, yardımcı ve destekçileri azalsa bile başlı başına yüce ve zatında kuvvetlidir, zalim tağutları korkutur. Direk, sağlam fitratları etkileyen cazibeliği ve parlaklığı vardır. Bu özelliğiyle hak, insanları safına sürükler.

Beyhakî'nin rivayet ettiği kıssada Velid bin Muğire, Rasûlullah Efendimiz'e (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelerek dedi ki: "Bana oku."

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona, "*Muhakkak ki Allah, adaleti, iyiliği, akrabaya yardım etmeyi emreder. Çirkin işleri, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor.*" (*Nahl, 90*) ayetini okudu.

Dedi ki: "Tekrar oku!" Ona tekrar okudu.

Velid bin Muğire dedi ki: "Vallahi, bu söz tatlı ve güzeldir. Üstü meyveli, altı sulaktır. Bu, insan sözü olamaz!"

Müşrikler, Rasûlullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sözlerinden çok etkilenirler ve Müslüman olurlardı. Müslüman olmayanların bazıları gizliden gidip Rasûlullah'ın Kur'an okuyuşunu dinlerlerdi.

Tarih boyunca nice tağutların, Firavun'ların ve zalimlerin Allah'ın davetine ve tevhidine savaş açtıklarını görüyoruz. Her zaman hak ehlinin seslerini boğmaya çalışmışlardır. Medya ellerinde olduğu için, sürekli onlar konuşan, sürekli bizler dinleyen konumuna düşmüştür. Ama Allah'ın fazlı keremiyle Allah'ın hidayet etmek istediği kimselere nurlu sözlerini işittirmiş, hidayetlerine sadık âlimleri vesile kılmıştır.

Allah'ın dinine bakın, sürekli uzantı ve gelişme içinde olduğunu göreceksiniz. Allah'ın dinine savaş açan ve Allah'ın nurunu söndürmek isteyen o tağut ve firavunlar nerede? Sonuçları lanet ve öfkeden başkası oldu mu? Kıyamet gününde onlar cehennem odunu olacaklardır!

(Sihirbaza geldiği zaman...)

Âlim olan rahipten hak olarak duyduğu şeyin etkisinden kurtulamıyordu, bu sebeple sihirbaza gelişini fırsat bilip...

(Rahibe uğrar ve yanında otururdu.)

Ondan din ve iman sözlerini işitmek için... Rahipten duyduğu bu yeni din hakkında daha çok bilgi edinmek istiyordu. Bu vaktin dışında yanına gelemezdi, çünkü kralın yanında durumu belli olurdu.

Rahiple sadece bir kere görüşmesi tağut kralın kanunlarına göre suç olup, ölümü hak ederdi. Tıpkı günümüzde ilim öğrencilerine, sohbet halkalarından dini hakkında malumat almaya çalışan Müslümanlara, tağutların yaptığı gibi. Kim nerde, kimden ilim alıyor? Tağutlara itaatten çıkmış kimselerin tespiti! Şeriat düzenini kurmaya çalışan beyinler! Müslümanları cihada teşvik eden şahsiyetler kimler?! gibi...

Çocuk için iki zıt kaynaktan ilim almak, kolay bir şey değildi. Biri fitratına uygun şeyler anlatıyor, diğeri farklı şeyler anlatıyor. Din; gerçekler, akıl ve güzel şeyler üzere kurulu, diğeri; yalan, çirkin ve kötülükler üzere kurulu. Din, hayatı düzene koyar. Sihir, hayat

düzenini bozar. Biri ahireti ve ebediyeti vadediyor, öbürü dünyayı ve acil olanı...

Rabbani rahip, ona âlemlerin Rabbini tanıtıyor; O Allah (*azze ve celle*) ki, yedi göğün, kâinatın ve kürsünün üzerindeki büyük arşa istiva etmiş, yaratıp düzene koymuş, her şeyin yaratılışını vermiş, sonra doğru yolu göstermiştir. Güldüren ve ağlatan, öldüren ve dirilten, mutlu ve mutsuz eden, yükselten ve alçaltan, azîz ve zelil eden, hastalık ve şifa veren, fakirlik ve zenginlik veren, nehirleri akıtan, geceyi gündüzün takipçisi kılan, her şeyi işiten ve gören, sırları bilen, nimetlerin sahibi, rızık veren, her şeyi bilen, hükmeden, merhamet eden, belalardan kurtaran, cinlerin ve insanların sığınağı, koruyan, yardım eden, tevbeleri kabul eden, ayıpları örten, seven ve sevilen, adalet sahibi, kullarına lütfeden, yapılan karşılık veren, güçlü, baki, zengin ve tek olandır. Din gününün maliki, ebedi cennetin ve cehennemnin sahibi O'dur.

Sihirbaz ona; büyüünün insanlara nasıl tesir ettiğini, büyü işlerini kullanarak insanları nasıl aldatıp sömüreceğini, tağutun koltuğunu büyülerle sağlamlaştırınca tağutun bu fani dünyada vereceği maaşı, devletteki vereceği makamı, yapacağı sigortayı, emekliliğinde vereceği ikramiyeyi anlatıyordu...

(Sihirbaza geldiği zaman sihirbaz onu döverdi.)

Sihir öğrendiği belirli vakitte gelmeyince veya gecikince, belki çocuk münasip olmayan yerlere uğramıştır veya işi ciddiyete almıyor, diye onu döverdi. Sihirbaz ve kral için çocuğun önemi büyüktü. İleride kralın küfür ve zulmünü meşru gösterecek özel sihirbazı olacaktı. Bu sebeple onun özel ve mükemmel bir eğitimden geçmesi gerekiyordu.

Sihirbazın çocuğa vurması, sihirbazın iflas ettiğinin deliliydi. Çünkü çocuğa öğrettiği şeyler içi boş ve saçma bilgilerden ibaretti. İkna etmede ve sevdirmede aciz kalanların başvurdukları yöntem dövmektir.

Çocuğun dövülmesinde şu hikmet yatabilir: Allah-u Teâlâ bu çocuğun hak yolunda, daha küçük yaşta belalara ve çilelere alışmasını dilemişti. Hakkolanı dinliyor, bunun sebebiyle dövülüyor. Bu çocuk ileride büyük bir davetçi olacaktı. Büyük ve dahi şahsiyetlerde bela ve sıkıntıların olumlu yönde etkisi vardır. Bu çocuk tam yetişme ve terbiye döneminde eziyetlere düşer oldu. Bunun için sabretti ve ileride görüleceği gibi, bir ümmetin hidayet bulmasına ve kıyamete kadar güzellikle anılmasına sebep olacak bir konuma gelmesine sebep oldu.

(Bu durumu rahibe şikâyet etti.)

Bu hal, çocuğun rahibe güvendiğini ve onda teselli bulduğunu gösterir. Çünkü, o âlimde merhamet, edep, yumuşak huyluluk, ilim, ahlak ve din görüyordu. Bu da şikâyette bulunması için ona cesaret veriyordu. Bu tavrı, çocuğun davete icabet edişinin birinci basamağına işaret ediyordu.

Bu şikâyet davadan vazgeçme, bahaneler ileri sürüp kaçma şikâyeti değildi. Sıkıntıyı giderme ve engeli atlama şikâyeti idi.

Rahibe düşen görev, çocuktaki bu sorunu gidermesi idi. Davette davetçilere düşen görevlerden biri, davetlerine icabet eden ve sıkıntılara düşer kalan kimselere yol göstermek, onları irşat etmektir.

Allah-u Teâlâ Musa'dan (*aleyhisselam*) bahsederken onun da Firavun'a gidip hakka davet etme konusunda sıkıntıya düşer olduğunu ve çözüm istediğini beyan ediyor:

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ * وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي
فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ * وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ * قَالَ كَلَّا
فَأَذْهَبَا بِآيَاتِنَا إِنَّا مَعَكُمْ مُّسْتَمِعُونَ

“Musa şöyle dedi: Rabbim! Doğrusu, beni yalancılıkla suçlamalarından korkuyorum. (Bu durumda) içim daralır, dilim dönmez; onun için Harun'a

da elçilik ver. Onların bana isnad ettikleri bir suç da var. Bundan ötürü beni öldürmelerinden korkuyorum. Allah (azze ve celle) buyurdu: Hayır (seni asla öldüremezler)! İkiniz mucizelerimizle gidin. Şüphesiz ki, Biz sizinle beraberiz, (her şeyi) işitmekteyiz.” (Şu'arâ, 12-15)

Allah-u Teâlâ Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) elçi olarak gönderirken ona bazı şeyleri emretmişti. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) çekindiği bir noktayı şikâyet edince, Allah-u Teâlâ ona çözüm sunuyor.

وإن الله نظر إلى أهل الأرض فمقتهم عربهم وعجمهم إلا بقايا من أهل
الكتاب وقال إنما بعثتك لأبتيك وأبتي بك وأنزلت عليك كتابا لا
يغسله الماء تقرؤه نائماً ويقظان وإن الله أمرني أن أحرق قریشا فقلت رب
إذا يثلغوا رأسي فيدعوه خبزة قال استخرجهم كما استخرجوك واغزهم
نغزك وأنفق فسنفق عليك وابعث جيشا نبعث خمسة مثله وقاتل بمن
أطاعك من عصاك

“Allah yeryüzüne baktı. Kitap ehlinde bazı kalıntılar müstesna Araplardan ve Acemlerden nefret etti. Ve dedi ki: “Seni ve seninle insanları smayaçağım. Suyun yıkamayacağı kitabı sana indirdim. Onu uykuda ve uyanıkken okursun.” Allah (azze ve celle) bana Kureyşliler'i yakmamı emretti. Dedim ki: “Ya Rabbi, öyleyse kafamı ekmek parçalar gibi kırarlar.” Dedi ki: “Seni çıkardıkları gibi sen de onları çıkar. Onlarla savaşa gir; sana yardım ederiz. İnfak et; sana da infak edilsin. Bir ordu gönder; beş katını göndeririz. Sana itaat edenle, sana isyan edene karşı savaş.” (Müslim)

(Allah-u Teâlâ Peygamber'i göndermeden önce şirk içinde yaşayan insanlardan nefret etmiştir. “Suyun yıkamayacağı”ndan kasıt, imha edilemeyecek ve silinemeyecek demektir. Uykuda ve uyanıkken okursun”dan kasıt, uyanıkken ve uykudayken sana vahiy gelecektir. Ya da ayakta ve yatarak okuyacaksınız. “Kureyşlileri yakmak”-tan kasıt, batıl din ve inançlarını açığa vurma ve ayıplamadır.)

Bu hadiste anlaşıldığı gibi Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Musa (*aleyhisselam*) gibi sorununu Rabbi'ne arz etti. Allah-u Teâlâ ona çözüm yolunu bildirdi.

(Dedi ki: Eğer sihirbazdan korkarsan “ailem beni alıkoydu”, eğer ailenen korkarsan, “sihirbaz beni alıkoydu” dersin.)

Rahip ona çözüm sundu. Sihirbazın eziyetinden korkarsan ailem beni geciktirdi, alı koydu dersin. Eğer ailenin eziyetinden korkarsan sihirbaz beni alıkoydu, geciktirdi dersin, diyerek ona taktik öğretti. Böylece onun ilim öğrenmesini ve ilimde devam etmesini sağladı. Çünkü bu çocuk için ilim öğrenmek çok önemli bir şeydi. Bu ilim sebebiyle hem kendini hem ailesini hem de bir ümmeti cehennem ateşinden kurtaracaktı. Kişiyi en az dinini yaşayacağı kadar İlim öğrenmesi vaciptir, onu hiçbir şey engellememelidir.

* * *

YALAN SÖYLEMEK

Akla şu soru gelebilir: Yalan söylemek haram değil midir? Çocuk nasıl yalan söyler? Rahip ona nasıl yalan öğretir?

Cevap: Şunu bilmek gerekir ki yalan söylemek haramdır. Hatta âlimlerden bazıları onu büyük günahlar sınıfına yerleştirmiştir. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yalan konuşanlarla ilgili birkaç hadisinde şöyle buyurur:

آيات المنافق ثلاث: اذا حدث كذب، واذا وعد أخلف، واذا أؤتمن

خان

“Münafığın alameti üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiği zaman sözünü yerine getirmez, emanet edildiği zaman emanete ihanet eder.” (Muttfakun Aleyh)

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yalan konuşmayı münafıkların alametlerinden sayıyor.

اذا كذب العبد تباعد عنه الملك الموكل به ميلا من تن ما جاء به

“Kul yalan söylediği zaman, ondan çıkan pis kokudan dolayı sorumlu olan melek, kendisinden bir mil uzaklaşır.” (Tirmizî)

Yalan konuşan kişiden o kadar kötü koku çıkar ki, ondan melek uzaklaşır. Melek uzaklaşırsa şüphesiz pislikleri seven şeytan ona yaklaşır. Şeytanın yandaşı olan kişinin vay haline.

ان الصدق طمأنينة والكذب ريبة

“Şüphesiz doğruluk müteminlik'tir, (iç huzur) yalan şüphedir.” (Tirmizi)

Müslüman topluluğunun hele hele Mücahid guruplarının arasında güven ve iç huzuru yoksa, o toplumda şek ve şüphe hâkim ise ne olur o topluluğun hali?.

ان من علامات الساعة الصغرى كثرة الكذب

“Yalanın çoğalması, küçük kıyamet alametlerindedir.” (Ahmed)

كبرت خيانة أن تحدث أخاك حديثا هو لك به مصدق وأنت له به
كاذب

“Seni doğru sözlü zanneden kardeşine yalan söylemen, büyük bir ihanettir.” (Ebu Davud)

Mü'min kardeşin saf duygularla sana karşı hüsnü zan beslerken, doğru konuşuyorsun diye sana güvenirken, ona yalan söylemen büyük ihanettir.

Allah sana rahmet etsin, gördüğün gibi yalan bu kadar kötü ve bu kadar çirkin bir şeydir.

Sahabe-i Kiram der ki: “Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında yalandan daha kötü bir ahlak yoktu. Adamın biri Peygamberimiz'in yanında yalan uydurduğu zaman Peygamber'in kalbi değişirdi. Adam, yalanından tevbe edene kadar Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) göğsünde sıkıntı olurdu.”

Rasûlullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) seven Müslüman, Allah'ın habibini daraltır mı? Onu üzer mi? Bizim amellerimiz Peygamberimize arz edilmektedir. Arz edilirken Peygamber'i daraltacak yalanlarımızın olmasını ister miyiz?! Şöyle buyurur:

تعرض علي أعمالكم، فما رأيت من خير حمدت الله عليه، وما رأيت من شر استغفرت الله لكم

“Amelleriniz bana arz edilir. Amellerinizde hayır görürsem Allah'a hamdeder, şer görünce sizin için Allah'tan bağışlama dilerim.” (Bezzar)

Bu hadisler bizlere, yalanın Allah (*azze ve celle*) katında ne denli kötü bir amel olduğunu gösterir. Buna binaen dinimizde yalanın yeri yoktur. Ancak dar sınırlarda ve bazı özel hallerde yalana izin verilmiştir. Bu konuda Peygamber Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmaktadır:

لا يحل الكذب إلا في ثلاث يحدث الرجل امرأته ليرضيها والكذب في الحرب والكذب ليصلح بين الناس

“Yalan üç şey haricinde helâl olmaz. Erkeğin hanımını razı etmesi, savaşta ve insanların aralarını düzeltmek için söylediği yalan.” (Tirmizi).

Bu üç hal dışında yalana müracaat etmek caiz değildir. Bu üç halden biri savaş halidir. Savaş halinde Müslüman, düşmana yalan söyleyebilir, hatta bazı durumlarda yalan söylemesi vacip olur. Mesela, kâfirler bir Müslümanı yakalayıp Mücahidlerin yerlerini sorduklarında müslüman onlara doğruyu söylese günaha girer. Savaşta yalan söylenebileceğini pekiştiren hadiselerden biri, Hendek savaşında cereyan etmiştir. Müşrikler, birçok grubu yanlarına alıp Müslümanları Medine'de kuşatınca, Yahudileri de kendi saflarına almayı başarabildiler. Müslümanların azlığı ve düşmanın çokluğu; Kureyş, Gatafan ve diğer müşrik kabileler önden, Yahudiler arkadan kuşatmaya girince, Müslümanlar çok sıkıntılı anlar yaşamışlardı. O esnada Nuaym bin Mes'ud İslam'a girdi. Peygamberimiz'e (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelerek Müslümanlara yardımcı olmak istediğini söyledi. Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ona, “Sen aramızda bir kişisin. Düşmanımızı savaştan uzaklaştırmak için elinden ne geliyorsa yap. Savaş hiledir.” deyince, düşmana yalan söylemiş ve savaşın bitmesine

sebepl olmuştur. Bu konunun tafsilatını öğrenmek isteyenler siyer kitaplarına müracaat edebilirler.

Şeriat ilmini öğrenen ve bu konuda ilim sebebiyle eziyet gören talebelerin, yaptıklarını ima ile gizlemelerinde ve ilmin önüne çıkan engelleri üstü kapalı sözlerle aşmalarında bir sakınca yoktur. Ancak zaruretlerin dışına kesinlikle çıkılmamalıdır.

Birbirine düşman olmuş iki Müslümanın arasını bulmak için yalan söylenebilir. Buna misal, ikisinden birine gider ve dersin ki: “az önce falanın yanındaydım. Seni anarken senin güzelliklerinden bahsetti, sana hayır duada bulundu.” Sonra onun yanından çıkıp diğerine gidersen ve aynı şeyleri ona da söylersin.

Kişinin karısına yalan söylemesi; sevgi bağıllık ve değer verme konusunda olur. Diğer şeylerde olmaz. Örneğin hanımına; “Şu altınlarını ver! Ticari bir işe yatırıp sana kârını getireceğim” deyip altınlarını alıp harcaması ve onu kandırması şeklinde yapılırsa, bu haram olur. Ama hanımını pek sevmediği halde, onu sevdiğini, ona çok önem verdiğini, onsuz hayatın çekilemeyeceğini vs... söylemesi yalan kısmına girmez.

Müslüman doğru olur. Kâfirler, Müslümanları doğruluk ve dürüstlükleri ile tanımalıydılar. Özellikle davetçi olanlar ve cihad edenler, doğrulukla tanınmalıydılar. Yoksa davetlerinin ve cihadlarının bir tesiri olmaz. Tıpkı Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) “El-Emin” yani “güvenilir” sıfatıyla tanınması gibi.

“Yakın aşiretini uyar” (Şu‘arâ, 214) ayeti indiği zaman Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Safa tepesine çıkıp şöyle seslenmiştir: “Ey Fehroğulları! Ey Adıyoğulları! Eğer, “Şu vadide bir ordu var, sizlere saldıracak!” diyecek olsam beni doğrular mısınız?”

Dediler ki: “Evet, senin yalanını görmedik.”

Dedi ki: “Ben şiddetli bir azabın önünde sizlere uyarıcı olarak gönderildim!”

Ebu Leheb dedi ki: “Elin kurusun Ey Muhammed! Bizleri bunun için mi topladın?”

Bunun ardından Allah-u Teâlâ “Ebu Leheb’in iki eli kurusun! Kurudu da.” (Tebbet) Sûresini indirdi.” (Buhari-Müslim)

Bizim örnek edindiğimiz Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) düşmanları tarafından bile güvenilir, doğru sözlü ve dürüst biri olarak tanınıyor ve ikrar ediliyordu. Biz Müslümanların, sayılan istisnalar dışında hayatımızda yalan diye bir mefhumu silmemiz gerekmektedir. Bilelim ki doğru kimseler her zaman ak alınlı ve sevilen kimseler olmuştur. Tebük savaşına katılmayan üç sahabî doğrulukları ve tevbeleri sebebiyle affedilmişlerdir. Ama yalan söyleyen münafıklara tevbe nasip olmamış ve onlar Allah’ın gazabına uğramışlardı. Yalan söyleyen kimselerin genelde yalanları ortaya çıkıyor, hem insanlar nezdinde itibarlarını kaybediyorlar hem de Allah (azze ve celle) katında itibarları yok oluyor. Çoğu zaman yalanlarını örtmek için ikinci bir yalana veya günaha müracaat ederler. Böylece, battıkça batarlar.

Bu konuyla ilgili olarak Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

إن الصدق يهدي إلى البر وإن البر يهدي إلى الجنة وإن الرجل ليصدق حتى يكون صديقا وإن الكذب يهدي إلى الفجور وإن الفجور يهدي إلى النار وإن الرجل ليكذب حتى يكتب عند الله كذابا

“Doğruluk iyiliğe ulaştırır. İyilik cennete ulaştırır. Kişi sürekli doğru söyler, ta ki Allah (azze ve celle) katında doğrulardan yazılır. Yalan kötülüğe ulaştırır. Kötülük ateşe götürür. Kişi sürekli yalan söyler, ta ki Allah (azze ve celle) katında yalancılardan yazılır.” (Buhari)

Peygamberimiz’e doğruluk o kadar çok işlemiştir ki, şaka yaparken dahi yalan söylemezdi. Bu konuda şöyle buyurur:

أنا زعيم بيت في ربض الجنة لمن ترك المراء وإن كان محقا وبيت في
وسط الجنة لمن ترك الكذب وإن كان مازحا وبيت في أعلى الجنة لمن
حسن خلق.

“Haklı dahi olsa tartışmayı bırakan kimseye cennetin etrafında, şaka dahi olsa yalanı terk edene cennetin ortasında, ahlakımı güzelleştirene cennetin en yüksek yerinde ev verilmesine kefilim.” (Ebu Davud)

Maalesef günümüzde bazı Müslümanlar oturdukları ortamlarda etrafındaki kimseleri güldürmek için şakalarında yalana müracaat ederler veya olan olayları anlatırken milleti güldürmek için hadiseyi abartıp üzerine ya eklerler veya eksiltirler. Olayı olduğu gibi anlatmazlar. Bu hal, Müslümana yakışmaz. Hem, insanları sürekli güldürmek doğru değildir. Dinimizde yasaklanmıştır.

Bazen olan olayları aktaran Müslümanlar, kendilerinin lehlerine olan şeyleri anlatırlar ama aleyhlerinde olacak şeyleri anlatmazlar. Haksız olan biri kendini haklı göstermek için olayı çarpıtır veya hasmının sözünü tahrif eder. Varsayalım, dünyada haklı olduğunu kabul ettirdi. Ya ahirette! Zerre kadar dahi olsa her şeyin ortaya çıkacağı, ellerin konuşup ayakların şahitlik edeceği o zor günde ne yapacaklar?! Kimleri kandıracaklar? Âlemlerin Rabbi olan, açığı ve gizliyi, kalbimizden geçeni bizden daha iyi bilen O yüce ilahı mı kandıracaklar? Olayları olduğu gibi aynen kaydeden melekleri mi kandıracaklar? Haşa, yine haşa... Allah'tan korkalım ve doğrularla beraber olalım. Olalım ki kurtuluşa erelim.

Lehimize olsun, aleyhimize olsun konuştuğumuz zaman doğru konuşmalıyız. Düşmanımız dahi olsa, onun hakkında yalan söylememeliyiz.

(Genç, durumu böylece idare edip giderken...)

Yani sihirbaza gidip sihir öğrenirken, aynı şekilde mü'min rahibe gidip ilim alırken.

(İnsanları engellemiş büyük bir hayvana denk geldi.)

Yolu kapatmış ve insanları yürümekten alıkoymuş bir hayvana rastladı. Bu hayvanı arslan diye yorumlayanlar vardır.

İnsanlara yollarında eziyet eden bu canlı, hakkın ortaya çıkmasına ve hakkın batıldan ayırt edilmesine sebep oldu. Birçok insanın hidayetinde vesile oldu. Bazı zararlı şeyler faydalıdır, “Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah (azze ve celle) bilir, siz bilmezsiniz.” (Bakara, 216)

(Dedi ki: “Bugün “sihirbaz mı yoksa rahip mi daha üstündür?” anlayacağım.”)

Bu söz, o çocuğun o ana kadar hak konusunda şüpheli olduğunu göstermektedir. Bunun sebebi, kâfir sihirbazdan telakki ettiği ilmi kaynaklardır. Aynı şekilde bu söz, sihirbazın o çocuk üzerinde güçlü bir baskısı olduğuna işaret eder. Çocuk bir taraftan batıl işitiyor ve öğreniyor, diğer taraftan bunun zıttı olan hakkı telakki ediyor.

İnsan, dış olaylardan etkilenen bir varlıktır. Dışarıdan aldığı malumatlar ister hak eksenli ister batıl eksenli olsun, insan üzerinde etki bırakır. Dikkat ederseniz, şunu görürsünüz: İstisnaları kenara bırakalım, genelde Rabbani âlimlerden ilim alan öğrenciler hak ve doğru yol üzere olurlar. Olaylara bakışları ve tepkileri doğru eksendedir. Hayatlarında doğru bir gidişat sergilerler. Ancak tağutun belirlediği ve ön gördüğü kaynaklardan malumat alanlar, olaylara tağutun razı olacağı bir pencereden bakarlar ve farkında olarak veya olmayarak hakkın karşısında dururlar. Hayatlarında yanlış bir gidişat sergilerler.

Bu sebeple İslam, doğru malumat almayı emretmiş, malumat alacağı kaynakları ona indirmiştir.

Ağız yoluyla pis ve hasta edici yiyecekleri almayan Müslüman, göz ve kulak yoluyla alınan pisliklere de dikkat etmek zorundadır. Çünkü ağız yoluyla alınan zararlı şeyler en fazla ölüme yol açar. Göz

ve kulak yoluyla alınan zararlı şeyler kalbi bozar, imanının yok olmasına sebep olursa hem dünyası hem de ebedi hayat süreceği ahireti harap olur.

Çocuğun bu sözünden, hak ile batılın kafasında çarpıştığını, hakkı bulup ona tabi olma peşinde olduğunu görüyoruz. Yani çocuk Rabbanî âlimlerinden ilim alırken sadece bilgi edinme, farklı bir bakış açısı edinme veya ilim öğrenip ileride herhangi bir tağuti düzende görev alma gayesiyle değil, hakkı bulup tabi olma kastıyla öğreniyordu. Günümüzde nice ilim alanlar vardır. Binlercesi Kur'an hafızlığı yapar, binlercesi ilahiyat fakültelerinden mezun olur, binlercesi yurt dışında dini tedrisat görür, doktora yapanlar, Prof. unvanına ulaşanlar... Ama maalesef meydanlarda dini hâkim kılmak, küfrün kökünü kazıyıp İslam'ı her tarafa yaymak ve bu uğurda cihad etmek diye bir endişe, bir kaygı bulunmamaktadır.

Cihad meydanlarında bu dinin ilim adamlarının öncülük etmesi, şahadetleriyle avama ışık tutmaları gerekirken heyhat ki gelin görün, İslamî ilimlerde doktora veya Prof.'luk alanlar bu sahalarda yoklar... Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Abdullah bin Mes'ud, Ebu Musa El-Eşari, Zeyt bin Sabit, Muaz bin Cebeller ve nice âlim sahabeler (*Allah hepsinden razı olsun*) böyle değillerdi. Cephelerde ön saflarda, infakta ön saflarda, ibadette ön saflarda ve davette ön saflardaydılar...

İlim, kişinin imanını, amelini ve fedakârlığını arttırmıyorsa, yazıklar olsun o ilim taşıyıcılarına...

(BİR TAŞ ALDI
VE DEDİ Kİ: “EY
ALLAH’IM, RAHİBİN
YAPTIKLARI,
SANA SİHİRBAZIN
YAPTIKLARINDAN
DAHA SEVİMLİ İSE, ŞU
HAYVANI ÖLDÜR Kİ,
İNSANLAR YOLLARINA
DEVAM ETSİNLER.”
TAŞI ATTI VE ONU
ÖLDÜRDÜ. İNSANLAR
YOLLARINA DEVAM
ETTİLER.)

Ey Allah'ım! Hakkı görmem ve bu konuda mütmain olmam için senden rica ediyorum, eğer rahibin dini ve olduğu hali sana sihirbazın dininden ve olduğu halden daha sevimli ise, bu hayvanı öldür. Böylece insanlar işlerine devam etsinler.

Aslen bu çocuğun fitratında, âlimlerinin söylediklerinin daha doğru olduğu düşüncesi vardı. "Allah'ım" demesiyle bu çocuğun aslen fitratında Allah (*azze ve celle*) inancının var olduğunu ve Allah'ı, sıfatlarıyla rahipten öğrendiğini anlıyoruz. İnsanoğlu Peygamber Efendimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) beyanına göre İslam fitratı üzere doğar. Fitratı Allah'a inanmaya, sadece ona ibadet etmeye meyillidir. Ama çocuğun ana babası ve yaşadığı ortam, onun İslam Dini'nden başka bir dine meyletmesinde etki eder. Çocuk fitrat olarak rahibe meylediği. Ama bunu, hakikat bazında olmasını istiyordu. Rahibe meylediğini şu sözünden anlıyoruz: Ey Allah'ım, rahibin yaptıkları, sana... Öncelikli olarak rahipten başlaması, ona meylediğini gösteriyor. Hakikat bazında kimin hak yolda olduğu konusunda mütmain olması gerekiyordu. Çünkü hayatını ona göre şekillendirecek, arzularının ve dünyasının peşinde değil, hakkın peşinde koşan samimi bir çocuk.

"Öldür ki, insanlar yollarına devam etsinler" sözünden, bu çocuğun bu kerametle hem hakkı bulma hem de insanlara bir fayda verme isteğinin oluşunu anlıyoruz. Çocuk bencil değil, başkalarını düşünen bir yapıya sahipti.

(Taşı attı ve onu öldürdü. İnsanlar yollarına devam ettiler.)

Allah'ın izniyle onu öldürdü. Bu büyük olayın çocuk eliyle gerçekleştiğini görünce insanlar, bu olayın etkisinde kaldılar. İnsanlar için daha etkili olan olay ise, bu olağanüstü şeyi yaparken sihir kullanarak değil, Allah'ın adını anarak yapması bir nevi onlar için bir tebliğ mesabesindeydi. İnsanlar işlerini görmek üzere yollarına devam ettiler. Bu arada bu çocuk insanlar arasında şöhret kazandı. Halk, onu ve yaptığını konuşmaya başladılar.

Burada çocuk, rahibin dinini ve üzerinde olduğu yolun hak bir yol olduğunu ve onun Allah (*azze ve celle*) katında sihirbazdan ve batıl sahtekârlığından daha sevimli olduğunu anladı. Çocuk öyle bir iman ile inandı ki, belalar ve musibetler onu sarsmayacaktı.

Burada keramet vuku bulmuştur. Küçük bir taşla büyük bir hayvanı öldürmesi normal bir olay değildir. Allah-u Teâlâ iman etmiş bu çocuğa bir keramet bahşetmişti.

KERAMET

Kerametlere iman etmek “Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat” fırkasının inançlarındandır.

Kerametın tanımını şöyle yapar âlimlerimiz: “Peygamberlik iddiası veya meydan okumaksızın, Allah-u Teâlâ'nın dostlarına verdiği ve elleri üzere gerçekleştirdiği olağanüstü durumlara “keramet” denir.”

Keramet tipinden olan bazı durumlar Kur'an-ı Kerim'de bahsedilmiştir. Mesela, Meryem validemiz Kudüs'te ibadete çekildiği vakit, Zekeriyya (*aleyhisselam*) yanına girdiği zaman, Meryem'in yanında yiyecek görmüş.

“Zekeriyya her ne zaman mihraba girdiyse, yanında bir yiyecek buldu: “Meryem, bu sana nereden geldi?” deyince, “Bu, Allah katındandır. Şüphesiz Allah, dilediğine hesapsız rızık verendir” dedi.”

İbn-i Abbas (*radiyallahu anh*) bu ayetin tefsirinde, “bazı meyveleri, mevsimi olmadığı halde yanında taze haliyle görürdü” demiştir.

İbrahim’in (*aleyhisselam*) kısır ve yaşlanmış olan hanımı Sare valide-mize doğacak çocuk müjdesinin verilmesi. İshak’ın (*aleyhisselam*) verilmesi...

Süleyman’ın (*aleyhisselam*) yanındaki ilim ehli bir insanın Belkıs’ın tahtını Yemen’den Şam’a kadar bir göz kırpmasından önce getirmesi...

Hadisi şeriflerde de kerametten bahsedilmiştir. Mesela, Buharî ve Müslim’in naklettikleri hadiste, üç kişinin yolculuğa çıktıkları bir vakitte yağmur sebebiyle bir mağaraya girdikleri ve bir kayanın yuvarlanıp mağaranın ağzını kapatıp oradan çıkamadıkları, ancak salih amellerini Allah’a vesile edip de dualarıyla oradan kurtuldukları hadisi...

Buharî’nin rivayet ettiği hadiste, Cüreyc adında bir abidin iftiraya tabi tutulması ve beraatını kanıtlamak için bebek yaşta çocuğu ko-nuşturması gibi...

Sahabe-i Kiram’ın eliyle bazı kerametler vuku bulmuştur. Mesela, Ebu Bekir’in (*radiyallahu anh*) evine Ashab-ı Suffa’dan misafirler gelmiş, yemek yemişler, ancak tabaklarının bitmemiş olması...

Ömer’in (*radiyallahu anh*) yüzlerce kilometre uzakta savaştan İslam ordusunun başındaki Sariye komutanına ta Medine’den minberin üstünden “Ey Sariye, dağa dağa!” seslenmesi kıssası...

Mekke’de esir edilmiş ve idamını bekleyen Hubeyb’in (*radiyallahu anh*) üzüm mevsimi değilken üzüm yemesi gibi onlarca keramet bahsedilir.

Allah-u Teâlâ dilediği veli kuluna keramet bahşeder. Ancak büyük sorun, insanların Rahman'ın dostları ile şeytanın dostlarını birbirlerine karıştırmalarıdır. Bazı anormal haller; şeytanın dostları olan deccallar, sihirbazlar, şarlatanlar ve sapıtmış bazı tarikat şeyhlerinde zuhur edebilir.

Mesela, adam kendine kılıç vurur, çekince bir damla bile kan akmaz. Ateşe girer, çıkar ama yanmaz. Suyun üstünde yürür. Bu gibi şeyler şeytanlar kullanılarak yapılır. Şeytanlar, izleyen kimselere kılıç girip çıkmış gibi gösterirler veya ateşin yakmasını engellerler. Sonra insanlar, bu deccaları, sihirbazları, şarlatanları ve sapıtmış bazı tarikat şeyhlerini Allah'ın velisi olduklarını zannetmeye başlarlar. Hâl-bûki onlar şeytanın velileridirler.

Şöyle bir soru yöneltilir: Allah (*azze ve celle*) dostlarının anormal halleri var, bu yalancıların da anormal halleri var. Peki, bu iki sınıfı birbirinden nasıl ayırabiliriz?.

Cevap: Her birinin yaşantısı ve halleri onun gerçek durumunu ortaya çıkarır. Eğer adam abid, salah ehli, takvalı, sünnete sarılan ve bid'atlerden uzak duran kimselerden ise, ondan zuhur eden harikulade şeyin keramet olduğunu anlarsın. Ama bu adamın bidat ehli, insanların mallarını yiyen, istikamet ehli olmadığını görürsen onun harikulade yaptığı şeyler kerametten sayılmaz.

Ebu Hanife (*rahimehullah*) "Bir adamın suyun üstünde yürüdüğünü veya havada uçtuğunu görürsen, onun şeriata tabi olup olmadığına bak!" demiştir. Bu büyük İmamın bu sözü gerçekten çok güzel sözdür ve bizlere ölçü vermektedir.

Keramet, Allah'ın ikramı olup kalpleri sağlamaştırmak ve mü'min kullarına ihsanda bulunmak içindir. İşte bu hadiste geçen delikanlıya verilen keramet, onun hakkı görmesine ve hak yolda sebat göstermesine vesile olmuştur.

Özellikle cihad ehlinden faziletli kimselere kerametler daha çok vuku bulmaktadır. Çünkü mücahidler, en zor ve en ulvi ibadetlerden

birini yerine getirdikleri için kalplerinin sabitleşmesine ve kâfirlere galip gelmeleri için yardıma çokça ihtiyaç duyarlar. Bu sebeple cihad topraklarında sayılmayacak derecede çok kerametler görülür.

Mesela Hattab'ın (*rahimehullah*) Afganistan, Tacikistan ve Çeçenistan'da geçirdiği 14 senelik cihad hayatından öz kardeşi bahsederken, bir kerametini şöyle anmaktadır: Afganistan'dayken, komutanlığı zamanında bir grup mücahidle birlikte dağda bir yerde dinlenmeye çekilirler. Malzemelerini dinlenecek ve kalacak yere koyduktan sonra, Hattab o yeri beğenmez ve daha ileride başka bir yere gidip orada dinlenmek için harekete geçilmesini emreder. Ancak mücahidler yoruldukları için oldukları yerde kalmak için ısrar ederler ancak Hattab diretince isteksiz ve sıkıntı içinde kalkıp yer değiştirirler. Az önceki ayrıldıkları yeri geçip, yeni yere gelip tam otururlarken az önce bıraktıkları yere büyük bir bomba gelir ve düşer! O mekandan ayrıldıkları için kimseye bir şey olmaz. Oradaki Mücahidler bu olayda Hattab'a ikram edilmiş keramete şahid olunca şok olurlar ve daha sonraki emirlerine karşı daha hassas olup, isteklerini hemen yerine getirmeye başlarlar.

Başka bir keramet şöyle vuku bulur: Ebu Enes Eş-Şami (*rahimehullah*) İslam ilimleri okumuş, âlim mücahidlerden olup, 2003'te A.B.D. Irak'ı işgal ettiğinde A.B.D.'ye karşı kahramanca savaşmış ve Ebu Gureyb hapishanesindeki esir kardeşlerimizi ve namusu kirletilen bacılarımızı kurtarmak için gittiği operasyonda şehid düşmüştür. (*Allah şehadetlerini kabul etsin*) Hayatını anlatan bir komutan onun şu kerametinden bahseder.

A.B.D. kuvvetleri ve mürted askerler, Felluce kentini ablukaya alır ve bütün mücahidleri orada yok edip kentin kontrolünü ellerine geçirmek için harekete geçerler. O zamanlar Felluce kenti, mücahidlerin barınağı ve kalesi mesabesindedir. Mücahidler günlerce kenti müdafaa ederler. Kent, muhasara altında olduğu için mücahidlere yiyecek, içecek, tıbbi malzeme, mühimmat ve destek kuvvet gelmediği için çok zor anlar yaşarlar. Bir aya yakın zaman geçince komutanlar, Ebu Enes'in yanına gelir ve derler ki: "Şu an atacak bir mermimiz

dahi kalmamıştır! Ne yapacağız?” diye sorunca der ki: “Bana mücahidleri toplayın.”

Mücahidler gelip toplanınca Ebu Enes iki rekat namaz kılar ve dua için ellerini açar, mücahidler de ellerini açıp amin demeye başlarlar. Duasında der ki: “Allah’ım! Bizler senin dininin hamileriyiz. Bu topraklarda senin misafirleriniz. Bizler senin sözünü yüceltmek, şeriatını hâkim kılmak, zulme uğramış Müslüman kardeş ve bacılarımıza yardım etmek için geldik. Allah’ım, eğer bizleri helak edersen bu toprakları kim savunacak? Bizleri helak edersen bu toprakta sana kim ibadet edecek...” Duasını bitirdikten sonra mücahidlere, yerlerine gitmelerini emreder. Ertesi gün Amerikan kuvvetleri tanklarıyla ve araçlarıyla çekilmeye başlarlar. Amerika haberlerde, Felluce kentinde çok şiddetli bir mukavemet ile karşılaştıklarını ve daha çok zayıyat vermemek için çekildiklerini beyan eder...Hâlbuki kente girmiş olsalardı, Mücahidlerin atacak bir mermileri dahi kalmamıştı... Şu önemli noktayı unutmamak gerekir: Keramet madem Allah’ın veli kullarına bir ikramı ise, o halde bizim küfürden uzaklaşp iman etmemiz, delalet karanlığından İslam aydınlığına çıkmamız, şeytana ve kullarına kul olmaktan kurtulup Allah’a kul olmamız büyük bir keramet yani Allah’ın büyük bir ikramı değil midir? İman nimetlerin en büyüğü olduğuna göre Rabbimiz’e çokça hamd-u senalarda bulunmamız gerekir.

(Rahibe gelip olayı anlattı.)

Bu mü’min çocukta rahibin anlattığı şeylerin hak olduğu konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Gerçek Rabb ve İlah’ın Allah (*azze ve celle*) olduğunu, Allah’ın dışındaki sahte mabudların yalan ve batıl olduğunu, tağutu inkâr etmenin ve onu izale etmenin gerekli olduğunu çok iyi anlamış ve iman etmişti. Eliyle gerçekleşen bu kerametini gelip rahibe anlattı. Olayı gelip rahibe anlatmasında alınacak ders vardır.

Evveli: Tabii olarak garip bir olay yaşayan kişiler yaşadıklarını sevdiğilerine anlatırlar. İkincisi: Bu garip olayı kendisinden ilim aldığı, kendisini irşad ettiği, doğruyu yanlıştan ayıran, her olay karşısında

şeriatın hükmünü beyan eden, güvenilir ilim ehline anlatması, çocuğun en doğru yaptığı iştir. Her Müslüman, yaşadığı anormal olayları ilim ehline aktarmalıdır. Güvendiği ilim ehline yaşadığı olağanüstü halleri aktarırsa, ilim ehli ona İslam'a göre nasıl davranması gerektiğini öğretir.

* * *

(RAHİP DEDİ
Kİ: “EVLADIM,
ŞİMDİ ARTIK SEN
BENDEN DAHA
ÜSTÜNSÜN. ZİRA
SEN BU GÖRDÜĞÜM
MERTEBEYE
ERİŞMİŞSİN.”)

Bu sözün ne anlama geldiği konusunda biraz düşünmemiz lazımdır. Dün çocuk, rahibin yanında ilim okuyan bir öğrenciydi. Rahip yaş olarak, ilim olarak, olgunluk olarak ve takva olarak ondan üstün iken, ne oldu da bugün çocuk ondan daha üstün oldu.

Bu, kulların fazilette birbirlerine olan üstünlüklerini itiraf etmedir. Âlime fazilet ve ilim verilmesine rağmen, çocuk Allah (*azze ve celle*) katında daha üstün bir mertebeye ulaşmıştır. Rahip olan şeyh bunu bilmiş adalet üzere doğru bir şekilde ve mütevazice gerçeği dile getirmiştir:

“Bugün sen benden daha üstünsün!” Rahibin bu sözünde bu âlimin kibirden ve gururdan uzak olduğunu, ihlâs ve tevazu sahibi olduğunu görmekteyiz. Bir talebenin akranı olan bir talebeye, “sen benden üstünsün” demesini kenara koyun, ona öğreten ve babası mertebesinde olan bir hocası ona, “Bugün sen benden daha üstünsün!” demektedir. Bunun aksini bugün görebiliyoruz. Bir talebe, hocadan üstün oldu mu, hoca onun yolunu tıkar, gelişmesini engeller ve onu köreltme yoluna girer. Aynı zamanda bu ahlak, aynı meslekte olan birçok insan sınıflarında da görülür.

Bu zamanda bunun gibi adalete ve insafa ne kadar çok ihtiyacımız var. Özellikle bir hoca, öğrencisinde ondan ayırıcı dahilik görünce, “Bugün sen benden daha üstünsün!” demesine...

İnsanoğlunun yapısında üstün olma, eşsiz olma gibi duygular vardır. Onun seviyesine biri ulaşırsa veya onu geçerse, ona karşı haset etme duygularına da sahip olabilir. Âlimlerin âlimlere karşı, talebe

talebeye karşı, doktor doktora karşı, işçi işçiye karşı üstün olduğunda, karşıdaki bunu çekemeyebilir. Bu üstünlüğü itiraf etmesi bir yana karşıdakinin daha üstün olduğunu söylemesi çok ender rastlanan bir durumdur.

Haset, karşıdaki mü'minin elindeki nimetlerin yok olmasını temenni etmektir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hasedin kötülüğü hakkında şöyle buyurmaktadır:

إِيَاكُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ

“Haset etmekten sakının. Zira haset, ateşin odunları yediği gibi sevapları yer.” (Ebu Davud)

İlmiyle gururlanan, insanlara tepeden bakan ve fazilet bakımından onu geçen kişilere hakir bir gözle bakanlar, bu sözden ders almazlar. Oturan bir âlim, Allah (azze ve celle) yolunda cihad eden bir gence, “sen benden üstünsün” derse ne kaybeder? Kişi mütevazi oldukça yükselir. Rasûlü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

فَمَنْ تَوَاضَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ وَمَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ اللَّهُ

“Kim Allah (azze ve celle) için tevazü gösterirse, Allah onu yüceltir. Kim de kibirli olursa Allah (azze ve celle) onu alçaltır.” (Taberani)

Bazı kimseler vardır ki kendisine hataları söylendiği vakit köpürür ve söyleyen kişiye buğzeder. Bu, onun kibirli biri olduğunu gösterir. Hâlbuki ona fayda verdiği için teşekkür etmesi gerekir.

Ömer Faruk (radiyallahu anh) şöyle der: “Bana ayıplarımı hediye edene Allah (azze ve celle) rahmet etsin.”

Ne yüce bir tevazü ve ahlak ki ayıplarını, hatalarını başkasından duymayı bir hediye olarak telakki etmektedir. Rabbim bizlere böyle bir ahlak nasip etsin...

Bu arada kibir ve gurur huyunun ne kadar kötü ve helak edici bir hastalık olduğunu tafsilatlı bir şekilde anlatacağım.

KİBİR/GURUR VE İLACI

Kibir ve gurur, kişinin kendisinde bulunan ilim, yetenek, mevki ve güç gibi hususiyetleri başkasından üstün görmesidir. Bu da, Allah'ın kızgınlığına ve insanların hoşnutsuzluğuna götürdüğü için sahibini felakete götüren bir hastalıktır.

Kibirin kötülüğüyle ilgili olarak Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ...

“Yeryüzünde haksızlıkla kibirlenenleri ayetlerimden çevireceğim...” (Araf, 146)

...كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ

“...Allah, büyüklük taslayan her zorbanın kalbini mühürler.” (Mü'min, 35)

...إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ

“...(Allah) O büyüklük taslayanları sevmez” (Nahl, 23)

...إِنَّ الَّذِينَ يُسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

“...Bana kulluk etmeyi kibirlerine yedirmeyenler, alçalmış olarak cehenneme gireceklerdir” (Mü'min, 60)

Bunun gibi, kibirli olmayı kötüleyen başka ayetler vardır. Ey Mü'min kardeşim! Allah (azze ve celle) sana rahmet etsin. Bundan daha büyük ceza var mıdır?! Bu ayetleri düşün ve yapılan bu tehditleri tasavvur et.

Kibirli insanları Allah, (azze ve celle) Kur'an'dan, sünnetten ve hidayetden mahrum eder. Bu insan, karanlıklarda yolunu şaşırması nereye gideceğini bilmeyen kişi gibi olur.

- Kalbi mühürlenir. Kalbi mühürlenmiş olanı doğruya götürecek kimse olmaz.
- Allah onu sevmez. Allah'ın sevmediği insan dünya ve ahirette azap içindedir.
- Ahirette alçaltılarak, cehenneme yüzüstü fırlatır!..
- Kibir ile ilgili olarak Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ مِنْ كِبَرٍ . قَالَ رَجُلٌ إِنَّ
الرَّجُلَ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ تَوْبُهُ حَسَنًا وَنَعْلُهُ حَسَنَةً . قَالَ « إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ
يُحِبُّ الْجَمَالَ الْكِبَرُ بَطْرُ الْحَقِّ وَغَمَطُ النَّاسِ .

“Kalbinde zerre kadar kibir bulunan cennete giremez.” Orada bulunanlardan biri şöyle dedi: “Ey Allah'ın Rasûlü! Adam elbisesinin ve ayakkabısının güzel olmasından hoşlanır, bu kibir midir?” Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “Hayır, bu kibir değildir. Allah (azze ve celle) güzeldir, güzeli sever. Kibir, hakkı kabullenmemek ve insanları küçümsemektir.” (Müslim)

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında sol eli ile yemek yiyen bir adama “sağınla ye” demiştir. Adam “sağınla yiyemiyorum” deyince, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Yiyemez ol; Bu adamın sağıyla yemek yiyemiyorum demesi yalnızca kibrendendir.” (Bu adam ölene kadar sağ elini ağızına götürememiştir.) (Müslim)

Büyüklik, izzet, azamet ve üstünlük sadece Allah'a yaraşır. Hiçbir şeye gücü yetmeyen, her şeyini Allah'a borçlu olan biçare insanın kibir ne haddine! Kul kibirlendiği vakit, sırf Allah'a yaraşan bir sıfatta Allah'a karşı münazaaya, yarışa girmiş olmaktadır. İmam Gazâlî bu

davranışı, bir hizmetçinin padişahın tacını giyerek onun tahtına oturup hükmetmeye yeltenmesine benzetir. “Bir uşak için bundan daha büyük bir cür’et ve bundan daha vahim bir cinayet olur mu?” der ve: “Şüphesiz bu uşak, padişahın en ağır cezasını hak eder” demektedir. Buna binaen, kutsi hadiste Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur.

الكبرياء ردائى والعظمة إزارى فمن نازعنى واحدا منهما قذفته فى النار

“Azamet benim gömleğim, ululuk benim cübbemdir. Kim benimle bu husta ortaklığa kalkışırsa, ben onu ateşe atarım!” (Ebu Davud)

Kibir; elbisede, yürüyüşte, konuşmada ve davranışlarda zuhur eder. Kendini başkalarından üstün ve yüce gören kişi giydiği elbiseyi, bindiği aracı, öğrendiği bilgiyi, edindiği kabiliyeti ve verildiği gücü, kendini başkalarından üstün görme vesilesi kılarak insanlara üstten bakar.

Bu tehlikeli ve helak edici hastalık, âlimlerde ve bilginlerde, abidlerde, âmirlerde, mücahidlerde ve sair Müslümanlarda; özellikle zengin, zeki, soylu, ve güçlü olanlarında görülebilen bir hastalıktır.

Bu hastalığın belirtileri şunlardır:

Âlimlerde ve bilginlerde: Her şeyde diğerlerinden daha bilgili, görüşlerinde daha isabetli görür. Başkasının görüşünü almak istemez. Kendinden başkalarına cahil gözüyle bakar. Kendinden daha bilgili kimselere soru sormaz. Bir yere girdiğinde önünde kalkılmasını, konuştuğunda dinlenilmesini, istediğinde hemen icabet edilmesini, her şeyinde ona hizmet edilmesini ister.

Abitlerde: Kendini insanların en takvalısı ve ibadet edeni zanneder. Allah (azze ve celle) katında kendini daha değerli görür. Kendinden çok, başkalarının ahiretteki akıbetleri için korkar. Kendinden çok başkalarının bağışlanması gerektiğini zanneder. Cennete garanti gözüyle bakar.

Mücahidlerde: Kendini kahraman, cesur ve yiğit olarak görüp başkalarına korkak, pasif ve miskin gözüyle bakar.

Âmirlerde: Kendisinden düşük olanlarla birçok şeyi paylaşmak istemez. Davetlerine icabet etmek istemez. Her zaman övgü bekler. Hatası kendisine söylendiğinde kızar, söyleyen kimseye kin besler. Basit bineğe binmez. Basit eve oturmaz. Basit elbiseler giyinmez. Kendisine, “Allah’tan kork!” dendiğinde izzeti nefis yapar.

Soylularda: Yüksek soylu ve güzel nesebi olanlar, soyca düşük olanlar, ilimde ve takvada ondan üstün olsalar dahi küçümserler. Bu Cahiliye adetlerindedir. Buharî’nin rivayetinde, bir gün Ebu Zerr El-Gıfari bir adamı annesinin siyah oluşuyla ayıplayınca Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ona “*Ey Ebu Zerr! sen de hala Cahiliye kalıntıları var!*” buyurmuştur.

Zenginlerde: Fakirlere üstten bakmakla, kendini onlardan daha büyük görmekte, onların sevinçlerine ve üzüntülerine iştirak etmemekle, onları bazı münasebetlerine davet etmemekle tezahür eder. Hâlbuki mal, kıyamette külfet ve sıkıntı kaynağı olup hesabının verilmesi çetindir.

Cemaat, grup ve aşireti olanlarda: Diğer cemaati, grubu ve aşireti olmayana veya varsa kendisinininkinin daha üstün olduğunu görerek diğer Müslümanlara üstten bakmakla, onları küçümsemekle ve yaptıklarını güzel de olsa beğenmemekle tezahür eder.

Kibir çok tehlikeli ve helak edici bir hastalıktır. Şeytanın Adem’e (aleyhisselam) secde etmeyip Allah’a isyan etmesi ve akabinde Allah’ın lanetine uğraması, cennetten kovulması ve kâfir olması bu hastalık sebebiyle idi. Ebu Leheb’in ve Ebu Cehil’in iman etmeyişlerindeki temel sebep yine kibirdi. Firavun’u Firavun yapan, kibiridir.

Selefi Salihin’den, kibiri kınayan bazı misaller:

Muhammed bin Vasi, oğlunun kibirli bir şekilde yürüdüğünü görünce onu çağırır ve der ki: “Evladım! Kim olduğunu biliyor musun?

Anneni 200 dirhemle (*mehir ödedim*) satın aldım. Babana gelince, Allah (*azze ve celle*) onun gibilerini Müslümanlar arasında çoğaltmasın!

Mühellep, yün ve ipeğin karışımından yapılmış bir elbiseyi giymiş gururlu bir şekilde yürüyormuş. Mutraf bin Abdullah onun bu yürüyüşünü görünce onu çağırması ve şöyle demiş.

“Ey Allah’ın kulu! Bu yürüyüş biçimi, Allah (*azze ve celle*) ve Rasûlünün nefret ettiği bir yürüyüştür.” Mühellep demiş ki: “Beni tanımayanlar musun?”

Mutraf demiş ki: “Tanıyorum. Senin başlangıcın zerre misali meni, sonun pis bir leş ve sen ikisinin arasında karnında necaset taşıyan bir insansın!” Mühellep o yürüyüş tarzını bırakmış ve düzgün bir şekilde yoluna devam etmiş.

Bu hastalığın ilacı:

Bu mezzim ve helak edici hastalıktan kurtulmak için tevbe etmek, mütevazi olmak ve ihlâs ile bezenmek gerekir. Mü’min, Allah-u Teâlâ’nın azametini, yüceliğini, kusursuzluğunu ve güzel sıfatlarını tanıdıktan gerçek büyüklüğün ve azametinin Allah’a ait olduğunu ve ancak O’na yakışacağını anlar. Kendi kusur, ayıp, zayıf ve acizliğini düşündükçe kibirlenmenin ne denli küstahça bir eylem olduğunu idrak eder. Biz insanlar zayıf varlıklarız. Toprakta yaratıldık ve sonumuz toprak olacaktır. Dünyaya çıplak ve malsız olarak geldik. Dünyadan çıplak ve malsız olarak çıkacağız. Mahşerde çıplak ve malsız olarak toplanacağız. Çok soğuk ve çok sıcakta dayanamıyoruz. Yemeksiz, susuz ve oksijensiz duramıyoruz. Hastalanan, sıkılan, yaşlanan ve ölen insanlarız. Tuvalette iki büklüm oluyoruz. Unutkanlık, hata, nankörlük en belirgin sıfatlarımızdır. Biz zavallı insanlar neyimizle kibirlenebiliriz ki?

Bizde bir nimet ve bir güzellik varsa o, Allah’a aittir. Veren O’dur. İman etmişsek, Allah’ın nimetiyle iman etmişiz. Hakkı görmüşsek, Allah (*azze ve celle*) gösterdiği için görürüz. Zenginliği, zekâyı, kabiliyeti, gücü, ilmi ve her güzeli veren Allah’tır. Cihad toprağına gelmiş bu

büyük ibadeti icra ediyorsak bu, Allah'ın sevdirmesi ve muvaffak kılmasıyla olmuştur. Allah-u Teâlâ şöyle buyurur.

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فِئِنَّ اللَّهَ تَمَّ إِذَا مَسَّكُمْ الضَّرُّ فَإِلَيْهِ تَجَاوَزُونَ

“Nimet olarak size ulaşan ne varsa, Allah'tandır, sonra size bir zarar dokunduğunda (yine) ancak O'na yalvarmaktasınız.” (Nahl, 53)

Tevazu, bütün Peygamberler'in en gözde sıfatlarından biri olup Peygamber Efendimiz'de (sallallahu aleyhi ve sellem) çok açık bir şekilde zühur etmiştir. Mü'mine ve özellikle mücahide yakışan sıfat, Allah'a karşı ve insanlara karşı mütevazi olmasıdır. Tevazu; kişinin Allah'ın emir ve yasaklarına karşı teslimiyetçi, saygılı olması ve canını bu güzel din uğrunda hizmetçi ettirmesidir. Mü'minlere karşı tevazu, büyüklere saygı göstermek, küçükleri sevmek ile olur. Tevazu her mü'minde konuşmasında ve davranışında açığa çıkması gerekir.

Bizim yegâne örneğimiz Peygamber Efendimiz'dir, (sallallahu aleyhi ve sellem) Tevazusundan dolayı eşeğe binmiş, yerde oturmuş, fakirlerin sevinçlerine ve üzüntülerine iştirak etmiş, ashabına hizmet etmiş, ev işlerinde hanımlarına yardımcı olmuş, eliyle keçi sağmış, elbisesini yamamış, ayakkabısını tamir etmiş, çarşıdan aldığı şeyi eve taşımış, köle ve hizmetçileriyle oturup aynı sofradan yemiş, gelen misafirlere ikramda bulunmuş, Mekke'yi fethettiği zaman tevazudan dolayı devenin boynuna neredeyse degecek kadar kafasını eğmiştir.

Bir hadisinde şöyle buyurur.

من تواضع لأخيه المسلم رفعه الله، ومن ارتفع عليه وضعه الله

“Kim Müslüman kardeşine karşı mütevazi olursa Allah (azze ve celle) onu yükseltir. Kimde ona büyüklük taslarsa Allah (azze ve celle) onu alçaltır.” (Taberani)

Mücahidlere hizmet etmek şereftir. Âlimlere, salihlere ve yaşlılara saygı göstermek dinimizdendir. Her halimizde haddimizi bilmek, Allah'ın emirlerindedir.

Kibiri yok eden en önemli ilaçlardan biri de İhlâs sahibi olmaktır. İhlâs; ibadetimizi, davranışlarımızı, hayatımızı ve ölümümüzü ne dünyayı ne nefsimizi ne de arzularımızı ortak etmeden âlemlerin Rabbi olan Allah'a has kılmaktır.

İhlâslı olan kişinin yanında öven ile yeren birdir. İnsanların övgülerini veya eleştirilerini esas edinmez, onun esası sadece Rabbi'ni razı etmesi ve onun sevgisine ulaşmasıdır.

İbadetlerimiz Allah (*azze ve celle*) için olmalıdır. Cihadımız, Allah'ın rızasına ulaşmak için olmalıdır. Yaptığımız cihadda ne bir emirin hoşnutluğunu kazanmak ne bir makam elde etmek ne insanların bize teveccühlerini kazanmak ne de elde edeceğimiz mali bir menfaat olmalıdır. Dünyanın mükâfatları çok geçici ve basittir. Ahiret mükâfatı ise hem büyük hem de kalıcı olmalıdır. Akıllı kimse, hemen zail olup geriye pişmanlık ve acı bırakan basit mükâfatı değil, ebedi mutluluğa götürecektir, büyüklüğünü ancak Allah'ın bildiği mükâfatı tercih eder. O da Allah'ın rızası ve cennetidir.

İhlâsa en çok muhtaç olan kişiler mücahidlerdir. Çünkü onlar, canlarını ellerinin üstünde tutmuş, kabul etmesi için gece gündüz yaratanına arz ediyorlar. Bu sebeple her Mücahid nefsinin kontrol etmeli, ihlâsla bağlantısının ne denli olduğunu tespit etmelidir. Müslim'in sahih kitabında yer alan; cihadında riyakârlık yapan mücahide yapılan tehdidi, bu dini canı ve malıyla müdafaa etmeye kalkmış her bir Mücahid aklından çıkarmamalıdır:

Ebu Hureyre, Peygamber Efendimiz'i şunu derken işitmiştir.

إن أول الناس يقضى يوم القيامة عليه رجل استشهد فأتى به فعرفه نعمه
فعرها قال فما عملت فيها قال قاتلت فيك حتى استشهدت. قال كذبت

ولكنك قاتلت لأن يقال جرىء. فقد قيل. ثم أمر به فسحب على وجهه
حتى ألقى في النار

“Kıyamet gününde ilk olarak hakkında hükmedilecek kişi şehittir. Getirilir, Allah (azze ve celle) ona verdiği nimetlerini tanıtır. O da tanır (itiraf eder). Ona der ki; “Sana verdiğim bu nimetlere mukabil, sen ne yaptın?” Der ki: “Öldürülene kadar senin yolunda savaştım.” Der ki: “Yalan söyledin. Senin hakkında cesur densin diye savaştın ve de dendi.” Sonra emreder, alınıp yüz üstü cehenneme fırlatılır...”

Değerli mücahid kardeşlerim! Allah-u Teâlâ bizlere sayısız nimetler bahşetmiştir. Allah'ın nimetlerini sayacak olursak sayamayız. İmanı, hakkı görmeyi, ehli sünnetten olmayı, hicret etmeyi ve cihad etmeyi nasip eden Allah'a şükretmemiz gerekir. Bu şükür, nefsimizi kibir, haset, bencillik, riyakârlık, cimrilik, korkaklık, kin beslemek ve diğer mezmum hastalıklardan arındırarak, takva ve salih amellerle süsleyerek eda etmeliyiz.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ❁ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا

“Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette ziyana uğramıştır.” (Şems, 9-10)

18.
DERS

(“VE SEN BELAYA
UĞRATILACAKSIN.”)

Âlim olan rahip, Allah-u Teâlâ'nın değışmez kanunlarından biri olan denenme kuralını çocuğa haber veriyor.

Sen öyle bir işe girdin ki o işi yapan her şahıs imtihan edilmiştir. Hakkı açıktan haykırmaya, Allah'a davet etmeye ve tağutları açıktan inkâr etmeye kalkmışsın. Allah-u Teâlâ seni işaretlerle ve kerametlerle desteklemiştir. Bu yolda yürüyen her kişi Allah (*azze ve celle*) uğruna belalara düşer olur. Bunun için hazırlıklı ol ve tedbirini al.

BELA VE MUSİBETLER

Mü'min kişi imtihanlara tabi tutulur. İmanı ve dinine bağlılığı oranında denir. Özellikle cihad ibadetini işledikçe ve hakkı batılın yüzüne haykırdıkça sınavı o oranda ağırlaşır. Kuyumcular, altın ile diğer maddeleri birbirinden ayırmak için altını bazı işlemlere tabi tutarlar. Aynı şekilde mü'min ile münafığı, doğru ile yalancıyı birbirinden ayırt etmek için Allah-u Teâlâ kullarını imtihanlara tabi tutar. Allah-u Teâlâ mü'min kullarına belayı, azap etmek için değil, onları arındırmak için verir. Kim belalara sabreder ve rıza gösterirse, Allah'tan ona rıza vardır. Kim de gazaplanıp isyan ederse, ona da gazap vardır.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

الم ﴿ أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُشْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴾ وَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ .

“Elif lam mim. İnsanlar, (sadece) ‘iman ettik’ diyerek, sınanmadan bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalancuları da bilmektedir.” (Ankebut, 1-3)

وَلْتَبْلُوْنَكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِيْنَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِيْنَ وَنَبْلُوْا أَخْبَارَكُمْ

“Andolsun, biz sizden mücahid olanlarla sabredenleri bilinceye (belli edip ortaya çıkarıncaya) kadar, deneyeceğiz ve haberlerinizi sınayacağız (açıklayacağız).” (Muhammed, 31)

Ürünlerde kalite kontrol diye bir mefhum vardır. Yani üretilmiş olan bir nesnenin ne derece iyi, sağlam ve güzel olduğu ancak kontrolden geçtikten sonra belli olur. Şüphesiz ki iman edenler için de durum aynıdır. Gerçekten iman etmiş mi? Sadık mı? Allah’a olan sevgisi gerçek mi? Bu inandığı cennetin bedelini ödemeye hazır mı? Mücahidler kim? Sabredenler kim? Bu soruların belli olması için Allah-u Teâlâ değişik şekillerde imtihan edecektir. Kimini esaretle, kimini işkenceyle, kimini ölümlle, kimini fakirlikle, kimini hastalıkla, kimini maddi ve manevi eziyetlerle sınayacaktır. Eğer İslam dini belasız, sıkıntısız bir din olsaydı, şüphesiz herkes bu dine girerdi. Cehennem yaratılışında bir hikmet olmazdı. Ama durum böyle değildir.

جاء رجل إلى النبي فقال: والله يا رسول الله إني أحبك، فقال رسول الله: إن البلاء أسرع إلى من يحبني من السيل إلى منتهاه

“Peygamberimiz’e bir adam gelir ve der ki: “Vallahi seni seviyorum Ey Allah’ın elçisi!” Peygamberimiz dedi ki: “Belalar, beni sevenlere, selin varacağı yere ulaşmasından daha hızlı ulaşır.” dedi.” (İbn-i Hibban)

Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz’in yolundan ve izinden hakkıyla giden her kişiyi kavmi yurdundan çıkaracaktır. Allah’a davet yolunda Hz. Peygamber zışanın karşılaştığı eziyet, bela ve sıkıntılar onun başına da gelecektir... Eğer davetçinin başına bunlar

gelmiyorsa ve özellikle cani tağutların hâkim oldukları bir dönemde bu gibi şeylerle karşılaşmıyorsa, Allah'ın dinine olan samimiyetini gözden geçirsın, Peygamberler ve Nebiler'in yollarına bir daha göz atsin.

İslam'ın geldiği ilk dönemde Mekke, Müslümanlar için çekilmesi zor bir yer haline gelmişti. İşkence gören, öldürülen, açlığa terkedilmiş maddi ve manevi sıkıntılar çeken ashaptan bazıları Peygamberimiz'e gelirler.

عن خباب بن الأرت قال شكونا إلى رسول الله صلى الله عليه وسلم وهو متوسد بردة له في ظل الكعبة قلنا له ألا تستنصر لنا ألا تدعو الله لنا قال كان الرجل فيمن قبلكم يحفر له في الأرض فيجعل فيه فيجاء بالمنشار فيوضع على رأسه فيشق باثنتين وما يصده ذلك عن دينه ويمشط بأمشاط الحديد ما دون لحمه من عظم، أو عصب وما يصده ذلك عن دينه والله ليتمن هذا الأمر حتى يسير الراكب من صنعاء إلى حضرموت لا يخاف إلا الله، أو الذئب على غنمه ولكنكم تستعجلون

Habbab bin Eret der ki: Peygamberimiz, (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'nin gölgesinde bir örtüyü kendisine yastık yapmış uzanıyordu. Ona dedik ki: Bizim için yardım istemeyecek misin? Bizim için Allah'a dua etmeyecek misin? Dedi ki: "Sizden önce (iman etmiş) adama yerde çukur kazarlar ve adamı içine gömerlerdi. Testere getirilir ve kafasına konur ve adam ikiye biçilirdi. Bu hâl onu dininden döndürmezdi. Eti ile kemiğini birbirinden ayıracak demir taraklarla taranırdı. Yine bu, onu dininden çevirmezdi. Vallahi, Allah-u Teâlâ bu dini öyle bir tamamlayacak ki yolcu, Sanâdan Hadramevt'e kadar gidecek, sadece Allah'tan ve koyunlarına karşı kurttan korkacak. Ancak, sizler acele ediyorsunuz." (Buhari)

Peygamberler iman bakımından en mükemmel, ubudiyet bakımından en sadık kişiler oldukları için belalara da en çok duçar olanlar olmuşlardır.

İbn-i Mace'nin rivayet ettiği hadiste Sa'd bin Ebi Vakkas (*rahimehullah*) Peygamberimize (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sorar:

يا رسول الله، أي الناس أشد بلاء؟ قال: الأنبياء، ثم الأمثل فالأمثل،
يبتلى العبد على حسب دينه، فإن كان في دينه صلبا، اشتد بلاؤه، وإن
كان في دينه رقة، ابتلي على حسب دينه، فما يبرح البلاء بالعبد، حتى
يتركه يمشي على الأرض، وما عليه من خطيئة

“Ey Allah'ın Rasûlü! İnsanların en çok belaya uğratılanı kimdir? Dedi ki: Peygamberlerdir. Sonra en seçkin olanlar, ardından en seçkin olanlar. Kişi dinine göre sınanır, eğer dininde sabit olursa belası (imtihani) çoğaltılır. Eğer dininde incelik olursa dinine göre imtihan edilir. Mü'mine bela, yeryüzünde günahsız yürüyene kadar sürekli gelir.” (İbn-i Mace)

Rasûlullah Efendimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) hayatını incelediğimizde, birçok imtihan ve belalara tabi tutulduğunu görmekteyiz. Mesela, küçüklüğünde babasını ve annesini kaybetmiş yetim ve öksüz olarak büyümüştü. İslam'ın geldiği ilk dönemde Mekke müşriklerinden çok eziyet gördü. Üç sene boyunca ashabıyla beraber ekonomik ambargoya tabi tutuldu. Açlıktan karnına taş bağladı. Taif'te taşlandı, ayakkabısı kan doldu. Ashab-ı gözü önünde işkenceye tabi tutuldu, bazıları öldürüldü. Kafasına deve işkembesi boşaltıldı. Deli, dediler; sihirbaz dediler; yalancı, dediler. En yakını olan amcası ve karısı, ona türlü türlü eziyetlerde bulundular. Peygamberliğin onuncu senesinde yardım ve desteğini çok gördüğü amcası ve eşini kaybetti. Sevdiği yurdundan sürgün edildi. Onu öldürme girişiminde bulundular. Uhûd savaşında mübarek yüzü yaralandı, iki dişi kırıldı. Dizlerinden ve değişik yerlerinden yaralar aldı. Hayattayken altı çocuğunu teker teker kaybetti. En sevdiği eşi Âişe validemize zina iftirası atıldı. Ve daha nice eziyetler gördü...

Bu sebeple şöyle buyurdu:

لقد أوذيت في الله وما يؤذي أحد

“Kimsenin görmediği kadar ben Allah (azze ve celle) yolunda eziyet gördüm.”
(İbn-i Mace)

Geçmiş Peygamberler’in hayatlarına göz attığımızda onların da ağır imtihanlara tabi tutulduklarını görmekteyiz. Kavminin küfrüyle 950 sene mücadele eden Nuh’u, (aleyhisselam), ateşe atılan İbrahim’i, (aleyhisselam), kuyuya atılan ve senelerce hapis yatan Yusuf’u, (aleyhisselam) senelerce hasta yatan Eyyüp’ü, (aleyhisselam) testereyle kesilen Zekeriyay’ı (aleyhisselam) ve daha nice belalara uğratılan Peygamberler’i düşündüğümüzde bu hadisi daha iyi anlarız.

Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına baktığımızda şu manzarayla karşılaşırız: Sıcak çöl toprağına yatırılmış, dininden dönmesi için kırbaçlanan ve göğsüne büyük taş konan Bilâl, ailece; Yasir, Ammar ve Sümeyye işkenceye maruz kaldıktan sonra öldürülen Yasir ve eşi, kor ateşin üzerine yatırılan Habbab (radiyallahu anh) ve niceleri.

Rabbani âlimlerin hayatlarına göz atarken yine bu hakikati görmekteyiz. Zalim hükümetin kadılığını kabul etmediği için kırbaçlanan Ebu Hanifé’yi, “Kur’an mahlûk değildir” dediği için kırbaçlanan Ahmed bin Hanbel’i, 19 sene kuyu hapsinde tutulan İmam Serahsi’yi, hapishanede vefat eden İmam İbn-i Teymiyye’yi (Allah hepsine rahmet etsin) ve daha nice gelmiş geçmiş âlim ve salih kimseleri, geçmiş ümmetlerden ateşe atılan Ashab-ı Uhdu’u, zalim kraldan kaçan ve mağarada 309 sene uyutulan Ashab-ı Kehf’i düşündüğümüzde bu gerçekle karşı karşıya gelmekteyiz.

Ashab-ı Suffa’yı hatırlamak lazım. Evi barkı olmayan, ailesi aşireti olmayan, malı mülkü olmayan ve sıkıntılar içinde yaşayan insanlardı. İsteselerdi çalışıp mal, mülk, aile sahibi olabilirdi. Onlar da dünyanın nimetlerinde yüzebilirlerdi. Ama onlar Allah’ı, Rasûlünü,

ilmî, davet ve cihadı her şeyin üstünde tuttukları için, lüks bir hayat içinde değillerdi.

Fudala bin Zeyd der ki: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) namaz kıldığı vakit, Ashab-ı Suffâ'dan olan bazı adamlar, açlık sebebiyle ayaktayken yere düşerlerdi. Hatta onları tanımayan bedeviler, "bunlar deli (sara hastalığına yakalanmış) kişiler" derlerdi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) namazı kıldıktan sonra yanlarına gider ve **"Eğer Allah'ın yanında, size hazırlanmış şeyleri bilmiş olsaydınız, daha fakir ve muhtaç olmayı dilerdiniz"** derdi. Ben de o gün onlardan birisiydim. (İbn-i Mace)

عن مسلم قال : دخلت على عبد الله بن إياس عن أبيه، عن جده، قال : كنت جالسا مع رسول الله صلى الله عليه وسلم فأقبل علينا، فقال : من يجب أن يصبح فلا يسقم؟ فابتدأناه فقلنا : نحن يا رسول الله، قال : فعرفناها في وجهه، فقال : أتحبون أن تكونوا كالحمير الصيالة؟ قالوا : لا، يا رسول الله، قال : ألا تحبون أن تكونوا أصحاب بلاء، وأصحاب كفارات؟ فوالذي نفس أبي القاسم بيده إن الله ليبتلي المؤمن البلاء وما يبتليه به إلا لكرامته عليه، إن الله قد أنزله منزلة لم يبلغها بشيء من عمله فيبتليه من البلاء ما يبلغه تلك الدرجة

Müslim der ki, Abdullah bin İyas'ın yanına girdim. Bana babasından, o da dedesinden nakletti dedi ki: Bir gün Rasûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanında oturuyordum. Bizlere yöneldi ve dedi ki: "Sizden kim hiç hastalanmak istemez?" Ona cevaben, "Bizler, Ey Allah'ın elçisi" deyince (hoşnutsuzluğu) yüzünde farkettilik. Dedi ki: "Sizler koşuşan eşekler gibimi olmak istersiniz?" "Hayır, Ey Allah'ın elçisi" deyince, dedi ki: "Sizler, bela sahibi ve keffaret (günahların affedilmesi) sahibi olmayı istemez misiniz? Ebu Kasım'ın nefsinin elinde tutan Allah'a yemin ederim ki Allah, mü'min kulu- na belalar gönderir. Bela vermesinin sebebi, o mü'minin Allah (azze ve celle)

katındaki değerindedir. Allah (azze ve celle) kulunu, ameliyle ulaşamayacağı derecelere belalarla sınyarak ulaştırır.” (Taberani)

Hiç şüphesiz büyük insanları büyük yapan, belalar ve bu belalara karşı onların sabırlarıdır. Belanın ateşine sabretmek gerekir. Çünkü ateşi devamlı yanmaz, çabuk söner. Her gecenin ardından gündüz ve her yokuşun ardından iniş gelmektedir. Sıkıntılarının ardında ferah ve yücelme vardır. “Gerçekten zorlukla beraber kolaylık vardır. Gerçekten güçlükle beraber kolaylık vardır.”

Şu gerçeği unutmayalım: Belaya uğramamak için Allah’tan ve Rasûlünden kaçan kişinin yakasını belalar yine bırakmaz. Allah-u Teâlâ o kaçan kişiye yine belalar gönderir. Hatta onların hayatlarına baktığımızda bizden daha çok belalara uğradıklarını, daha çok sıkıntı çektiklerini görürüz. Ya eşi asidir ya çocuğu yaramazdır ya dükkanı yanar ya ona mafya musallat olur ya tağutlar onu ezer veya işleri bir türlü rast gitmez. Dünya ehli belalardan emin olamıyorlar. Neden Allah (azze ve celle) ve Rasûlünden kaçıyorlar ki.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى

“Kim de benim zikrimden yüz çevirirse, artık onun için sıkıntılı bir geçim vardır ve biz onu kıyamet günü kör olarak haşredeceğiz.” (Taha, 124)

Belalara maruz kalmak, Peygamberler’in ve salihlerin yoludur. Müslüman dini için belalara maruz kalıyorsa, bu ona bir şereftir.

Bu çocuk imtihanını kendisi seçmedi. Ona takdir eden, Allah’tır. Onu, yüce mertebelere ulaştırmak için seçmiştir. Nice büyük âlimlerin ve faziletli kişilerin doğum tarihleri tam bilinmez. Ama vefat ettikleri yıl hakkında ihtilaf edilmez. Çünkü doğdukları gün milyonlarca doğan çocuktan farkları yoktur. Bu çocuk âlim mi olacak yoksa yol kesici mi, tam belli değil. Ama vefat ettikleri vakit, vefatları kaydedilir. Çünkü dünyayı ilimle doldurmuşlar, insanlara yol gösterici yıldızlar olmuşlardır.

(Eğer belaya düşer olursan, benim bulunduğum yeri söyleme!)

Âlim kişi, tağutların tabiatlarını, hakkı beyan eden kişilere davranışlarını tecrübeyle öğrendiği için çocuğa bir uyarıda bulunuyor; “Evladım, sen bu tağutları reddedip, Rabbim sadece Allah’tır, deyince bil ki, tağutun kolluk kuvvetleri senin yakanı bırakmayacak, muhtemelen yakalanacaksın. Tutuklanırsan, bu ilmini ve düşüncelerini nereden aldığını onlara söyleme!.

Bu Rabbani âlim, inandığı ve söylediği bu hakikatleri sebebiyle tağutun işkencesine maruz kalacağını ve sonunda öldürüleceğini tahmin edebiliyordu.

Bugün tarih tekerrür ediyor. Nice Rabbani âlim ve davetçiler, öğrencilerine tenbih ediyorlar: “Ola ki yakalanırsanız, sakın bizden bahsetmeyiniz.” Çünkü gerçekler acıdır. Zalim tağutlara daha da acı gelir.

İkinci önemli nokta şudur: Bir davetin başarıya ulaşabilmesi için gereken etkenlerden biri, bu davetin kısa sürede son bulmaması için gizlilik merhalesinden geçmesi gerekmektedir. Tıpkı Peygamber Efendimiz’in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Mekke’de üç sene boyunca davetini gizli yaptığı gibi. Belli bir sayı ve kuvvete ulaştıktan sonra davetini açığa vurmuştur. Bu gizlilik merhalesi her zaman olacak şey değildir. Zaruret hallerinde, bir davet henüz beşiğindeyken yok olmaması için, gizlilik başvurulmuş bir tedbirdir.

SIRLARIN
MUHAFAZA EDİLMESİ

Rasûlullah Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sırların korunması konusunda şöyle buyurmaktadır:

إذا حدث الرجل الحديث ثم التفت فهي أمانة

“Eğer adam bir şey anlatır sonra iltifat ederse (etrafına bakınırsa), o emanettir.” (Ebu Davud)

Şüphesiz emanetlere ihanet etmek münafıkların özelliklerindedir.

İmam Nevevi (*rahimehullah*) Riyadüs salihin şerhi’nde der ki: “Sır: Senin ile arkadaşın arasında meydana gelen gizli bir şeydir. Bu gizli şeyi, ister sana “bunu anlatma” demiş olsa da, ister fiili işaret yoluyla bunu kimsenin bilmemesini istediği anlaşılrsa da, ister kimsenin bilmemesini istediğini halinden anlasanda, bu sırrı yayman sana helal değildir.

Birincisinin misali: Sözdür. Sana bir şey anlatır ve “bu sana emanettir, kimseye anlatma!” demesi gibi.

İkincisinin misali: Fiili işaret yolu. Sana bir şey anlatır ancak anlatırken sağına veya soluna bakar. Birilerinin bu sözü duymasından korkar.

Üçüncüsünün misali: Konum işareti yolu. Oda sana bu anlattığı şeyi utanarak veya korkarak anlatmasıdır. İşte bu hallerde onun sırrını yayman helal değildir.”

Sırların açığa vurulması haramdır. Ancak genel bir maslahat yani ümmetin faydalanacağı veya genel bir mefsedet yani ümmete zarar verecek bir durum olursa, o zaman sır anlatılır. Aksi hallerde anlatılmaz.

Rahibin sözüne dönelim. Çocuğa tenbih ettiği bu sözünden şu dersi çıkarmamız mümkündür: İslamî çalışmalara girmiş, cihadi amellerde bulunan kardeşler, kimin yanında ne konuştuklarına son derece dikkat etmeliler. Çünkü ağızımızdan çıkan her bir sözün hesabı ve getirisi vardır. Ola ki bir malumat veririz o malumat birçok Müslümanın zarar görmesine sebep olur. Ola ki bir kişinin yerini söyleriz, o kişi bizim o sözümüz sebebiyle esir düşer veya şehit edilir. Nice İslamî ameller, nice imani çalışmalar, sırların ifşa edilmesi veya malumatların dışarı yansıtılması sebebiyle iptal edilmiş veya yok edilmiştir. Özellikle tağutların ve düşman kâfirlerin aradığı kimselerin yerlerini, en yakın dostlarımıza bile bildirmememiz gerekir. Çünkü sırlar bu şekilde ifşa olur. “Söyleme sırrını dostuna, o da söyler dostuna” atasözü çok yerinde ve doğru bir sözdür. Her zaman Peygamber Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) şu sözünü aklımızda tutmalıyız:

ومن كان يؤمن بالله واليوم الآخر فليقل خيرا، أو ليصمت

“Kim Allaha ve ahiret gününe iman ediyorsa, ya hayır konuşsun ya da sussun.” (Buhari ve Müslim)

Bu hadisi biraz düşünelim. Hadisin mesajı şu: Söyleyeceğin söz, dünya ve ahiret hayatın da fayda veya iyiliğe sebep olmayacaksa, o sözü söylememen gerekir. Çünkü boş bir söz olur. Mü’minin sıfatlarından bir tanesi de, boş ve faydasız yani abes olan söz ve amellerden uzak olmasıdır. Düşünün ki, o söyleyeceğiniz malumatın faydasını bırakın, bir Müslümanın zarar görmesine ve onun sebebiyle dine zarar vermesine sebep olacaksa, hayli hayli söylemememiz gerekir. Ebu Lûbabe, (rahimehullah) Kureyzaoğulları Yahudiler’ine, Peygamberimiz’in onları öldürme niyetini bildirmesi sebebiyle hakkında şu ayet inmiştir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعَاْمُونَ

“Ey iman edenler! Allah'a ve Rasûlü'ne ihanet etmeyiniz, (sonra) bile bile kendi emanetlerinize hainlik etmiş olursunuz.” (Enfâl, 27)

Bu ayeti işiten Ebu Lûbabe kendisini günlerce mescidin direğine bağlamış, ta ki Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) gelip, onu kendi eliyle çözene kadar kendini affetmemiştir.

(Ve çocuk körleri ve alaca hastalığına yakalanmış olanları kurtarır ve diğer hastalıkları tedavi ederdi.)

Bu hâl Allah-u Teâlâ'nın çocuğa verdiği kerametlerdendi. Çocuk, değişik hastalıklara sahip olan kimseleri tedavi eder, dua eder tıpkı diğer doktorlar gibi kişinin iyileşmesinde sebep olurdu. Şifayı veren çocuk veya doktor veya ilaç değil sadece Allah-u Teâlâdır. Bu bizim önemli akidemizdendir.

وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

“Hastalandığım zaman o bana şifa verir.” (Şuarâ, 80)

Hastalık, Allah-u Teâlâ'nın kullarını çok hikmetlere binaen imtihan ettiği bir unsurdur. Hastalığın çok hikmeti vardır. Bazı kişilere rahmet olduğu gibi bazılarına da azaptır. Mü'min sabreder ve ecrini Allah'tan beklerse, çektiği her sıkıntı onun günahlarının keffareti yani af sebebi olur. Nefisleri arındırır. Kul; acizliğini, fakirliğini, kusurunu, güçsüzlüğünü ve her halinde Allah'ın rahmet ve afiyetine muhtaç olduğunu idrak eder. Ahiret azabını hatırlatır. Allah'ın, kulu sayılmayacak kadar verdiği nimetlerden biri olan sağlığın kıymetini anlar.

Şu husus unutulmamalıdır: Kalp hastalığı, beden hastalığından çok daha kötüdür. Zira beden hastalığına bakan doktor sayısı çok; imkânlar fazladır. Ancak kalp hastalığını teşhis edip tedavi edecek doktorlar çok nadirdir. Beden hastalığının zararı en fazla ölüme

neticelenirken, kalp hastalığının sonucu hem dünyada azap hem de ahirette tahammül edilmeyecek bir müddet veya ebedi bir azap olur.

Beden hastalığı mü'mini Allah'a yaklaştırırken, kalp hastalığı kişiyi her hâlde, Allah'tan uzaklaştırır. Bedeni hastalanmış bir adam, doktor doktor diye koştururken, kalbi hastalanmış adam çok daha fazla, tedavi olmak için uzman araması gerekmektedir. Kalplerin şifası; Allah'a teslim olmada, onu zikretmede, kelimasını okumada, tevbe ve istiğfar etmededir.

Allah-u Teâlâ bu çocuğu davet için hazırladığından, davetin daha etkin ve geniş olması sebebiyle insanlara fayda verebileceği bazı hasletleri ona keramet babından vermişti. Sıkıntıda olan bir kimsenin sıkıntısını giderdikten sonra ona yapacağı davetin etkisi daha büyük, kabul görme olasılığı daha yüksektir. Zira insanlara fayda verebilecek yetenek ve özelliklere sahip kimseler, bu yeteneklerini davette kullanırlarsa, davet daha etkili ve faydalı olur.

Dikkat edilirse, halkın ezildiği, zulme uğradığı ve yardıma muhtaç olduğu bölgelerde halka maddi ve manevi yardımlarda bulunan kimselerin davetleri çok daha fazla kabul görmektedir.

(Kralın danışmanı bu olayı duydu.)

Bu durum çocuğun şöhretinin her tarafa yayıldığını gösterir. Davette asıl olan, onu her tarafa yaymaktır. Belirli bir kesime değil, bütün beşeriyete yaymak gerekir. Kralın danışman ve bakanlarından sayılan bir kişi, ne kralın ne de yalancı sihirbazının yapamadığı; fakat çocuğun eliyle gerçekleşen şifa, garip ve harikulade olayları işitmişti! Bu durum, çocuğun şöhretinin her tarafa yayıldığını gösterir. Ama kralın bu olayları duymaması gariptir. Çünkü kralın istihbarat birimleri gece gündüz çalışıyorlardı. Aynı zamanda bu akıllı çocuğu sihirbaza getiren kişi de kraldı. Kralın duymamasının hikmeti, belki bir çok kişi duymuş olsaydı, çocuğun daveti genişlemeden, hatta beşiğindeyken bitirmek isteyecekti. Ama kâinatın tasarrufu, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın elindedir. Herkesin dilemesinin üstünde Allah'ın dilemesi vardır.

(Bu kişi kör olmuştu, çocuğa birçok kıymetli hediyeler götürdü ve dedi ki: “Eğer bana şifa verersen bütün bunlar senin olacak!”)

Küfrün karanlığında yaşayan bu adam, şifa verenin çocuk olduğunu zannetmiş, bu sebeple ona şifa vermesi karşılığında değerli hediyeler götürmüştü.

(Delikanlı, “Ben kimseye şifa veremem, şifa veren Allah’tır.” dedi.)

Çocuk bu adamın şirk içeren hatalı sözünü düzeltiyor. Bizlere düşen görev, avam halkın ağızından çıkan hatalı sözleri düzeltmektir. Kendi şahsında şifa özelliğinin olmadığını beyan ediyor ve her türlü hastalığa şifayı verenin Allah (*azze ve celle*) olduğunu açıklıyor. Bu sebeple şifa arayanlar, onu sadece Allah’ın yanında arasınlar ve başkasından değil Allah’tan istesinler. Bu tavır, sebepler kapısını çalması anlamına gelmez. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır.

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَهُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

“Allah sana bir zarar dokunduracak olsa, O’ndan başka bunu senden kaldıracak yoktur. Ve eğer sana bir hayır isterse, O’nun bol fazlını geri çevirecek de yoktur. Kullarından dilediğine bundan isabet ettirir. O, bağışlayandır, esirgeyendir.” (Yûnus, 107)

Nice hastalar, sebeplere sarılıp gerçek şifa vereni unuttular. Bu sebeple onlara ne ilaç ne de sebepler fayda etti. Nice hastalar, yönelmiş bir kalple, “Ey Allah’ım!” dediler ve hiçbir ilaç içmeden Allah’ın şifasına kavuştular.

(“Eğer sen Yüce Allah’a inanırsan sana şifa vermesi için Allah’a dua ederim.”)

Bu hal, mü’min çocuğun takvasını gösterir. Allah-u Teâlâ’nın kendisine verdiği kerametleri ve nimetleri, menfaatlerini düşünerek

ve şahsi kazancı için suistimal etmiyor, hediyeleri kabullenmeyip insanlara üstünlük de taslamıyordu. Dini, dünyayı elde etmek için kullanmıyor. Aynı zamanda bu, delikanlının dünyaya karşı olan zühdünü de gösteriyor. Zira insanoğluna para, altın ve değerli şeyler süslü kılınmıştır. Ama dünyanın metasına iltifat bile etmedi. Hayır, hiçbir menfaat düşünmüyordu.

Sadece insanlar Allah'ın dinine girsinler, sadece O'na ibadet etsinler ve sadece O'nu birlesinler. Bu, onun en büyük kazancı olacaktı. Bütün buradaki fayda tamamıyla onlara dönüyor. Eğer onlar Yüce Allah'a iman ederlerse, genç onlar için Allah'a dua edecek.

Dini kullanıp menfaat elde edenler bu kıssadan ibret almalılar. Piyasada nice hoca, nice rukye okuyan kişiler vardır ki kendilerine menfaat sağlanmazsa dini anlatmazlar veya rukye okumazlar. Bir hocaya dünya işleriyle uğraşmayıp kendini davaya adadığı için dünyevi ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para verilmesinden veya rukye okuyan bir kimseye hediye babından para verilmesini bahsetmiyorum. Benim bahsettiğim; dini, hocalığı ve ilmi, para kazanma vesilesi kılanlardır. Tıpkı eski ümmetlerde Haham ve Rahiplerin dini, dünyayı elde etme vesilesi kıldıkları gibi. Rasûlullah'ın (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu hususa işaret eden sözü vardır. Şöyle buyurur:

أكثر منافقي أمتي قراؤها

“Ümmetimin en çok münafıkları okuyucuları (bilginleridir).” (Ahmed bin Hanbel)

Piyasaya baktığımızda Rabbani Âlimlerin azlığını, bunun zıddına dünyayı ahirete tercih etmiş hatta Allah (*azze ve celle*) yolundan, cihadan alıkoyan, dini tağutların hoşlarına giden veya kendi dünyalarına ters düşmeyecek şekilde tahrif eden hoca ve ilim taşıyıcılarıyla dolu olduğunu görüyoruz.

Çocuk bazı kabiliyetlerini, davetin başarılı olması için kullanmıştır. Günümüzün davetçileri de, ellerindeki bu türden kabiliyetleri

varsa, davette kullanmayı fırsat bilmelidirler. Karşıdaki insan muhtaç, sıkıntı ve ıstırap içindeyse, Allah'a yakınlaşması daha çok olur. Bir davetçiye bir mal, bir kabiliyet, bir ilim, bir uzmanlık verilmişse bu verildiği şeyi Allah (*azze ve celle*) yolunda kullanması gerekir. Dikkat edilirse Yusuf'un (*aleyhisselam*) kıssasında Yusuf (*aleyhisselam*) zindana girdiği vakit yanında iki genç vardı. Her biri rüya görmüş, Yusuf'a (*aleyhisselam*) rüyaların tevili öğretildiği için ona rüyalarının yorumunu sormuşlardı. Yusuf (*aleyhisselam*) bunu fırsat bilerek yoruma girmeden önce, onlara Allah'ı tanıttı. Sadece O'nun ibadete layık olduğunu, hâkimiyetin sadece O'na ait olduğunu ve Allah'tan başka tapmakta oldukları sahte Rabbleri ve tağutları reddetmeleri gerektiğini bildirdikten sonra rüyalarının tevilini yapmıştır.

İmam Müslim'in rivayet ettiği kıssada Huneyn günü, Rasûlü Ekrem'e (*sallallahu aleyhi ve sellem*) müşrik bir kabile reisi gelmiş ve "Bana mal ver!" demesi üzerine Peygamberimiz, (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "İşte şu vadedeki hayvanları (koyunları) al götür!" demiştir. Dehşete kapılan adam: "Benimle alay mı ediyorsun?" demesi üzerine Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) "Hayır" demiştir. Adam bütün koyunları alıp götürmüş hiçbir şey bırakmamıştır. Kavmine yaklaştığı zaman: "Ev kavmim İslam'a giriniz. Zira ben, fakirlik korkusu olmayan birinin yanından geliyorum!" demiştir.

Davette maddeyi vesile kılmada bir sakınca olmamakla beraber bilakis insanları kazanmak için kullanmak teşvik edilmiştir. Dikkat edilirse ayette zekât verilen sekiz sınıf sayılırken aralarında, "Müellefetül kulub" yani "kalpleri İslam'a ısındırılanlar" geçmektedir. Bunlar iki türdür.

Birinci kısım: İslam'a yeni girmiş ve kalpleri ısındırılmaya ve takviye edilmeye ihtiyaçları vardır. Bunlara para verilince veya iyilik yapınca İslam'a daha çok sarılırlar.

İkinci kısım: Müslüman olma ihtimali olan kişilerin İslam'a girmeleri için verilen mal ve yapılan iyiliklerdir. Nice kişiler maddi menfaat sebebiyle İslam'a girmiş, daha sonra İslam'ın güzelliğini görünce İslamları sağlamlaştırmıştır.

Çocuğun bu sözünden şu dersi de çıkarabiliriz: Çocuk, insanları kendine değil, Allah'a bağlamak istiyor. Allah'ın yanında acizliğini, her türlü hayır ve faydanın Allah'ın elinde olduğunu, kendisinin sadece onlar için ancak dua edebileceğini, daha fazla bir şey yapamayacağını bildiriyor. Dolayısıyla davetçilerin, inananları kendilerine değil, Allah'a bağlamaları gerekmektedir.

Bakın, İbrahim (*aleyhisselam*) kavmine Allah'ı tanıtırken ne diyor:

الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ * وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ * وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ * وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ * وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ

“Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur. Bana yediren ve içiren O'dur. Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur. Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur. Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağımı umduğum da O'dur.” (Şu'arâ, 78-82)

İşte Peygamberler'in babası bu yüce Peygamber, kendisinin ancak bir beşer olduğunu, doğruya iletenin, rızıklandırmanın, can alan ve verenin ve kıyamet gününde yegâne hâkim olacak zatın ancak O olduğunu her şeyin O'nun tasarruf ve egemenliğinde olduğunu beyan ediyor. Bizlere düşen, Allah'ın yanında haddimizi bilmemiz, edep ve tevazumuzu unutmamamızdır.

Biri sebebiyle hidayet bulmuşsak, “Falan olmasaydı ben dalalette olacaktım!”, “Falan yemek vermeseydi veya içirmeseydi açlıktan ölecektim!”, “Falan kişi canımı bağışladı!”, “Falan kişi bana şifa verdi!”, “Falan bana şefaata edecek!” dememek gerekir. Evet, birileri bazı şeylere sebep olabilirler. Ama gerçek fail âlemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Bu sebeple dikkat edin Enfâl Sûresinde Allah, “Onları siz öldürmediniz ama onları Allah öldürdü; attığın zaman sen atmadın ama Allah attı.” buyuruyor.

(ADAM İMAN ETTİ.
ALLAH-U TEÂLÂ'DA
ONA ŞİFA VERDİ.)

Adam, delikanlının davetine hemen icabet etti ve iman etti, delikanlı dua eder etmez Allah-u Teâlâ onun gözlerini geri çevirdi.

Allah'a iman etmek, hakkı görmek aslen insanın yapısında var olan şey. Yani insan, İslam fitratı üzere doğar. Daha sonra anne babası onu ya Yahudi ya Hristiyan veya Mecusi kılar. Veya İslam Dini üzere kalır. Dini değiştirilmiş, daha sonra hak ile karşı karşıya kalmış insanlar, Allah (*azze ve celle*) ona İslam'ı nasip etmişse en ufak bir davette iman ederler. İşte kralın bu danışmanı, gördüğü bu olağanüstü hâl ile ve duyduğu birkaç sözle Allah'a iman etti, bir anda senelerce işlediği küfrü bıraktı ve hayatının akışı tamamıyla değişti. Kalbi iman ve yakîn ile düzeldi. Dün; tağut kralın danışmanı ve yardımcısı iken, bugün kralın ve küfürde ileri gelenlerin yüzüne hakkı haykıran bir şahsiyet oldu. Dün zalim tağutun yanında kalbi kör, basireti kör iken, bugün İslam nuruyla aydınlanmış, hem kalp basireti hem de göz basireti açılmıştı.

“Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlere gelince, onların dostları da Tağuttur, onları aydınlıktan alıp karanlığa götürürler.” (Bakara, 257)

Fakat bu sefer, kralın yanında gözleri açık ancak gözlerinden önce basireti kendisine dönmüş bir şekilde gelip oturdu.

(Kral, “Senin gözünü kim sana geri çevirdi?” diye sordu.)

Kralın beklediği cevap “sen” veya “senin sihirbazın” idi. Çünkü kendisine yakın devlet adamlarından veya köleleştirdiği halkından birinin “faydayı ve zararı elinde tutan, âlemlerin Rabbi olan Allah” diye bir cevap beklemiyordu. Tıpkı günümüzün azgın tağutları gibi Allah (*azze ve celle*) ismini duymak, Allah’ın sözünü veya emrini duymak istemezler. Duydukları zaman neşeleri kaçır, içleri daralır. Karşıdan yalan da olsa sürekli övgü, sürekli iltifat ve sürekli bağlılık sözleri işitmek isterler. Hakk’ın, yüzlerine söylenmesi hoşlarına gitmez.

(Dedi ki: “Rabbim!”)

Bu söz tağutun başına yıldırım gibi düştü. Özellikle ona “sen” ya da “siz, Sayın kralımız” demediği için.

(Bu defa Kral: “Senin benden başka Rabbin mi var?” diye gürledi.)

Kral tıpkı eskiden olduğu gibi Firavun gibi gürledi: “Benden başka sana fayda veren zarardan seni koruyan, hayatının özel ve genel hallerinde kendisine müracaat ettiğin biri var mı?! Ben, en yüce Rabbinizim. Benden başka itaat edeceğiniz ve müracaat edeceğiniz bir ilahınız yok. Bu inkâr ve baş kaldırmadır. Bu, kabul edilmeyecek ve tasvip edilmeyecek bir hâldir. Bu kısacası terördür!”

Bu azgın kral devletin başına geçmekle her şeyin sahibi ve herkesin hakimi olacağını zannediyordu. Tıpkı Firavun’un düştüğü yanılgıya o da düşmüştü.

Daha önceleri Firavun kavmine şunu diyordu: “*Ey kavmim, Mısır’ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi?*” (*Zuhruf, 51*)

“*Firavun dedi ki: “Ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben, sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum.”* (*Mü’min, 29*)

“*Firavun dedi ki: “Ey önde gelenler! Sizin için benden başka ilah olduğunuzu bilmiyorum.”* (*Kasas, 38*)

Günümüzün azgın tağutları, ümmete ait olan yer altı ve yer üstü zenginliklerinin hükümete ait olduğunu iddia ederler. Bu zenginlikleri (petrol, doğalgaz, madenler vs...) kendi menfaatlerinde ve düzenlerini sağlamlaştırmada kullanırlar.

Halklara, her zaman doğru olanı yaptıklarını ve halkı her zaman doğruya götürdüklerini iddia ederler.

Egemenliğin kayıtsız şartsız onların olduğunu beyan ederler. Bütün dünya tağutlarının ortak sıfatlarıdır bunlar.

(Adam; “Benim de senin de Rabbin Allah-u Teâlâ’dır.” dedi.)

Ağız dolusuyla ve meydan okuyarak her türlü cesaret ve sebat ile hakkı haykırdı. Henüz imanının üzerinden birkaç saat geçmişti. Ne oldu da hiç korkmadan ve çekinmeden “Senin de Rabbin, hükümdarın, ilahın Allah’tır. Benim de Rabbin Allah’tır. Sen zayıfsın ve yaratılmış bir kulsun. Fayda ve zarar verme özelliği senin elinde değildir. Devlet erkânından veya ileri gelenlerden birileri sana yağçılık olsun diye bunu sana yakıştıyorlarsa sana yalan söylüyorlar. Senin koltuğun ve şöhretin seni, hakkı görmekten alıkoymasın. Bütün mahlûkatın ve kâinatın yaratıcısı, hakimi, düzene koyucusu ve ilahî yüce Allah’tır...”

Bu adam ne mübarek, ne büyük bir adammış ki bu sözlerin kendisine ne kadar pahalıya mal olacağını bildiği halde hakkı, tıpkı İbrahim’in (*aleyhisselam*) Nemrut’un yüzüne, tıpkı Ashab-ı Kef’ın krallarının yüzüne karşı hakkı haykırdıkları gibi haykırmişti...

O, dünyayı tercih etmedi. Makamı, zenginliği, karısı ve çocukları, güzel villası ve konforlu arabası, onu hakkı beyan etmekten alıkoymadı. Çünkü o, bunların sadece dünyanın geçici süsleri olduklarını, Allah’ın rızası ve cennetinin her şeyin üstünde ve baki olduğunu anlamıştı. O, en büyük cihadı yapmıştı. Rasûlullah Efendimize (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bir adam sordu: Cihadın en faziletlisi hangisidir? O da şöyle buyurdu:

کلمة حق عند سلطان جائ.

“Zalim sultanın yanında (söylenen) hak sözdür.” (Nesai)

Bu adam öyle sadık bir şekilde iman etti ki, kısa zamanda en büyük cihadı gerçekleştirmişti. İman öyle tatlı bir şey ki kalbe girdiği zaman kişinin hayatı, düşünceleri ve tavırları tamamıyla değişir. Gözünde değerli olan şeyler artık basitleşir. Pahalı olanlar ucuzdur. Güzel görünenler çirkinleşir.

Bu adamın misali, Firavun dönemindeki sihirbazları andırıyor. Firavun, Musa'nın (aleyhisselam) hak davetini yalan göstermek için sihirbazları çağırmış, onunla yarıştırap sihirbazları kendine siper edinecekti. Kıssaları şöyle geçer.

“Sonra onların ardından Musa'yı mucizelerimizle Firavun ve kavmine gönderdik de o mucizeleri inkâr ettiler; ama, bak ki, fesatçıların sonu ne oldu.

Musa dedi ki: “Ey Firavun! Ben âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir Peygamberim.

Allah hakkında gerçekten başkasını söylememek benim üzerime borçtur. Size Rabbiniz'den açık bir delil getirdim; artık İsrailoğullarını benimle bırak!”

(Firavun) dedi ki: Eğer bir mucize getirdiyse ve gerçekten doğru söylüyorsan ,onu göster bakalım.

Bunun üzerine Musa asasını yere attı. O hemen apaçık bir ejderha oldu.

Ve elini (cebinden) çıkardı. Birdenbire o da seyredenlere bembeyaz görünüverdi.

Firavun'un kavminden ileri gelenler dediler ki: Bu çok bilgili bir sihirbazdır. Sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Ne buyurursunuz?

Dediler ki: Onu da kardeşini de beklet; şehirlere toplayıcılar (memurlar) yolla. Bütün bilgili sihirbazları sana getirsinler.

Sihirbazlar Firavun'a geldi ve, eğer üstün gelen biz olursak, bize kesin bir mükâfat var mı? dediler.

(Firavun), Evet, hem de siz mutlaka yakınlarımdan olacaksınız, dedi.

(Sihirbazlar), Ey Musa sen mi (önce) atacaksın, yoksa atanlar biz mi olalım? dediler.

"Siz atın" dedi. Onlar atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları korkuttular ve büyük bir sihir gösterdiler.

Biz de Musa'ya, "Asanı at!" diye vahyettik. Bir de baktular ki bu, onların uydurdıklarını yakalayıp yutuyor.

Böylece gerçek ortaya çıktı ve onların yapmakta oldukları yok olup gitti.

İşte Firavun ve kavmi, orada yenildi ve küçük düşerek geri döndüler.

Sihirbazlar ise secdeye kapandılar.

"Musa ve Harun'un Rabbi olan âlemlerin Rabbi'ne inandık" dediler.

Firavun dedi ki: "Ben size izin vermeden ona iman mı ettiniz? Bu, hiç şüphesiz şehirde, halkımı oradan çıkarmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama yakında (başınıza gelecekleri) göreceksiniz.

Mutlaka ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım!"

Onlar, Biz zaten Rabbimiz'e döneceğiz. Sen sadece Rabbimiz'in ayetleri bize geldiğinde onlara inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz! Bize bol bol sabır ver, Müslüman olarak canımızı al, dediler." (Araf, 103-126)

“(Firavun) Şöyle dedi: “Ben size izin vermeden önce ona inandınız öyle mi! Hakikat şu ki; o size büyü öğreten ulunuzdur. Şimdi elleriniz ile ayaklarınızı tereddüt etmeden çaprazlama keseceğim ve sizi hurma dallarına asacağım! Böylece, hangimizin azabının daha şiddetli ve sürekli olduğunu iyice anlayacaksınız.”

Dediler ki: “Seni, bize gelen açık açık mucizelere ve bizi yaratana tercih edemeyiz. Öyle ise yapacağımı yap! Sen, ancak bu dünya hayatın da hükümünü geçirebilirsin.”

“Bize, hatalarımızı ve senin bize zorla yaptırdığın büyüü bağışlaması için Rabbimize iman ettik. Allah, hem daha hayırlı hem daha bâkidir.” (Taha, 71-73)

İbn-i Kesir’in (rahimehullah) dediği gibi, “Sihirbazlar sabah Allah’ın düşmanı ve kâfirler olarak gelmişlerdi. İkinci vaktinde Allah’ın dostları ve şehitler olarak gitmişlerdi.” İman kalplerine girince dünyayı, mallarını, makamlarını ve ailelerini Allah (azze ve celle) için feda ettiler. Firavun’un işkence ve öldürmesine iltifat etmediler. “Öyle ise yapacağımı yap! Sen, ancak bu dünya hayatın da hükümünü geçirebilirsin.” dedikten sonra gerçek kalıcı olanı itiraf ettiler. “Allah, hem daha hayırlı hem daha bâkidir.” dediler.

(Bunun üzerine sinirlenen kral, adamı tutuklattı ve gencin yerini gösterinceye kadar ona işkence ettirdi.)

Kral, danışmanın sözünü işitince beyninden vurulmuştu. Hakkın yüzüne haykırılmasına alışık değildi. Modern, medeni ve çağdaş olan kral; iş arkadaşı, yardımcısı ve masa arkadaşı, beraber kadeh tokuşturan, beraber devlet işini yürüten arkadaşının hatırını bir anda siliyor, bir anda maskesi düşüyor ve canavarlığını sergiliyor: “Götürün! Teröristlere hazırlanmış işkence odalarına atın. İmanın ve hidayetinin kaynağını nerede bulduğunu, bu işte kimlerin rolü olduğunu itiraf edinceye kadar ona işkence edin!”

O kaynağa kim ulaştırmıştı? Kim ona bu kaynaktan kana kana içmesine yardımcı olmuştu? Tağutun halkı arasında bu sözleri söyleyen yoktu. Bu danışman, kralın yakın taraftarlarındandı. Ne o ne de onun taraftarlarından bu sözleri söyleyecek kimse yoktu. Şu da bir gerçek ki, bu gibi sözlerle zamanında savaşılmış ve uzun zamandır sahipleri yok edilmişti. Kral böyle zannediyordu.

Birkaç saat öncesine kadar kör olan bu adam böyle değildi, bir anda bu şeyleri nereden öğrendi? Kesin ölümden ve sürgünden kurtulmuş, gizli bir adam vardı. Bu sözleri halk arasında yayıyordu. Ama ne gariptir ki tağutun polisleri, istihbarat birimleri ve casusları onu bu zamana kadar tanıyamamıştı. Kralın tahtı ve düzmece sistemi tehlikeye girmeden o adam yakalanmalıydı. İşkence ardına işkence ettiler, işkencelerin değişik yöntemlerini denediler, sonunda dayanamayan zavallı adam çocuğu itiraf etti. Kral, son sürat terörle mücadele timini ve askerlerini çocuğu yakalatmak üzere gönderdi. Bu çocuk, koyunlaşmış halkının aklını bulandırmadan, uyuyan halkı uyandırmadan yakalanmalıydı! Takibat üzere çocuğun bulunduğu yer, silahlı emniyet güçleri tarafından kuşatılmış, çocuğun eli kolu kelepçelenerek getirilmişti.

(Delikanlı getirildi.)

Tağut kralın tahtını ve düzmece sistemini sarsabilecek çocuk, yakalanıp getirilmişti. Bu çocuk, kralın yaşantı ve sistemini rahatsız etmişti.

(Kral ona şöyle seslendi: “Ey evladım!”)

Kral, çocuğun icabet etmesi ya da ondan utandığı için isteklerini yerine getirmesi için yumuşak bir üslup kullandı. “Evladım” demekle kendine nisbet etti. Yalan kokan şefkatini göstermek istiyordu. Bu, kurnazlığın son noktasıdır. Bu kral, ne nesep yönünden çocuğun babasıydı ne hocalık ve terbiye yönünden çocuğa bir faydası vardı, ne de halkına babalık yapan, şefkat ve merhamet ile muamele eden bir hükümdardı. Kendi heva ve arzularına tapan ve halkını taptıran, karşı çıkanları idam ettiren zalim ve zorba bir hükümdardı.

Bu şeytanî yöntem şu an tağutların ve ekiplerinin kendi saflarına çekmek istedikleri veya kendilerine casus yapmak istedikleri kişilere kullandıkları bir yöntemdir. Hâlbuki, bu delikanlının binlercesini hapselere atıp bir kısmını göz kırpmadan öldürenler de onlardır. Mustafa Kemal, İsmet İnönü, Saddam Hüseyin, Hafız Esad ve oğlu Beşşar Esad, Hüsnü Mübarek, Muammer Kaddafi ve niceleri az mı Müslüman katlettiler?!

* * *

(“DELİKANLI!
DEMEK Kİ SENİN
SİHİRBAZLIĞIN
KÖRLERİ VE
ALACALARI İYİ
EDECEK DERECEYE
ULAŞMIŞ. DUYDUM
Kİ SEN EPEYCE İŞLER
YAPIYORMUŞSUN,
ÖYLE Mİ?” DİYE
SORDU.)

Yani, senin körleri ve alaca hastalarını iyi edecek dereceye ulaşman ve benzeri şeyler yapman bizim iyiliklerimizdendir. Çünkü, sihir yapmayı biz sana öğrettik. Bizim senin üzerinde iyilik ve minnetimiz çoktur. Bu sebeple fazileti başkasında değil. Bizler de görmem gerekirdi.

Ayrıca kralın bu sözünde şunu görüyoruz: Bu kral, şifayı Allah'a bağlamadı. İşi ffazileti başkasında değil, bizlerde sihirbazlığa bağladı. Tıpkı Mekke müşriklerinin Peygamberimiz'e sihirbaz, kahin veya deli demeleri gibi. Onlar Peygamberimiz'in söylediği sözlerin, son derece doğru olduğunu, okuduğu kitabın Allah (*azze ve celle*) tarafından geldiğini, dininin hak ve son din olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ama ona Peygamber demek nefislerine son derece ağır geliyordu.

Batıl ehlindeki ortak sıfatları bir daha görüyoruz. Hakkı çarpıtmak. Günümüzde batıl ehli, hakiki Müslümanları görünce, "gericiler" derler. Bir genç, Allah'a ve dinine olan sevgisinden dolayı "Şehadet operasyonu" yapınca "İntihar etti!" derler. Allah (*azze ve celle*) yolunda cihad edenlere "Teröristler" veya "Beyinleri yıkanmış" veya "Bu gençlere hap verilerek bu işler yaptırılmaktadır..." gibi sözler sarf ederek hakkı değiştirirler.

(Delikanlı dedi ki: "Hayır, ben kimseye şifa veremem. Şifa veren Allah-u Teâlâ'dır.")

Çocuk korkmadan, çekinmeden iman, yakîn ve sarsılmaz inançıyla hakkı, zalim tağutun yüzüne şamar indirircesine haykırdı. Onda bu batıl inancı da düzeltti. "Ne ben şifa verebilirim ne de yalancı

sihirbazından öğrendiğim maharetler şifa verir. Şifayı veren sadece Allah-u Teâlâdır...”

Bu çocukta nasıl bir iman vardı ki hakkı çekinmeden beyan etti. Hâlbuki o zalim kralın zindanlarını, cellatlarını ve askerlerinin zulümlerini görüyor ve işitiyordu. Bu sözünü onu nasıl büyük bir bela beklediğini idrak etmişti. Zaten Rabbanî âlim ona anlatmış, onu bu konuda aydınlatmıştı.

Çocukta nasıl bir olgunluk ve cesaret vardı ki yaşlıları sokaklarda, bahçelerde oyun oynarken, dünyadan bihaber yaşarken o, büyük bir davette bulunuyordu. Hem de daveti gizlenerek evlerde sohbetler düzenleyerek değil; açık alanlarda, pazarlarda ve hatta sarayda hakkı beyan ediyordu.

Zalim kral, bu çocuktan iman ve izzet dolu sözleri işitince yumuşak üslubun bu çocukta fayda etmediğini görünce, yüzünden şefkat ve merhamet ima eden maskesini attı. Akabinde sertlik, kaba kuvvet ve işkence üslubuna başvurdu.

(Kral delikanlıyı tutuklattı.)

Kral, kendisine asi olanları cezalandırdığı işkence odalarına ve yer altı zindanlarına delikanlının götürülmesini emretti.

Kör adamdan sonra, şüphe bu çocuğun üstünde odaklandı. Bu küçük yaşta olan çocuk bu sözleri kimden öğrenmiş, bu hakikatleri kimden almıştı? Hâlbuki bu çocuk, sihirbaza gidip gelen hükümdarın bilgisi doğrultusunda hareket eden biriydi. Peki, bu tehlikeli hakikatleri nereden öğrenmişti? Muhakkak bir öğretici vardır ve bu öğretici saraydan ve askerlerinden gizli yaşamaktadır. Bunu öğrenmek için çocuk, sorgulama odalarına götürüldü.

(Rahibin yerini söyleyene kadar çocuğa işkence yaptırdı.)

Nihayet çocuk, rahibin ona haber verdiği gibi belaya düşer oldu. Rahibin yerini söylememesi için tembihlenmişti. Ancak şiddetli

işkence altında dayanamayan çocuk, rahibin yerini söyledi. Bu olayda rahibin yerini haber vermekle çocuğun bir sorumluluğu yoktur. Çünkü şiddetli işkence altında dayanmak, ancak Allah-u Teâlâ'nın sebat verdiği kişilere nasip olur. Küçük yaşta bir çocuk şiddetli işkencelere ne kadar dayanabilir ki?

İŞKENCEYE MARUZ KALMAK

Allah-u Teâlâ sevdiği kulunu, gerek imanındaki doğruluğunu ortaya çıkarması, gerek günahlarını hafifletmesi ve derecelerini yükseltmesi ve gerekse onu terbiye etmek için işkence görmeye maruz bırakabilir. Bazı Peygamberler'in ve yollarını takip eden ashaplarının, Rabbani Âlimlerin ve salih kimselerin maddi ve manevi işkence ve eziyetlere maruz kaldıklarını okumuş veya duymuşuzdur.

Aslen belayı istemek caiz değildir. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir hadisinde şöyle buyurur:

أيها الناس لا تتمنوا لقاء العدو وسلوا الله العافية فإذا لقيتموهم فاصبروا
واعلموا أن الجنة تحت ظلال السيوف

“Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı istemeyiniz. Allah'tan afiyet isteyiniz. Onlarla karşılaştığınızda sabrediniz. Ve bilin ki, cennet kılıçların gölgesi altındadır.” (Buhari)

Bu hadis bize şu mesajı veriyor: Mü'min işkence, hastalık, bela ve düşmanla karşılaşmayı istememesi gerekir. Çünkü bu hâllerde sabredip edemeyeceği meçhuldür. “İnsan zayıf olarak yaratılmıştır.” (Nisa 28) İnsanın yapısında zayıflık, korku, acelecilik ve daha başka zaafılık hasletleri vardır. Ama Allah-u Teâlâ bu gibi şeylerle imtihan edecek olursa sabretmesi ve Allah'tan sebat dilemesi gerekir.

Bilal-i Habeşi, Yasir, Sümeyye, Habbab ve daha nice Sahabe-i Kiram işkencelere maruz kalmışlar; bu zor anlarında sabredip imtihanı başarıyla bitirmişlerdi.

Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) döneminde âlimler, “Kur’an mahluktur” fitnesine maruz kaldılar. Âlimlerin bir çoğu işkence altında veya işkence korkusuyla “Kur’an mahluktur” dediler. Ancak Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) Allah’ın izniyle işkencelere sabretmiş ve ehli sünnetin itikadını muhafaza etmiştir.

Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) der ki: Sultan bana “Kur’an mahluktur de!” dedi. Ben de “değildir” dedim. “Bana pazartesi günü 300 kırbaç vurdular. Düşüp bayıldım. Bana ne yaptılar bilmiyorum. Bana işkence yapmaya götürürlerken tanımadığım bir adam geldi:”Ey İmam! Şu dışarıdaki kalabalığı görüyor musun?” dedi.

“Evet bunlar kimdir?” dedim.

Dedi ki: “Bunlar senin ne söyleyeceğini yazmak üzere gelen halktır. Onlar hususunda Allah’tan kork! Âlimin tökezlemesi, âlemin tökezlemesine sebep olur.”

Ahmed bin Hanbel işkencelere sabretti. Allah-u Teâlâ onu Ehl-i Sünnet’in İmamı mertebesine ulaştırdı.

İşkenceye Maruz Kalan Kişilere Şu Tavsiyeler Fayda Verir:

Birincisi:

Bu başına gelen belanın Allah’tan geldiğini, onun emri ve takdiriyle cereyan ettiğini idrak etmen gerekir. Allah-u Teâlâ şöyle buyurur:

“Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın.”
(Hadid, 22)

Hadiste beyan edildiği üzere, kâinat yaratılmadan elli bin sene önce bizim kaderimiz yazılmıştır. İşkence görmek, şüphesiz yazılmış kaderin bir parçasıdır. Dolayısıyla Allah’tan gelen her şeye rıza göstermemiz gerekir.

İkincisi:

İşkencenin çeşidi ve büyüklüğü ne olursa olsun, Allah'ın azabı kadar olamaz. İşkence, dünyada sınırlıdır. En fazla ömür boyu sürer. Neticede insan öldükten sonra o acılardan kurtulur. İşkence eden kişi, bizim gibi zayıf ve acizdir. Onun perçemi de Allah'ın elindedir. O zayıf insanın işkencesi daimi değildir. Ama Allah'ın azabı ve gazabı hem daha şiddetli ve hem de daha kalıcıdır. Kurtuluşu da düşünülemez.

“Artık o gün hiç kimse (Allah'ın) vereceği azab gibi azablandıramaz.” (Fecr, 25)

Hatta dünyada bile öyle hastalıklar ve öyle ağrılar olur ki, acıdan kıvranan ve bağırان kişının seslerini az işitmiş değiliz. Binaenaleyh işkenceyi tatmış kişiler, Allah-u Teâlâ'nın azabına düçar olmamak için Rabbler'yle aralarındaki alakâyı kuvvetlendirmeliler ve Allah'ın azabından, emirlerini yerine getirmekle ve yasaklarından uzaklaşmakla sakınmaları gerekir.

Üçüncüsü:

Allah-u Teâlâ kullarına zulmetmez. Mü'mini işkence görmeye imtihan ediyorsa, bilmeli ki bu çektiği acılar onun için hayır vesilesidir. Mü'minin ayağına diken bile batsa günahlarının affedilmesine sebep olur. Buna binaen işkence, onun günahlarının yok olmasına, sevaplarının çoğalmasına ve nefsinin arınmasına sebep olur.

Dördüncüsü:

İşkenceye maruz kalan kişi, Allah'ı çokça anmalıdır. Çünkü kalp, kuvvetli olursa beden kuvvetli ve dirençli olur. İşkencenin çeşidi ve şiddeti ne kadar büyük olursa olsun, dininde sebat gösterip kâfirleri sevindirecek malumat vermez, onları sevindirecek eylemlerde bulunmaz. Kalp hasta ve kötü olursa beden direnç gösteremez.

Su toprağı canlandırdığı gibi, Allah'ı zikretmek kalbi canlandırır. *“Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur.” (Ra'd, 28)*

Binaenaaleyh, mü'min işkence öncesi, işkence esnası ve işkence sonrası her zaman Allah'ı anmalı, bu konuyla ilgili duaları okumalı, tevbe ve istiğfarı dilinden bırakmamalıdır.

Bir mü'min zalimlerle karşılaşmadan veya sorguya tabi tutulmadan önce dirençli olabilmesi için takvalı yaşamalı, teheccüt, zikir, Kur'an okuma ve nafile oruçlara devam etme gibi nafile ibadetleri bol bol işlemelidir. Sultanın veya emniyet güçlerinin yanına girdiği zaman şu duaları okumalıdır: *(Bu dua'lar Hisnu'l Muslim kitabında geçmektedir.)*

اللهم إنا نجعلك في نحورهم ونعوذ بك من شرورهم

"Allah'im! Onların yakasını Sana bırakır, şerlerinden sana sığınırız."

اللهم أنت عضدي وأنت نصيري، بك أجول، وبك أصول، وبك أقاتل

"Allah'im! Dayanağım Sensin, yardımcıım Sensin. Seninle hücum eder, Seninle saldırırım ve Senin desteğinle savaşırım."

حسبنا الله ونعم الوكيل

"Allah bize yeter. O, ne güzel vekildir."

İşkenceye maruz kaldığı zaman, kendisinden önce işkencelere maruz kalmış ve sebat göstermiş Peygamber, sahabe, âlim ve salihleri tefekkür ederek ve Allah'ı çokça anarak Allah'tan sabır ve sebat dilemelidir. Allah-u Teâlâ, cihad eden mü'minlere sebat edebilmeleri için şu tâlimlerini verir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

"Ey iman edenler! (Düşman) topluluğuyla karşılaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çokça anınız ki kurtuluşa (felaha) erebilesiniz." (Enfâl, 45)

İşkence esnasında tekbir (Allah'ı yüceltme ve büyükleme) getirirse, kâfirlere karşı izzetli ve üstün oluşunu, kâfirlerin Allah'ın yanında aciz, fakir ve güçsüz olduklarını idrak eder.

Beşincisi:

Bu çektiği işkence ve çileler Allah (*azze ve celle*) için olunca umursamamalı ve sevinmelidir. Bazı kimseler, yasaklanmış şeyleri işlediklerinden ötürü veya haksız yere adam öldürme veya yaptıkları kötülük sebebiyle yani kısacası dünyalık şeyler sebebiyle işkenceye maruz kalırken, senin âlemlerin Rabbi olan Allah (*azze ve celle*) için işkenceye maruz kalman, senin için büyük bir şeref olmalıdır.

Rasûlullah Efendimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Taif'e gidip İslam'ı tebliğ edince, kâfirler davetini reddetmekle beraber onu taşlamışlar, ayak kabısı akan kanıyla dolmuş, kendisini zor bela bir bağa atmıştı. Kalbi buruk, bedeni acılı ve yaşarmış gözlerle Allah'a dua etmiş ve duasında şu sözleri söylemişti:

إن لم يكن بك غضب علي فلا أبالي ولكن عافيتك أوسع لي

“(Allah'im) eğer bana öfken yoksa ben (başıma gelenleri) umursamam, çünkü bana afiyet vermen bana en hayırlı olandır.” (Taberani)

Altıncısı:

İşkenceye maruz kalan kişi, çok kritik bir hâlde olduğu için, şeytan nefsiyle beraber işbirliği yaparak, o kişinin ayağını kaydırabilir. Bunun neticesi olarak, o kişi dininden dönebilir, kendi nefsine zarar verebilir ya da kardeşlerini bildirerek onların da yakalanmalarına, eziyet görmelerine ve yaptıkları İslamî çalışmaların dumura uğramasına sebep olabilir.

İşkence altında olan kişi, hem kendi nefsine hem Müslüman kardeşlerine ve hem de dinine ve davasına bir zarar getirmemesi için dua etmeli, özellikle Peygamberimiz'in (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sabah ve akşam zikirlerinde yaptığı ve bizlere öğrettiği şu duasını okumalıdır:

اللهم عالم الغيب والشهادة، فاطر السموات والأرض، رب كل شيء
ومليكه، أشهد أن لا إله إلا أنت أعوذ بك من شر نفسي ومن شر
الشیطان وشركه وأن اقترب على نفسي سوءاً أو أجره إلى مسلم

“Gizliyi ve aşıkârı bilen, göklerin ve yerin yaratıcısı Allah'ım! Her şeyin
Rabbi ve sahibi! Senden başka ilah olmadığıma şahadet ederim. Nefsimin
şerrinden Sana sığınırım. Şeytan ve şirkinin şerrinden, nefsimi kötülük
etmekten veya o kötülüğü bir Müslümana götürmekten Sana sığınırım.”
(Tirmizî, Ebu Davud)

Yedincisi:

Müslüman, her hâlinde Allah'a tevekkül etmelidir. Çünkü kaderi
belirleyen Allah-u Teâlâdır. Sebat veren ve kurtaracak olan Allah-u
Teâlâdır. Bütün her şeyin kontrolünü elinde tutan Allah'a itimat edip,
O'na dayanmalıdır.

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الآخِرَةِ وَيُضِلُّ
اللَّهُ الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ

“Allah, iman edenleri dünya hayatın da ve ahirette sapaşağlam sözle
sebat içinde kılar. Zalimleri de şaşkırtıp-saptırır; Allah (azze ve celle) dilediğini
yapar.” (İbrahim, 27)

Sekizincisi:

Allah (azze ve celle) yolunda çektiği işkence ve eziyetleri, bazı doğru
sebepler olmazsa riyaya düşme tehlikesi sebebiyle anlatmamalıdır.
Çünkü şeytanın tuzaklarından biri de, yapılmış olan amelî yok et-
mek için sahibini riyakârlığa düşürmesidir.

Rivayetlere göre, Ömer (radiyallahu anh) bir gün Habbab'a (radiyallahu anh)
“Ey Habbab! Müşrikler seni ateşe yatırıp işkence etmişlerdi. Sırtına
bakabilir miyim?” deyip görmede ısrar edince Habbab sırtını gös-
terir. Sırtında yanma sebebiyle çukurlar oluşmuştu. Ömer (radiyallahu

anh) sarılıp sırtını öper. Habbab ise ağlamaya başlar. “Neden ağlıyorsun, Ey Habbab!?” deyince, Habbab, (*radiyallahu anh*) “Ey Müslümanların halifesi! Ben sırtımı kimseye göstermemiştim. Kıyamet gününde sadece Allah-u Teâlâ’ya göstermek için saklı tutuyordum. Ama sen gördün” demiştir.

* * *

(NETİCEDE RAHİP
GETİRİLDİ.)

Bu sefer rahip imtihana tabi tutulmak üzere bağlanarak ve zincirlenerek terörle mücadele ekibi tarafından yakalanıp getirildi ve kralın huzuruna çıkarıldı.

(Kendisine, “Dininden dön!” dendi.)

Rabbani âlime, o iman etmiş adam ve çocuğa yaptıkları işkence gibi işkence etmediler. Çünkü azgın olan kral ve emniyet güçleri bu âlimin Peygamberler’in dininden ve onlara indirilmiş kutsal kitaplardan haberdar olduğunu hatta davetçi olduğunu bildiler. Bu âlim, kralın mü’minleri toplu öldürme emrinden arda kalanlardan birisiydi. İşte bu âlim, çocuğun ve kör adamın iman etmelerine sebep olan imani sözlerin kaynağıydı. İstek belliydi: “Dininden dön ve tağutun uyduruk dinine gir! Onu dost edin ve ona boyun eğ! Aksi halde seni öldüreceğiz. Aramızda azgın tağutun ulûhiyetini ve rububiyetini inkâr eden birinin yaşama hakkı yoktur!.

Acaba bu sözler, tağutları ve sahte Rabbleri reddetmiş, “Rabbim Allah’tır” deyip, imanı kalbine ve organlarına nakşetmiş, dini uğruna uzun zamandan beri sürgün yaşamış, dünyanın faniliğini ve ahiretin bakiliğini idrak etmiş, kralın hayatı sevdiği kadar ölümü sevmiş, şehadeti bekleyen ve Cenab-ı Allah’ı özlemiş bir âlime fayda eder miydi?!

(Rahip bu teklifi reddetti.)

İmanıyla yücelmiş bir mü’min gibi, Allah’ı inkâr etmeyi, kralın dinine girmeyi ve onu dost edinmeyi reddetti. Bunun üzerine çağdaş, modern ve aydın(!) tağutun reddiyesi şu olmuştu:

(Kral, testere getirilmesini emretti.)

Ağaçları kesen bir testere. Ancak bu sefer bu testere âlim bir mü'mini kesmek için kullanılacaktı.

(Testere başının tam ortasına kondu.)

Ve adamı kesmeye başladılar.

(Rahibi biçirdi. Her biri bir yana düştü.)

Her bir parçası bir tarafa düştü. Bu ceza, tağutları reddeden ve Allah'a iman edenlere verilen cezaydı. Bu ceza, azgın tağutların kanunlarında var olan bir cezaydı. Bütün gelmiş geçmiş tağutlar, kendi aralarında bir değillerdir. Ancak hepsi, kendi uluhiyetlerini ve rububiyetlerini inkâr edenlere, insanları kendilerine kul ettirme ve memleketlere sahiplenme konusunda karşı duran ve sadece Allah'ı kabul eden mü'minlere ceza verme konusunda ortaklırlar, ihtilaf etmezler.

Tağutları inkâr edip Allah'a iman edenlere yaşama, yerleşme ve hayat sürme hakkı yoktur. Allah-u Teâlâ'nın buyurduğu gibi.

وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا وَمَنْ
يَرْتَدِدْ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا
وَالْآخِرَةِ وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“...Eğer güç yetirirlerse, sizi dininizden geri çevirinceye kadar sizinle savaşmayı sürdürürler. Sizden kim dininden geri döner ve kâfir olarak ölürse, artık onların bütün işledikleri (amelleri) dünyada da, ahirette de boşa çıkmıştır ve onlar ateşin halkıdır, onda süresiz kalacaklardır.” (Bakara, 217)

Yine şöyle buyurmaktadır:

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا
مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا...

“Kavminin önde gelenlerinden büyüklük taslayanlar (müstekbirler) dediler ki; ‘Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüp çıkaracağız veya mutlaka bizim dinimize geri döneceksiniz...’” (Araf, 88)

Bütün inkâr edenler, istisnasız bütün Peygamberlere, onlara iman edip onlara tabi olan mü'minlere şunu dediler.

(Sizi toprağımızdan süreceğiz veya dinimize geri döneceksiniz)

Bugün bütün zalim tağutların hem de istisnasız bütün tağutların tevhid ehli, tağutları reddeden gençlere karşı tutumlarını düşünün. O gençler ya gizlenerek sürgün hayat yaşarlar ya hapiste işkence edirlirler ya da şehit olurlar.

Bu mü'min delikanlı ile beraberinde iman etmiş gençlerin durumu ile dünyanın değişik yerlerinde tağutların ve askerlerinin gözlelerinden gizlenmiş o mü'min ve mücahid kimseler farklı değillerdir. Bu, zalim tağutların her zaman ve her mekânda tekrarlanan yöntemleridir. Bütün güç ve kuvvet Allah'ın elindedir.

Otoritesi zulme dayalı, anayasası arzularına göre hazırlanmış, meşruluğu sihirbazlar tarafından temin edilen bir tağut, hakka karşı davranışı, ancak hak ehlini öldürme ve sindirme ile olur. Ondana başka bir şey beklenmez.

ŞHADET

Rabbani âlim, beklediği ve temenni ettiği şeye yani ölümlerin en güzeli olan şehadete ulaştı. Dininden taviz vermeden, tağutlara boyun eğmeden ve korkmadan, onurlu ve şerefli bir halde canını Allah'a takdim etti. Allah-u Teâlâ bu samimiyetine binaen, birçok kişiye nâsip olmayan şehadeti bu Rabbani âlime verdi. Cihad büyüklerinden

Şeyh Usame bin Ladin (*Allah şahadetini kabul etsin*) der ki: “Mutlu kişi, Allah-u Teâlâ'nın kendisini şehit kıldığı kimsedir.”

Bu sözün doğruluğunu, şehitler hakkında gelen ayet ve hadisleri beyan ettikten sonra daha iyi anlayacağız.

Tirmizî rivayet eder; Cabir bin Abdullah (*rahimehullah*) dedi ki: Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bana dedi ki: **“Allah'ın, babanı nasıl karşıladığını sana haber vereyim mi?”** (Babası Uhûd savaşında şehid düşmüştü. Adı Abdullah bin Haram'dır.) “Tabii ki, ey Allah'ın elçisi” dedim. Dedi ki: **“Allah-u Teâlâ kiminle konuştuysa, perde arkasından konuşmuştur. Allah (azze ve celle) babanı diriltip onunla yüz yüze konuşmuştur.”** Dedi ki: **“Ey kulum istekte bulun sana vereyim!”** Dedi ki: **“Ey Rabbim beni bir daha dirilt ki senin yolunda ikinci defa öleyim.”** Rabb (*azze ve celle*) dedi ki: **“Bir daha dünyaya dönmeyecekler diye benden söz çıkmıştır.”** ve şu ayetleri indirmiştir.

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ
 * فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ
 خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ * يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ
 وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ .

“Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın. Bilâkis onlar diridirlere; Allah'ın, lütuf ve kereminden kendilerine verdikleri ile sevinçli bir hâlde Rabbleri yanında rızıklara mazhar olmaktadırlar. Allah'ın kendi fazlından onlara verdikleriyle sevinç içindedirler. Onlara, arkalarından henüz ulaşmayanlara müjdelemeyi isterler ki onlara hiçbir korku yoktur, mahzun da olacak değildirler. Onlar, Allah'tan bir nimeti, bir fazlı (bolluğu) ve gerçekten Allah'ın mü'minlerin ecrini boşa çıkarmadığını müjdelemektedirler.” (Âi-i İmran, 169-171)

Şehitliğin Allah (*azze ve celle*) katında nasıl bir mertebesi var ki, Allah-u Teâlâ, Abdullah bin Haram ile yüz yüze görüşmüş ve nasıl bir ecir vermiştir ki bir daha dünyaya döndürülüp şehit olmayı istemiştir.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şehidin can verirken çektiği acı hakkında şöyle buyurur:

ما يجد الشهيد من مس القتل إلا كما يجد أحدكم مس القرصة

“Şehit ölürken hissettiği ağrı, sizden birinizin cimciklemeden hissettiği ağrı gibidir.” (Ahmed)

Şehide ecir verilmemiş olsa, sadece bu ecir verilmiş olsaydı, yine akıllı kişi şehit olarak ölmeyi istemeliydi.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şehide verilen ecir hakkında şöyle buyurur:

للشهيد عند الله ست خصال يغفر له في أول دفعة ويرى مقعده من الجنة ويجار من عذاب القبر ويأمن من الفزع الأكبر ويوضع على رأسه تاج الوقار الياقوتة منها خير من الدنيا وما فيها ويزوج اثنتين وسبعين زوجة من الحور [العين] ويشفع في سبعين من أقاربه

“Allah’ın yanında şehide altı özellik verilir: Kanı akar akmaz günahları affedilir. Cennetteki yerini görür. Kabir azabından korunur. Kıyamet korkusundan güven içinde olur. Başına vakar tacı konur, ondaki bir yakut taşı dünyadan ve içindekilerden daha hayırlıdır. İri gözlü yetmiş iki huri ile evlendirilir. Yakınlarından yetmiş kişiye şefaet eder.” (Ahmed, Tirmizi)

Bu hadis, şehitlerin ulaşacakları büyük mükâfatlardan bahseder. Öyle büyük ki, kanı akar akmaz kul hakkı müstesna bütün günahları affediliyor. Dünyadan ayrılmadan cennetteki yerini görüyor. Kabir azabına düşer olmuyor. Kıyametin o dehşetli anında yani kadının çocuğunu düşüreceği, kucakındaki çocuğunu atacağı ve insanların sarhoşlar gibi birbirlerine çarpacakları o büyük korku gününde kendisi emin olacak, o korkuları yaşamayacaktır. Allah’ın dinini aziz kıldığı ve muhafaza ettiği için başına izzet, şeref ve vakar tacı konacak. O tac o kadar değerli ve güzel ki, onun bir yakut taşı dahi dünyadan

ve dünyanın içindeki hazine ve kıymetli şeylerden daha değerli olacak. Yetmiş iki iri gözlü, temiz ve anlatılamayacak derecede güzel hurilerle evlendirilecek. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onların güzelliğinden bahsederken, cennetlik kişinin huriye kırk sene boyunca bakacağını, güzelliğinden dolayı gözünü alamayacağını söyler. Yakınlarından yetmiş kişiye şefaet eder...

Şehitlik, Allah (azze ve celle) katında o kadar büyük ki, yaratılmışların en faziletlisi, Allah'ın habibi olan Peygamberimiz defalarca temenni etmiştir, o şöyle buyurmuştur:

والذي نفسي بيده لو ددت أني أقتل في سبيل الله ثم أحيا ثم أقتل ثم أحيا
ثم أقتل ثم أحيا ثم أقتل

“Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, Allah (azze ve celle) yolunda öldürülmeyi, sonra diriltilmeyi sonra öldürülmeyi, sonra diriltilmeyi sonra öldürülmeyi, sonra diriltilmeyi sonra öldürülmeyi isterdim.” (Muttfakun Aleyh)

Yine bir hadisinde şöyle buyurur:

ما أحد يدخل الجنة يحب أن يرجع إلى الدنيا و له ما على الأرض من
شيء إلا الشهيد يتمنى أن يرجع إلى الدنيا فيقتل عشر مرات لما يرى من
الكرامة

“Hiç kimse cennete girdikten sonra, yeryüzündeki her şey ona verilse de dünyaya dönmeyi istemez. Ancak, şehit müstesnadır. Gördüğü nimetlerden dolayı dünyaya döndürülüp on kere öldürülmeyi ister.” (Muttfakun Aleyh)

Bu hadisten şu noktalar çıkarılabilir.

Birincisi: Şehit olan kişi, çok acı çekmiş olsaydı defalarca öldürülmeyi istemezdi.

İkincisi: Şehitlere gözlerin görmediği, kulakların işitmediği ve insan aklına gelmedik o kadar büyük mükâfat veriliyor ki, defalarca şehadetin gerçekleşmesini istiyorlar.

Üçüncüsü: Dünyaya dönme arzuları sevdikleri bir dostu görmek, değer verdikleri bir yakını ziyaret etmek, mal mülk edinmek veya bir makama gelmek için değil, sadece Allah (*azze ve celle*) yolunda şehit olmak içindir. Çünkü şehitlere o kadar büyük mükâfat verilmiş ki şehitler bu sayılanları umursamaz.

Kısacası şehitler hayatlarını Allah'a feda edince, Allah-u Teâlâ buna karşılık kimsenin vasfedemeyeceği güzelliklerle dolu olan bir hayatı vermiş, dünya rızıklarından mahrum olunca cennetten onları rızıklandırmış, vatanlarını ve meskenlerini Allah (*azze ve celle*) için terk edince, arşın altında cennetlerde kendisine komşu eylemiş, eş ve dostlarını Allah (*azze ve celle*) için terk edince onları yetmişten fazla hurilerle evlendirmiştir... (Ey Hayy ve Kayyum olan Allah'ım! Bizlere şehadeti nasip eyle! Amin)

(Sonra kralın danışmanı getirildi.)

Zindanından getirildi. Hapsedilmesinde ve zindanda tutulmasında hiçbir sebep yok. Çünkü hücre, tafsilatıyla tanınmıştı. Hücre unsurları ortaya çıkmıştı. Özellikle kurucusu olan rahip ortadan kaldırılmıştı. Bu danışman, araştırma ve inceleme süreci içerisinde bu imani kelimelerin kaynağı belli olmazsa, belki bilgilerine bir daha müracaat edilir diye hapsedilmişti. Fakat şu anda her şey bilinmiş, gizli malumat ortaya çıkmıştı. Bu sebeple onun zindanda daha fazla kalmasına lüzum yoktu. Şimdi yapılacak şey ona da seçme imkânı tanımaktı. Ya dininden dönüp kralın dinine dönecekti ya da âlim rahibin öldürüldüğü gibi öldürülecekti.

(Ona, “Dininden dön!” dendi.)

Tek olan Allah'a ibadeti bırak. Bu azgın kralın ibadet ve boyun-
duruşuna gir.

(Ancak kabul etmedi.)

İmanın verdiği üstünlükle ahiretini, dünyasına ve kralın yanındaki lüks hayata tercih etmişti... Bu adam birkaç gündür iman etmişti, birkaç gündür iman onun kalbine yerleşmişti.

(Kral, testere getirilmesini emretti. Testere başının tam ortasına kondu. Biçilmesini emretti. Her bir parçası bir yana düştü.)

Rahibin öldürüldüğü aynı yöntem, işkence ve öldürmede intikam alırcasına, sonradan geleceklere ibret ve ders olması için... Aklında Allaha iman etmeyi fısıldayan her kişi için...

Danışman henüz yeni iman etmiş, çok az amel işlemişti ama çok büyük şeyler kazanmıştı. Allah-u Teâlâ hangi kuluna hayır murad ederse o kulunu salih amele yönlendirir ve onun canını o hal üzere alır.

Bera (*rahimehullah*) der ki: (Bedir savaşında) demir zırhını giyinmiş bir adam geldi ve dedi ki: “Ey Allah’ın elçisi! Önce savaşayım sonra Müslüman olayım?” Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Önce Müslüman ol, sonra savaş” Adam Müslüman olup savaştı ve öldürüldü. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) dedi ki: “Az işledi çok kazandı.” (*Buhari*)

Ebu Hureyre (*rahimehullah*) der ki: “Bu adam Allah’a bir secde bile etmemişti. Bu, Allah-u Teâlâ’nın fazl-u keremidir.”

(Daha sonra delikanlı getirildi.)

Zindanından çıkarılıp getirildi. Bu, iman eden hücrenin son ferdiydi. Eğer bu kişiyi de öldürürse memleket muvahhidlerden kurtulmuş ve rahatlamış olacaktı! Onun için tehlike ve sorun kalmayacaktı. Ancak Hz. Musa’yı, Firavun’un sarayında büyütmüş olan Cenab-ı Hakk’ın büyük hikmet ve takdiri vardı.

(Ona da, “Dininden dön!” dendi.)

Yüce olan Allah’ı inkâr et! O’na olan ibadetini de inkâr et! Zalim kralın ibadet ve emrine gir! Rahibe ve danışmanına sunulan aynı öneriler... Çünkü kralın yanında başka bir alternatif yok.

Tağut diyaloga açık, tartışmaya açık ancak tartışmanın bu iki eksen dışına çıkmasına engel oluyor ve razı olmuyor; ya Allah (*azze ve celle*) inkâr edilecek, kralın emir ve ibadetine girilecek ya da ölüm ve yok oluş... Üçüncü bir seçenek yok.

Aynen günümüzün tağutları gibi. Utanmadan ve çekinmeden açıkça defalarca şunu söylemektedirler: “Ya bizimle beraber olur, dinimize ve düzenimize girersin ya da bize karşı olursan sana bizden ancak savaş ve ölüm vardır.” Boyunduruğumuzun dışına çıkan teröristlerle, tağuta başkaldıranlarla diyalogumuz ancak tüfek ve silah ile olur. Eğer bizimle diyaloga girmek isterlerse bizim şartlarımız bunlardır. Ya dinlerinden döner ve tağutun dinine girerler... O zaman bunlara yaşama hakkı verilir ve aramızda kalabilirler. Ya da karşı gelirlerse onlara ancak ölüm, hapis ve sürgün hayatı vardır.

(Kabul etmedi.)

Tağutun isteğini reddetti. Tamamıyla tevhidi, sadece tek olan Allah’a ibadet etmeyi tercih etti.

Tağut kral, vahşice öldürülen rahip ve danışmanın akıbetlerini duyduktan sonra çocuğun çökeceğini ve davasından döneceğini zannediyordu! Bu sebeple çocuğu sona bırakmıştı. Küçük olan çocuğun azmi zayıf olduğundan, baskı altında uzun süre direnç gösteremez, diye zannediyordu.

Fakat tahmini boşa çıkmıştı; çünkü delikanlının çok azimli ve dik olduğunu, belalara karşı çok sabırlı olduğunu gördü... Kalbinde iman ve yakîn daha çok derinleşmişti. Boşuna hocası ona: “Evladım bugün sen benden daha üstünsün!” dememişti.

(KRAL, DELİKANLIYI
ADAMLARINDAN BİR
GRUBA TESLİM ETTİ.)

Bu söz şunu gösterir, Azgın kral bu delikanlıyı kendi sarayında her türlü vesilelerle öldürmeye çalıştı, fakat bir türlü başaramadı. Allah-u Teâlâ ona, çocuğun üzerinde tasarruf etme hakkı vermedi. Tağut, bu olayın çocuğun öğrendiği sihirbazlıktan kaynaklandığını zannetti. Bu amaçla askerlerinden yardım istemiş ve çocuğun sarayının dışında öldürülmesini emretmişti. Tabi, dininden dönmez ve kralın dinine girmezse, sihrin etki edemediği bir yöntemle öldürülmeliydi.

Başka bir yorumu da şudur: Çocuğu aynı yöntem ile yani testeyle kesip öldürmüş olsalar, çocuk düşünme fırsatı bulmadan anında ölecek ve ondan istifade etme olanağı kalmayacaktı. Çünkü kral, onu kendi safına çekmeyi istiyordu. Bu çocuk hem halkın teveccühünü kazanmış, hem de olağanüstü şeyler sergilediği için insanlar üzerinde büyük etkileri olacaktı. Bununla beraber uzak dağa gitme esnasında yolda bol bol nefsinin muhasebe edecek, uzunca düşünecek ve belki görüşünden geri dönecekti.

(“Bunu şu dağın zirvesine çıkarın.”)

Dağın en yüksek yerine kadar çıkarın ve ona bir daha dininden dönme teklifinde bulunun, belki dağın yüksekliği ve başına geleceklerin korkunçluğu onu davasından vazgeçirir, fikrini ve tutumunu değiştirir.

(“Eğer dininden dönerse...”)

Tağutun arzu ve temennisi idi. Çünkü delikanlının davasından vazgeçmesi ve tağutun dinine girmesi, tağuta büyük yarar

sağlayacaktı. Ancak tevhid davasında sebat gösterip öldürülmesi tağtun düzeni açısından daha tehlikeliydi.

Çocuğun dönüş yapması insanlar arasında davetin başarısızlığına işaret edecekti. Çünkü davetçinin tağutların kucağına düşmesi, davasının düşmesi olacak ve davetçinin insanlar arasındaki tesiri kaybolacaktır. Ne kadar doğru olursa olsun davet ile insanlar arasında nefsi bir engel oluşacaktır. Bu sebeple her asırda ve her mekânda tağutların davetçileri davalardan alıkoymak için her türlü vesileleri kullanarak onları kandırmaya çalıştıklarını görürüz. Onları bazen korkutarak, bazen de yumuşak üslup kullanarak tabilerinin yanında güvenlerini ve bağlılıklarını kaybettirmeye çalışırlar. Keşke bu asrın davetçileri bunu bilselerdi...

(“... Eğer dönmezse atın.”)

Eğer dininden dönmezse dağın yamacından aşağı atın ki benim rububiyetimi ve ulûhiyetimi inkâr etmesine karşılık cezasını çeksin! Başkalarına ibretlik olsun.

(Delikanlıyı götürüp dağın tepesine çıkardılar.)

Kralın emrettiklerini çocuğa arzettiler. Fakat çocuk onların isteklerine icabet etmedi. Onlar da onu dağın tepesinden aşağı atmaya niyetlendiler.

(Delikanlı, “Allah’ım, beni bunların elinden nasıl dilersen öylece kurtar!” diye dua etti.)

Delikanlı, mutmain ve sadık bir kalp ile, her şeye kadir ve her şeyin sahibi, dağın ve kâinatın Rabbi olan Allah’a iltica edip yalvardı. Onları, ondan defetmesini ve ona onlardan isabet edecek kötülüğü gidermesini istedi. Bunu Allah-u Teâlâ’nın tasarrufuna bırakmıştı. Bu olay, çocuğun tamamen edep ve fikhını gösteriyor, kendisinden onların kötülüklerini istediği şekilde defetmesi için Allah’a yalvarıyor.

Mü'min; darlığında ve genişliğinde, üzüntüsünde ve sevincinde, zayıflığında ve kuvvetinde, fakirliğinde ve zenginliğinde, kısacası her halinde duaları işiten, imdada yetişen, yardım eden O yüce Allah'ı anmalı ve sadece O'na dua etmelidir.

Allah-u Teâlâ dağa emretti; çünkü o Allah'ın mülkü, askeri ve yarattığıdır...

(Bunun üzerine dağ sarsıldı ve onlar aşağı yuvarlandılar.)

Yere düşüp öldüler. Böylece Allah-u Teâlâ çocuğu kurtardı.

Bu, Allah-u Teâlâ'nın mucizelerinden bir mucizesi idi. Bununla tevhide ve ehline izzet verir. Şirki ve ehlini onunla rezil ve zelil eder. Allah'ın askeri zafer kazanmış ve kurtulmuştu. Ama tağutun askerleri, küfür düzenini korumak isterken helâk olmuşlardı. Hem dünyaları hüsrân ile bitmiş, hem de ahiretleri sonsuz bir azap içinde olacaktır.

ASKERLİK YAPMAK

Biz Müslümanları ilgilendiren en önemli hususlardan biri de askerliktir. Yani biz kime askerlik yapacağız? Kimin askeri olacağız. Bu işi kim belirleyecek?

Bizler bu dünyaya eğlenmek, mal yığmak, şehvetlerimize esir olmak veya bizim gibi insanlara ibadet etmek için değil, Allah-u Teâlâ'yı tanımak, onu birlemek ve ona ibadet etmek için gönderildik. Zariyat Sûresi 56. ayetinde şöyle buyrulmaktadır: *“Ben cinleri ve insanları sadece bana ibadet etsinler diye yarattım.”* Bu ilahi buyruğu biliyor ve buna iman ediyoruz. Peki, bizim gibi hastalanan, bizim gibi yaşlanan, bizim gibi ölecek, zayıf ve aciz bir devlet başkanı çıkıp da *“Ben sizleri yarattım ve bana boyun eğmeniz için sizleri var ettim!”* derse ne olur.

Hiçbir akıllı insan yoktur ki bunu kabul etsin ve ona itaat etsin. Eğer bu kabul edilmiyor, böyle bir teklif saçmalıktan öteye

geçmiyorsa hatta karşı tarafı hafife almak ve alay etmek olarak telakki ediliyorsa, o zaman neden bir Müslüman; yaratan, rızıklandıran, mülkün sahibi ve kâinatın Rabbi'ne değil de bu yüce Allah'a baş kaldırmış, O'nun şeriatından yüz çevirmiş ve O'nun dinini yok etmek isteyen İslam ve Müslüman düşmanı tağutlara askerlik yapsın.

Bu meseleye daha iyi anlaşılması için bir misal vereceğim: Çok merhametli, çok iyi, çok dürüst ve insanların ona hizmet etmekten kıvanç duyduğu salih bir adam, epey para ödeyerek bir köle satın alır. Köleye çok değer vermekle beraber kalacak, ısınacak, yiyecek, içecek ve giyecek bütün ihtiyaçlarını karşılar hatta ona bir iyilik daha yapıp evlendirir. Bir de bakar ki o köle, bütün bu iyiliği yapan efendisine değil de, sokakta gezen hırsız, namus düşmanı, sarhoş ve yalancı bir serseriye itaat ediyor ve ona hizmet ediyor.

Bu nasıl ki kabul edilmeyecek bir durum ise, aynı şekilde bir Müslüman; kainata hükmeden, yaratan, rızıklandıran, kullarına şefkat ve merhamet eden, hataları affeden, mülk veren, koruyup gözeten, düşmanlara karşı galibiyet veren, ayıpları örten, her şeyi bilen, her şeyi işitip gören, her şeye gücü yeten, her türlü kötülük ve ayıplardan uzak olan, mağlup edilmeyen, şifa veren, ilgi gösteren, doğru yola ileten, darlıktan kurtaran, yaratıklara şekil veren, hayatın ve ölümün sahibi, yükselten ve alçaltan, adil olan, büyüklük ve yücelik sahibi, övülmeye layık olan o yüce Allah'ın askeri olmayacak, O'nun yolunda cihad etmeyecek.

Ama din düşmanı, Avrupa hayranı, şehvet esiri, sarhoş, küfür kanunlarını kendisine şiar edinmiş bir takım insanları kendisine Rabb edinmiş, egemenliği yüce Allah'a değil, kayıtsız şartsız millete ama gerçekte Yahudi ve Hristiyanlar'a vermiş kimselere askerlik yapıp onların batıl düzenlerini koruyacak! Bu ne aklen ne de dinen kabul edilecek bir durum değildir.

Ulü'l-azm Peygamberler'inden olan Musa (*aleyhisselam*) günahkâr mücrimlere destekçi olmanın Allah'ın nimetlerine karşı nankörlük olacağını bizlere şu sözüyle işaret ediyor:

قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ

“Dedi ki: “Rabbim, bana verdiğin nimetler adına, artık suçlu günahkarlara destekçi olmayacağım.” (Kasas, 17)

Müslüman, Allah (azze ve celle) için sever, Allah (azze ve celle) için buğzeder. Allah (azze ve celle) için dost olur, Allah (azze ve celle) için düşman edinir. Allah (azze ve celle) için savaşır ve Allah (azze ve celle) için barışır. Onun ölçüsü Allah'ın rızasıdır.

Allah-u Teâlâ bir ayetinde şöyle buyurur:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ
الطَّاغُوتِ فَقاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“İman edenler Allah (azze ve celle) yolunda savaşır, kâfir olanlar ise tağut (batıl davalar ve şeytan) yolunda savaşır. O hâlde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.” (Nisa, 76)

Bu ayet bizlere şu mesajı veriyor: Müslüman ancak Allah'ın askeri olur, O'nun dini için savaşır ve O'nun yolunda canını verir. Tağuta da ancak kâfir olanlar asker olur, onun sisteminin bekası için savaşır ve onun uğrunda ölür. İşte bu kimselere sakın şehitler demeyiniz. Çünkü şehid, Allah (azze ve celle) yolunda savaşıp öldürülen kimselere verilen isimdir.

Dikkat edilirse, tağut yolunda savaşan kimselere Allah-u Teâlâ, şeytanın dostları demektedir. Tağutun askerleriyle birlikte savaşmak, şeytanın dostlarıyla birlikte savaşmak demektir...

Bugün Müslümanların yaşadıkları coğrafyalara bir göz atalım. Hâli nasıl? Bunlar için askerlik yapılır mı?

En basitinden yaşadığımız coğrafyaya baktığımızda şu manzara ile karşılaşırız: Bugün Müslümanlar, uzun senelerdir İslam hilafet

sistemini yitirmişlerdir. Müslümanlar uzun zamandan beri halifesiz yani başsız yaşamaktadırlar.

İslam ahkâmı olan şeriat kaldırılmış, yerine beşer ürünü olan kâfirlerin koydukları yasa ve kanunlar getirilip hâkim kılınmıştır. İslam'ın yürürlüğe girmesi istenince karşısına, sanki dokunulmaz ve kutsal sayılan “Ladinilik” olan Laiklik ilkesi çıkarılır, bu talebi suç unsuru sayılır.

İnsanların müracaat ettikleri mahkemeler, Avrupa'dan alınan kanunlar ile hükmetmekte, eğitim ve öğretim Avrupa standartlarına göre ayarlanmış durumdadır. Siyaset, başkanlık, yönetim, seçim vs... Avrupa'dan alınmış küfrün dini olan ve hâkimiyeti Allah'a değil halka veren demokrasi sistemine göre düzenlenmiştir. Ticarete ve sosyal yaşamda hâkim olan İslam değil, beşer ürünü kanun ve kuralıdır. Buna binaen içki, faiz, zina ve her türlü haramlar serbest kılınırken, hatta serbest bırakmayı kenara koyun, devlet içki ve sigarayı üretmekte, genel evleri açmakta ve bankalar kurmakta iken, İslam'a göre helâl olan birçok şey ise yasaklanmıştır.

Asayiş ve emniyet güçleri, Allah'a gece gündüz isyan eden, dininden irtidat eden, dinimizle ve kitabımızla alay eden kâfirleri korurken, Allah'ın dinini hâkim kılmak isteyen davetçi ve Mücahidleri hapislere atmaktadır.

Silahlı Kuvvetler Allah (*azze ve celle*) yolunda cihad eden, zulmü ve küfrü engelleyen değil, A.B.D. ve İsrail'e destek veren, İslam'a ve Müslümanlara karşı savaşan NATO'nun emrine amade olmuştur. Bugün silahlı kuvvetler, Müslümanların zerre kadar hakkını savunmazken, her türlü güç ve imkânlarını Yahudiler'in, Hristiyanlar'ın ve masonların yücelmesi ve egemen olması için harcamaktadırlar. Şu soruları tefekkür ediniz: Irak Savaşı'nda Adana'daki İncirlik Hava Üssü neden A.B.D. uçaklarının hareketi için açıldı?! Afganistan'da Mücahidlere karşı savaşan Amerikan Coni'lerinin yanında Türk askerinin ne işi var?! İsrail ve A.B.D. ile her türlü askeri antlaşmamızın manası nedir?! Bir sürü soru çoğaltılabilir...

Allah'ın Müslümanlara ikram ettiği petrol, doğalgaz ve madenlere dışarıdan asli kâfirler ve içeriden mürtedler tarafından el konmuş, yer altı ve yer üstü zenginlikleri yağmalanmakta, hatta bu servetler İslam evlatlarının batılılaştırılmasında yani Allah'ın hak dini olan İslam'ın yok edilmesi ve küfrün kuvvetlendirilmesinde kullanılmaktadır.

Namaz kılan, eşi örtülü veya dine meyilli subaylar ordudan atılırken, İslam Dini'ne düşmanlığıyla tanınan, din ve devleti birbirinden ayıran laiklik ilkesine sıkı sıkıya bağlanan subayların rütbeleri yükseltilmektedir.

Devletin A'dan Z'ye kadar İslam'a muhalefeti varken bir Müslüman, bu devletin korunması ve bekası için askerlik yapabilir mi? Allah'ın, kendi yolunda harcaması için verdiği bu kıymetli canı tağutların bekası için feda edebilir mi?

İslam ile hükmeden devletimiz olsa, onu korumak için binlerce canımız olsa, hepsini göz kırpmadan feda ederiz. Ama Allah'ın dinine asi, küfrün kanunlarıyla yönetilen bir devlete bir tırnak bile vermemeliyiz.

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ❁ لَا شَرِيكَ لَهُ
وَبَدَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

“De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah (azze ve celle) içindir. O'nun ortağı yoktur. Bana sadece bu emrolundu ve ben Müslümanların ilkiyim.” (En'am, 162-163)

Askerlik kurumu şu an küfür düzenini korumasıyla beraber, içinde İslam'a muhalif birçok söz ve fiil bulunmaktadır. Başta yapılan küfür içerikli yemin töreni, Atatürk dersleri, sakal kesme, batı âleminde alınmış kıyafetler, hareketler, komutlar ve konuşmalar... Moral geceleri denen gecelerde fahişelerin gelip oynamaları, çalgı eşliğinde söyledikleri şarkılar vs. haramlar... Komutanların ağızlarından eksik olmayan fuhuş sözleri ve sövmeler... Artan yemeklerde yapılan diz

boyu israflar... Kısacası asker ocakları artık Peygamber ocağı olmaktan çıkmış, İslam'ın ve Müslümanların hiçbir değerinin olmadığı isyan ocakları haline gelmiştir.

Müslüman bu tağuti sistemlerin askeri, polisi, gardiyanı, subayı, istihbaratı veya casusu olamaz. Kısacası hiçbir müessesesinde görev almamalıdır. Görev alanların hükmüne girmeyeceğim çünkü göreve göre küfür, haram ve mekruhluk boyutu vardır. Tafsilatını öğrenmek isteyenler Rabbanî âlimlere ve kitaplarına başvursunlar.

Allah-u Teâlâ bir ayetinde şöyle buyuruyor:

وَلَا تَزْكُنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءٍ
ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ

“Zulmedenlere eğilim göstermeyin, yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka velileriniz yoktur, sonra yardım göremezsiniz.” (Hâd, 113)

Zalimlere bir tek meyil göstermek bile azabı vacip kılıyorsa, peki, onlarla beraber olmak, onların fesatlarına iştirak etmek, onların askeri olmak, onların safında yer almak, azabı hayli hayli gerekli kılmaz mı?!

Zulme ve zalimlere yardımcı olmama konusuyla ilgili olarak Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

يكون عليكم في آخر الزمان أمراء ظلمة ووزراء فسقه وقضاة كذبة، فمن أدرك ذلك الزمان فلا يكونن لهم جابيا ولا عريفا ولا شرطيا وفي رواية
ولا حارسا

“Ahir (son) zamanda başınıza zalim idareciler, fasık bakanlar ve yalancı hâkimler gelecektir. O zamana yetişen, ne onların vergi memuru, ne danışmanı ve ne de polisi (Bir rivayette “ve ne de bekçisi”) olsun!” (Taberani)

Dikkat edilirse Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şeriatle yöneten ancak zulmeden, fasıklık yapan ve yalan söyleyen idarecilerin yanında görev almamayı tembihliyor. Günümüzün küfür kanunlarıyla hükmeden idarecilerden bahsetseydi, ne derdi acaba?.

Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) hapisteyken gardiyan sorar: “Ey İmam! Zalimler ve yardımcılarıyla ilgili rivayet edilen hadis sahih mi?” İmam: “Evet” der. Gardiyan: “Peki, ben zalimlerin yardımcılarından mıyım?” Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) der ki: “Senin saçını kesen, elbiseni yıkayan, sana yemek yapan ve seninle alışverişe girenler zalimlerin yardımcılarıdır. Sen ise zalimin ta kendisisin!” (*İbn-i Cevzi, Ahmed bin Hanbel menkıbeleri 397*)

(Bu rivayetleri ahkâm çıkarmak için getirmedim. Meselenin ciddiyetine işaret etmek için getirdim. Hüküm ve fetva çıkarmak ehil olan Rabbani âlimlerin işidir. Tafsilat isteyenler onlara müracaat etsinler.)

(Delikanlı sapasağlam yürüyerek kralın yanına döndü.)

Delikanlının bir mesajı var, onu yerine getirmesi lazım. Bu mesaj; kralı, ileri gelenlerini ve güttüklerini Allah'ın ibadetine boyun eğdirmek. Onları her türlü şirk ve küfür çeşitlerinden uzaklaştırmak. Onları kullara kul olmaktan çıkarıp sadece Âlemlerin Rabbi'ne kul etmek ve onları dinlerin zulmünden kurtarıp, İslam'ın adaletine çıkarmaktır.

Daveti tamamlanmadığı için gizlenmedi, kaçmadı. Bunu yapabildi; fakat krala doğru yürümeye başladı; onun zulmüne, azgınlığına ve despotluğuna meydan okuyarak... Sarayında, devlet erkanının yanında, muhafızları ve cellatları önünde yüzüne karşı hakkı haykırarak için.

Delikanlının yanında dünya ve içindeki cazip şeyler değerini yitirmişti. Allah (*azze ve celle*) için kafasını koltuğunun altına almıştı. Tağut,

gözünde küçülmüştü. Onun gözünde belki bir sivrisinek kadar ya da daha aşağı olmuştu.

Bu çocuğun Rabbani rahipten üstün oluşunu bu hareketinde de müşahede ediyoruz. Günümüzün bazı davetçileri, bir beladan kurtulunca ya sürekli gizlenip kabuklarına çekilirler ya da söylemlerini hafifletip yumuşatırlar. Veya dinlerinden tavizler vermeye ve tağuti güçlerle barış içerisinde yaşamaya başlarlar. Ama bu çocukta hiçbiri olmamıştı...

* * *

KRAL ONA:
“YANINDAKİLERE
NE OLDU?” DEDİ.

Gördüğü şeyin şaşkınlığı ve hayreti içerisindeydi... Çocuk ölmemişti... öldürülememişti...

(“Yanıdakilere ne oldu?” dedi.)

“Onları, seni dağın yamacından atıp öldürülmeleri için göndermiştim. Onlar ne yaptı ve onlara ne oldu?”

Kral çok kibirli olduğu için askerleri kendisine nisbet etmedi. “Askerlerime ne oldu?” demedi. Çünkü aldıkları emiri yerine getirememişler, beceriksizlikleri ortaya çıkmıştı. Hâlbuki onun için yorulmuş, onun için kendilerini tehlikeye atmış ve onun için ölmüşlerdi.

Dünyadaki bütün tağutların karakterleri aynıdır. Kendi nefislerini düşünürler. Helâk olan askerleri için üzülmezler. Üzülür gibi davranırlar, değer verir gibi konuşurlar. Ama gerçekte onları kendilerinden çok aşağı mertebede görürler. Kendi koltukları için binlercesini harcamaya hazırdırlar. Bu sebeple tağuti sistemlerde hiçbir komutan, asker ile aynı şeyi paylaşmaz.

Müslümanların hayatlarına baktığımızda, farklı bir tablo görürüz. Askerini düşünen, acılarını paylaşan, kendisinden aşağı saymayan ve hatta askerlerine hizmet eden şahsiyetler görürüz.

Ebu Ubeyde İbn’ul Cerrah (*rahimehullah*) Şam bölgesinin fatihi ve genel komutanıydı. Bir gün kendisine yemekte taze ekmek ve soğuk su getirirler, sorar; “Bütün askerler taze ekmek yiyecek ve soğuk su içecekler mi?” Derler ki: “Hayır, sizin için getirdik.” Der ki: “Kaldırın, askerler neyi yiyorsa bana aynısından getirin. Benim askerlerden

farkım yoktur. Sadece farkım, sorumluluğum onlardan daha fazladır!”...

Hız. Ömer, (rahimehullah) Allah'ın keskin kılıcı olan Halid bin Velid'i komutanlıktan azledince der ki: “Ben, asker ve komutan olmak arasında fark görmüyorum. İki halde de ben Allah'ın askeriyim”...

Cihad bölgelerinde gece kalkıp askerlerin üstünü örten, onlara yemek yapan, bulaşıklarını ve hatta tuvaletlerini gece karanlığında herkes uyurken kalkıp yıkayan komutanlar çok görülür.

(Delikanlı; “Allah beni onların elinden kurtardı.” dedi.)

İman ve tevhid ile dopdolu olan cevapla cevaplamıştı. Delikanlı tağuta cevap veriyor: “Ben kendi becerilerimle kurtulmadım. Beni onların elinden kurtaran Allah-u Teâlâ'dır. Sandığın gibi, o sahtekâr sihirbazından öğrendiğim sihir beni kurtarmadı. Umulur ki bu sana hakka dönmen için bir işaret olur. Doğru ve akıllı olana dönersin!.

Bu olağanüstü durumu gören azgın kralın tepkisi neydi acaba?.

(Bunun üzerine kral, delikanlıyı adamlarından bir başka gruba teslim etti.)

Usanmadı. İkinci kere aynı şeyi denemek istiyor. Umulur ki çocuğu öldürür ve çocuğun davasını söndürür.

Pişmiş ve katılmış bir azgınlık. Bunun örneği Kur'an'da şöyle geçer:

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُومٌ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ مَنْ يَشَاءِ اللَّهُ يُضِلَّهُ وَمَنْ يَشَاءِ
يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Bizim ayetlerimizi yalan sayanlar karanlıklar içinde sağırdırlar, dilsizdirler. Allah, kimi dilerse onu şaşırtp saptırır, kimi dilerse de onu dosdoğru yol üzerinde kılar.” (En'am, 39)

Fakat bu sefer ki tecrübesinin şekli nedir? Birinci seferinde delikanlıyı karada öldürmeye çalıştı fakat, başaramadı. Yeryüzü dağlarıyla beraber ona karşı, çocukla beraber olduğunu gördü. Şimdi ne yapılmalıydı.

Önünde denizi denemekten başka bir şey kalmadı.

(Dedi ki: “Bunu ‘kurkur’ denilen bir gemiye bindirip denizin ortasına götürün.)

Kurkur, küçük gemi ya da küçük kayık anlamındadır. Denizin ortasına götürmelerindeki hikmet, suda yüzmeye kalkarsa tek başına sahile ulaşamaması içindir. Bir de denizin ayrı bir heybeti vardır. Suda boğulmak, acı ölümlerden bir ölümdür. Eski zamanlarda Araplar, tehlikesinden dolayı gemiye binip denizde yolculuk yapmaktan korkarlarmış.

Dininden dönmek için teklifte bulunun.

(Dininden dönerse ne âlâ, değilse denize atın gitsin” dedi.)

Eğer dininden döner ve Allah’ı inkâr ederse, tağutu ve sistemini kabullenirse bırakın. Yok, dininde direnirse denize atın boğulsun.

(Delikanlıyı alıp götürdüler.)

Kralın emrettiği yere götürdüler. Kralın dediklerini delikanlıya arz ettiler. Fakat delikanlı, imandan başkasını tercih etmedi. Onu denize atmak istediler.

(O, “Allah’ım, beni bunların elinden dilediğin şekilde kurtar!” diye dua etti.)

Yani Ey Rabbim, sen dilediğin şekilde ve dilediğin halde onların eziyetlerini benden gider. Allah-u Teâlâ duasını kabul etti.

(Gemi, içindekilerle beraber alabora oldu, hepsi boğuldu.)

Allah'ın askeri olan deniz hemen itaat etti. Sular dalgalandı ve çalkalandı. Devrilince altı üstüne geldi. Denize düşüp beraberce hepsi boğuldular. Allah-u Teâlâ delikanlıyı kurtardı.

Allah-u Ekber! Allah-u Teâlâ bir başka mucizeyi bu delikanlı eliyle gerçekleştiriyor. O mucizeyi şaha kalkmış batılın tepesine indiriyor ve batılı dağıtıyor.

(Delikanlı sağ sâlim kralın yanına döndü.)

Delikanlı imanıyla yücelmiş, Rabbi ile şereflenmiş, bu harikulade olay onun imanına iman katmış bir şekilde geri döndü. “Suçlular ve kâfirler istemese dahi Allah-u Teâlâ dinine yardım edecektir!” sarsılmaz inancıyla...

Kralla sarayında, muhafızları ve ileri gelenleriyle karşılaşmak ve onlara meydan okumak için yürüdü. Allah (*azze ve celle*) uğrunda hiçbir kınayıcının kınamasından çekinmeden... Azgınlaşmış krala davetini tamamlamak üzere... Allah'ın askerlerine ve kuvvetlerine neler yaptığını göstermek ve ona ikinci defa şunu demek için: “Sen bir şey istedin, Allah (*azze ve celle*) da başka bir şey istedi. Ancak Allah'ın istediği olur. Bu büyük âlemde ancak Allah'ın dilediği olur. Boşuna uğraşma!”

Havanın, karanın ve denizin hâkimi Allah'tır. Bütün mahlûkâtın perçemi, Allah'ın tasarruf ve iradesi altındadır. Dilediğine güven verir. Dilediğini güvenden mahrum eder. Her halimizde Allah'a yönelmemiz ve O'ndan talep etmemiz gerekir. Tehlikeli anlarda Allah'ı hatırlamak, güvenli zamanlarda Allah'tan gafil yaşamak gerçek mü'minlerin karakterlerinden değildir.

Günümüzün insanı genelde uçağa binmekten korkar. Uçak havalandıktan sonra aşırı şekilde korkanları, bebeğini düşürenleri hatta kalp krizi geçirip ölenleri duyarız.

Bir âlim şu olayı anlatır: “Bir gün uçağa binmiş yolculuk yapıyordum. Yanımda bir adam oturuyordu. Görünen o ki ilk defa uçağa binmişti. Uçak kalkış için harekete geçip hava alanından ayakları keşilip yükselmeye başlayınca, adam korkudan titremeye başladı. Çünkü can boğaza dayanmıştı. Canlarımız yüce Allah’ın kabzesindeydi. Uçak havada düzelişip sakinleşince “La havle vela kuvvete illa billah il aliyyl azim (Bütün güç ve kuvvet, yüce ve büyük olan Allah’ın elindedir)” dedi. Biraz vakit geçince onunla tanışmak ve konuşmak istedim. Dedim ki: “Kardeş! Az önce şöyle şöyle dediğini duydum. Sebep nedir?”

Dedi ki: “Şu olduğumuz hali görmüyor musun?! Şu an yerle gök arasındayız.” Dedim ki: “Evet, gerçekten yerle gök arasındayız. Ama ben senden güzel bir söz işittim. (Bütün güç ve kuvvet, yüce ve büyük olan Allah’ın elindedir.)”

Dedi ki: “Evet. Elimizde bir şey var mı?”

Ona dedim ki: “Peki, yeryüzünde yürüdüğümüz zaman elimizde bir şey var mı? Yani yere ayak basınca güç kuvvet elimize mi geçiyor? Canlarımızın tasarrufu ve güveni elimizde mi?!.. Bizler her halimizle Allah-u Teâlâ’nın tasarrufu altındayız...”

(Kral onu görünce)

Gözlerine inanmayarak şaşırılmış ve dehşete kapılmış bir vaziyette...

Çocuğu öldürmeleri için ikinci kez askerlerini göndermişti. Ancak çocuk hala diriymiş, ölmemişti, öldürülememişti. Yaşının küçüklüğüne, kuvvetinin azlığına rağmen ona bir şey yapamamıştı. Hâlbuki kralın asker, silah ve adamları vardı.

(“Yanıdakilere ne oldu?” diye sordu.)

Kral şaşırılmış ve dehşete kapılmıştı. Gördüklerine inanamıyordu. “Seni boğmak ve öldürmek üzere gönderdiğim askerlerime ne oldu?” diye sordu.

(Çocuk, “Allah beni onların ellerinden kurtardı” dedi.)

“Allah beni onların ellerinden ve kötülüklerinden kurtardı. Onların plan ve tuzaklarını başlarına geçirdi, böylece boğulup helak oldular.”

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Abdullah bin Abbas’a tavsiyede bulunuyor:

يا غلام إني أعلمك كلمات احفظ الله يحفظك احفظ الله تجده تجاهك
إذا سألت فاسأل الله وإذا استعنت فاستعن بالله واعلم أن الأمة لو
اجتمعت على أن ينفعوك بشيء لم ينفعوك إلا بشيء قد كتبه الله لك ولو
اجتمعوا على أن يضروك بشيء لم يضروك إلا بشيء قد كتبه الله عليك
رفعت الأقلام وجفت الصحف

“Ey çocuk! Sana bazı kelimeler öğreteceğim. Allah’ı koru ki Allah’ta seni korusun. Allah’ı koru ki O’nu karşında bulasın. İstedığın zaman Allah’tan iste. Yardım talep ettiğin zaman, Allah’tan yardım talep et. Bil ki ümmet sana fayda vermek için toplanmış olsa, ancak Allah’ın sana yazdığı kadarıyla fayda verebilirler. Sana zarar vermek için toplansalar, ancak Allah’ın sana yazdığı kadar zarar verebilirler. Kâlemler kaldırılmış, sayfalar kurumuştur.”
(Ebu Davud)

Allah’ı korumaktan kasıt, Allah’ın dinini korumak anlamındadır.

Azgın tağut, acizliğini ve çocuğu öldüremeyeceğini anladı. Ne kadar uğraşsa da başaramayacağını idrak etti. Bu çocuğun mağlup edilemeyecek yüce bir kuvvet tarafından korunduğunu öğrendi.

Kral büyük bir üzüntü ve kedere boğuldu. Onun bu acizliği mülkünün ve tahtının yok olması anlamına geliyordu. Hem de zayıf ve küçük bir çocuğun eliyle oluyordu. Bu durum, halkın ona ibadet ve

itaat etmeyi bırakıp, tek ve bir olan Allah'ın ibadet ve itaatına yönelmeleri demektir.

(Krala dedi ki: “Benim sana emredebeklerimi yapmadıkça beni öldüremezsin.”)

Burada çocuk, kralın acizliğini yeniden bildiriyor ve onun çocuk üzerinde bir hâkimiyetinin olmadığını söylüyor. Ancak çocuğu illa da öldürmek istiyorsa ona söyleyeceklerini harfiyen yerine getirmesi gerekiyor.

Allah-u Ekber! Dün azgın kralın emirleri reddedilmeyen bir konumdaydı. Şimdi ise emredilen konumuna geçti. Hem de emredebek olan düşmanıydı. Çocuk krala ricada bulunmuyor, direk emrediyor! Dilediğini aziz kılan ve dilediğini zelil eden Allah, bütün noksanlıklardan münezzehdir.

(Dedi ki: “Nedir o?”)

Kral heyecanla çocuğa soruyor: “Nedir o?” Çözümü öğrenmek istiyor. Sarayın ileri gelenleri ve halkına olan mahcubiyeti haletiyle çözümü öğrenmek istiyor hem de neye mal olursa olsun!..

Halkına kendisinin Rabb ve ibadet edilen ilah olduğunu nasıl kanıtlayacaktı? Ve şu anda o, ordu ve elemanlarıyla beraber, silahtan uzak küçük bir çocuğu öldürmekten aciz kalıyor, hem de maddi her türlü imkânlardan yoksun olan bir çocuğu...

Bu sebeple kral, kendisinden istenecek her türlü isteği yerine getirmeye hazırdır. Sadece çocuğu öldürme karşılığında... Krala göre çocuk bir an önce öldürülmeliydi. Çünkü her geçen gün çocuğun harikulade kerametleri duyuluyor, daveti insanları etkiliyor, haberi her tarafı sarıyordu. Eğer çocuk hayatta kalacak olsa daveti bütün memleketi kaplayıp kralın sonu olacak!..

(Delikanlı; “Halkı geniş bir meydana topladı.” dedi.)

Düz ve açık bir alanda topladı, tâ ki insanlar neler olup bittiğini iyice görsünler. Çünkü tağutlar ve yandaşları, hak davetin insanlara ulaşmasını istemezler ve bütün imkânlarıyla onu örtmeye çalışırlar. Bununla da kalmazlar hakkı çarpıtmaya çalışırlar. Günümüzde medyanın yaptığı gibi... Olan olayları olduğu gibi yansıtmazlar, tahrif ederek ve düzenin maslahatına uygun olarak yayınlarlar.

(“Beni de bir hurma kütüğüne bağla. Oktanlığımdan bir ok al, yayın tam ortasına koy. Sonra da, ‘Delikanlının Rabbi olan Allah’ın adıyla’ de ve at. İşte ancak bunu yaparsan beni öldürebilirsin” dedi.)

“Eğer sen bu emrettiklerimi eksiksiz ve tam olarak yaparsan beni öldürmüş olursun. Aksi halde ne kadar uğraşırsan uğraş beni öldüremezsin.”

Dikkat edilirse öldürme işlemi, tamamıyla çocuğun talimat ve malzemesiyle gerçekleşiyor. “Ok’u oktanlığımdan al. Yayın tam ortasına koy. Sonra da, ‘Delikanlının Rabbi olan Allah’ın adıyla’ de ve at.” Sakın kendinden bir şey katma ve öldürme işlemi görüşüne göre yapma! Burada işlerin kralı aştığını, kralın Rabbi olan Allah’ın elinde döndüğünü ona anlatmaya çalışıyor.

Kral, çocuğun emrettiklerini hemen yerine getirmek için harekete geçti. Neye mâl olursa olsun ondan kurtulmak istiyordu. Mülkünün ve tahtına bir zeval gelmeden hemen bir şeyler yapmalıydı. Bu sebeple çocuğu öldürmek, ondan, davetinden ve sözlerinden kurtulmak için yapılacak şeylerde tereddüt etmedi.

**(Kral halkı geniş bir meydana topladı.
Delikanlıyı hurma kütüğüne bağladı. Sonra
delikanlının sadağından bir ok aldı, yayına
yerleştirdi. “Delikanlının Rabbi olan Allah
(azze ve celle) adıyla” deyip oku fırlattı.)**

Allah-u Ekber! İşte bu zalim ve despot olan ve insanları sahte rububiyet ve ulûhiyetine çağıran tağut, insanların duyacağı şekilde zelim, hakir, kibir ve gururu kırılmış bir şekilde bu sözü söylüyor:

(Çocuğın Rabbi olan Allah'ın adıyla...)

Bu cümle için insanları öldürüyor, yurtlarından sürgün ediyor ve söyleyeni suçlu sayarken, şu anda kendisi bu sözü halkın önünde telaffuz ediyor.

(Çocuğın Rabbi olan Allah'ın adıyla...)

Azgın tağut, ilan ediyor, hem de bütün insanların önünde... Aciz kaldığı çocuğu öldürmek için... Onu öldürürken, çocuğu yaratan Rabbi'nin adıyla öldürecek. Çocuğın ibadet ettiği ve Rabb olarak tanıdığı zatın adıyla öldürüyor; öyle mabud ki, bu kâinatta hakkıyla başkasına ibadet edilemeyecek bir mabud.

(Çocuğın Rabbi olan Allah'ın adıyla...)

Yani çocuğu öldürürken yaratıcıdan izin istemek... Çocuk Allah'ın kuludur ve O'nun mülküdür. Ve yaratıklarından biridir. Ona hayatı veren O'dur. Hayatını ancak O alır. Dilediği zamanda... Bu sebeple çocuğu öldürmeden önce O'ndan izin almak gerekir. O'ndan izin istemesi de bu sözü söylemesidir:

(Çocuğın Rabbi olan Allah'ın adıyla...)

Eğer bu tağut tüm bu kelimelerle izin istemezse ne o ne de yeryüzünün bütün kuvvetleri toplansa da o çocuğu öldüremezler.

Bu mesaj bütün açıklığıyla insanlara ulaştı.

(OK, ÇOCUĞUN
ŞAKAĞINA İSABET
ETTİ. ÇOCUK ELİNİ
ŞAKAĞINA KOYDU VE
ORACIKTA ÖLDÜ.)

Dikkat edilirse çocuğun ölümü kralın attığı okla olmadı. Çocuk, elini okun saplandığı şakağına koyunca öldü. Tamamıyla kralın tasarrufu hiçbir işe yaramıyor. Bütün tasarruf çocuğun Rabbi olan Allah'ın elindedir. Öldüren kral değil, öldüren de hayat veren de Allah'tır.

Uzun süreden beri tağut, milletini kendi arzularına, şehvetlerine ve isteklerine göre köleleştirmişti. İşte bu çocuk insanları diriltmek için ölümü seçmişti. Fakirliğin, cahilliğin ve korkunun köleleştirdiği insanları diriltmek için çocuk öldü... İnsanları kullara kul olmaktan çıkarıp âlemlerin Rabbi olan Allah'a kul etmek için... Dinlerin zulmünden kurtarıp İslam'ın adaletine çıkarmak için... Çocuk öldü... Mü'min olan tabilerine sözleri meşale olması için... Karanlık yolda yürüyen yolculara meşale olması için! Çocuk öldü... Sözleri ateş olup tağutların ve zalimlerin tahtlarını ve düzenlerini yıkmak için.

Tağut korkusunun uzun süreden beri ümmetlerden bir ümmeti ya da milletlerden bir milleti köleleştirdiği bir dönemde onları diriltmeye vesile olan ölüm ne güzel bir ölümdür.

Şu soru sorulabilir: “Çocuğun ölümünde insanlara hayat var mıdır? Varsa nasıl?” Derim ki: “Evet, bakın; Çocuk (*Allah ona rahmet etsin*) öldükten sonra neler oldu?.

(Bunun üzerine halk, “Biz, çocuğun Rabbi'ne iman ettik” dediler.)

Olaya şahid olan ve hazır bulunan milletten tekrarlanarak çıkan sesler, hem de bir anda... Tağutu ve askerlerini hiçe sayarak...

(Çocuğun Rabbi'ne iman ettik. Çocuğun Rabbi'ne iman ettik. Çocuğun Rabbi'ne iman ettik.)

Çocuğun Rabbi'ne iman etmenin gereği, tağutu inkâr etmek ve ondan uzaklaşmaktır. İnsanların tağutun ibadetinden çıkmaları ve yaratıcının ibadetine girmeleri hayat değil midir?..

İnsanların tağutun korkusundan emin olmaları ve ona asker olmaktan kurtulmaları hayat değil midir? Hayatlarını en güzel iman, istikrar ve üstün bir hedef doğrultusunda yaşamaları...

Allah-u Teâlâ'nın yarattığı gaye üzere yaşamaları...

İnsanların cehaletten kurtulmaları... Sahtekâr sihirbazların sihirlerinden kurtulmaları... Yaşantılarında basiret ve bilgi üzere olmaları... Her şeyi tabiatı üzere ve gerçek Sûretinde görmeleri hayat değil midir?.

Yaratıcılarına karşı bütün yaratıkların ubudiyette eşit olmaları... Efendi ile köle arasında, bir insan cinsi ile başka bir insan cinsi arasında, bir kavim ile başka bir kavim arasında ya da bir renk ile başka bir renk arasında üstünlüğün olmaması hayat değil midir? Ancak takva ve salih amel ile olan üstünlükler müstesnadır...

İnsanların, tağutların emirleri ve kanunları altında yaşamaktansa, Allah'ın emirleri ve kanunları doğrultusunda yaşamaları hayat değil midir?.

Az önceki anlatılan bu değerli yaşantı biçimi ne kadar kısa olsa da korkunun, zilletin, cehaletin ve alçaklığın hâkim olduğu uzun bir yaşantı biçiminden daha üstün ve değerlidir.

Eğer kral; rahibi, danışmanı ve çocuğu inançlarında serbest bıraksaydı, onlar da davetlerini rahatlıkla yapmış olsalardı, hak din bir anda bu kadar yayılır mıydı? Hayır, bu kadar etkili ve geniş yayılmazdı. Bazen bir musibet insanların hayatlarını bir anda

değiştirmelerine vesile olabiliyor. Atalarımız, “Bir musibet, bin nasihatten iyidir” demişler.

Bosna cihadı başlamadan önce, Bosnalılar İşlam Dini’nden çok uzak bir halde yaşıyorlardı. Ama Sırplar, topraklarını işgal edip kadın, çoluk çocuk dinlemeden katletmeye, kadınlarına tecavüz etmeye, camilerini yıkmaya başlayınca, özellikle mücahidler dünyanın değişik yerlerinden oralara akın etmeye ve orada cihad ve davete başlayınca, Bosna halkı yavaş yavaş dinlerine dönmeye başladılar. Hatta Arap mücahidleri gördükleri zaman onlara “işte sahabe çocukları” diye hitap ederlermiş. Eğer bu musibet yaşanmamış olsaydı, mücahidler gidip orda küfre karşı savaşmamış olsalardı, Bosna halkı her gördükleri Araplara, “Sahabe çocukları” der miydi?! Afganistan’da, Çeçenistan’da, Irak’ta, Keşmir’de, Somali’de, Yemen’de, Filistin’de, Libya’da, Mali’de ve şu an Suriye’de yaşanan durum bunu göstermiyor mu?

Bu imanlı çocuk sırf Allah’ın dini hâkim olsun diye ölümü seçmiş, nefsini feda etmişti. Günümüzde buna kıyasla yapılan şehadet operasyonları üzerinde biraz duracağım.

* ŞEHADET
OPERASYONLARI

Şehadet operasyonundan kasıt, neticesinin ölüm olduğu kesin olarak bilindiği halde bir operasyona girişmektir. Bunun en yaygın şekli, patlayıcılar ile donatılmış bir yelekle veya bir araba ile düşman merkezlerine saldırıda bulunmaktır.

Bazı kimseler, bu tür operasyonlara intihar demektedir. Öncelikle intihar ne demektir? Neden yapılır? Şehadet operasyonu ona kıyas edilebilir mi? Biraz üzerinde durduktan sonra konumuza döneceğiz.

İntiharın tanımı: Kızgınlık, sıkıntı ve bunalım nedeniyle kişinin kendi canına kıymasıdır. İntihar edenlerin temel sorunu, ruhi bunalımlara girmeleri ve dünyada çektikleri sıkıntılara dayanamayıp çözümü ölümden zannetmeleridir. Böyle bir amelin haramlığında âlimler arasında bir ihtilaf yoktur. Çünkü imanın altı esasından biri, “Kadere, hayrın ve şerrin Allah’tan olduğuna iman etmektir.” İntihar eden kişi, büyük günah işlemiştir. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

...وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿۵﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا
وظُلمًا فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ۱.

“...Kendinizi öldürmeyin. Şüphe yok ki Allah, size çok merhamet edendir. Kim haddi aşarak ve haksızlık ederek bunu yaparsa, yakında Biz onu ateşe sokacağız. Bu da Allah’a pek kolaydır.” (Nisa, 29-30)

Kurtubi şöyle der: “Tefsir âlimleri, bu ayeti kerimeden maksadın, insanların birbirlerini öldürmelerini nehyetmek olduğunu icma ile

kabul etmişlerdir. Diğer taraftan ayeti kerimenin lafzı, bir kimsenin dünyaya olan hırsı ve mal isteği uğrunda kasıtlı olarak kendisini öldürmesi yaşağını da kapsamaktadır. Bu ise kişinin kendisini telef olmaya götüreceği aldatıcı işlere itmesi Sûretiyle olur. Yüce Allah'ın: “*Kendinizi öldürmeyin*” buyruğunun kızgınlık veya öfke halinde öldürmeyin, anlamına geldiği de söylenebilir ama yasak, bütün bunları kapsamaktadır.

Buharî ve Müslim'in Cundub b. Abdullah'tan rivayetinde Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır: Sizden öncekilerden bir adam yaralandı ve bu yarası nedeniyle tedirginleşti. Bir bıçak aldı ve elini kesti. Ölene kadar kanı durmadı. Allah-u Teâlâ şöyle buyurdu.

بدرني عبدي بنفسه حرمت عليه الجنة

‘Kulum nefesine kıyarak Bana acele etti ve Ben de cenneti ona haram ettim!’

Şeriat, başa gelen bir musibet nedeniyle cana kıyılması bir tarafa, musibet nedeniyle ölümün temenni edilmesini bile yasaklamıştır. Buharî ve Müslim'in Enes'ten rivayet ettikleri bir hadiste Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

لا يتمنين أحدكم الموت من ضار أصابه فإن كان لا بد فاعلا فليقل اللهم
أحيني ما كانت الحياة خيرا لي وتوفني إذا كانت الوفاة خيرا لي

“Sizden biriniz, başına gelen bir zarardan ötürü ölümü temenni etmesin. Eğer illaki de yapacaksa şöyle desin: Allah'ım, hayat benim için hayırlı olduğu sürece beni yaşat, eğer ölüm benim için hayırlı ise beni öldür.”

Ancak Allah (azze ve celle) yolunda öldürülmeyi istemek ve bunun yollarını aramak buna dâhil olmaz. Ebu Hureyre'den rivayet olunan bir hadiste Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır.

من خير معاش الناس لهم رجل ممسك عنان فرسه في سبيل الله يطير
على متنه كلما سمع هيعة أو فزعة طار عليه بيتغى القتل والموت مظانه

“Yaşantı bakımından insanların en hayırlısı, Allah (azze ve celle) yolunda atının gemini tutup sırtında gezen kimsedir. Ne zaman bir savaş çılgılığı veya bir korku işitse, öldürülmenin veya ölümün yerini orada arar.” (Müslim)

Şehadet operasyonu ile intiharı bir tutmak veya birini diğerine kıyas etmek son derece yanlıştır. İlmî hiçbir tutarlılığı yoktur. İntihar eden kişi, yaşadığı sıkıntı ve bunalımlar sebebiyle sabredemeyince iman zayıflığı veya imansızlık sebebiyle kendi canına kıyarken, şehadet eylemi yapan ise, Allah’a olan sevgisi ve dinine olan kaygısı sebebiyle Allah’ın dinini yüceltmek ve küfrün kökünü kesmek için canını Allah’a iman, yakın ve sevgi ile takdim eder.

Cihad ibadeti, baştan sona kadar öldürme ve öldürülme üzerine kurulmuştur. Kanlarla sulanmamış hiçbir dava yücelmemiş ve başarıya ulaşmamıştır.

Şehadet Operasyonlarının Faydaları

- Cihadi operasyonların en başarılı olanıdır. Çünkü düşmanı ansızın ve dikkatsizken yakalamaktadır. Hatta düşman farkına varsa bile kısa zaman sebebiyle hiçbir şey yapamamaktadır.
- Düşmana maddi ve manevi yönden büyük kayıp vemektedir. Maddi yönden verdiği kayıp, onlarca veya yüzlerce kâfiri öldürür ve yaralar. Araç, gereç, silah, bina, evrak ve dosyalarının imha edilmesine sebep olur.
- Müslümanlara külfeti düşüktür. Karşı tarafa en az masrafla en çok zarar veren cihadî eylemlerin başlarında yer alır.
- Müslümanları cihada teşvik eden, cesaretlendiren, maneviyatı yükselten, Allah’a ve ahirete yönelmeye iten en önemli etkenlerdendir.

- Düşmanın azmini, sabrını, cesaretini ve maneviyatını en iyi yıkan unsurlardan biridir.
- Gerilla savaşının başarılı oluşunda en ön sırada gelmektedir.

Fedayi ve İstişhadi Operasyonlara Cevaz veren Âlimler, Genel Olarak Şu Delillere Dayanırlar:

Kur'an-ı Kerim'den:

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْصَاتٍ لِّلَّهِ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ

“İnsanlardan öylesi de vardır ki Allah'ın rızasını arayarak nefsi Ona satar. Allah, kullarına çok merhametlidir.” (Bakara, 207)

Sahabe-i Kiram bu ayeti, kendini tehlikeye sokarak tek başına sayısı çok olan düşmana saldırmanın caizliğine hamlettiler. Ömer bin Hattap, Ebu Eyyüp El-Ensari ve Ebu Hureyre'nin (radiyallahu anh) bu konuda sözleri vardır. (Ebu Davud, Tirmizi, İbn-i Hibban, Hâkim)

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ...

“Hiç şüphesiz Allah, mü'minlerden -karşılığında onlara mutlaka cenneti vermek üzere- canlarını ve mallarını satın almıştır. Onlar Allah (azze ve celle) yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler...” (Tevbe, 111)

İbn-i Kesir bu ayetin tefsirinde der ki: “Birçok ilim ehli bu ayeti Allah (azze ve celle) yolunda cihad edene hamlettiler.”

وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهَبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ...

“Onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve besili atlar hazırlayın. Bununla, Allah’ın düşmanını ve sizin düşmanınızı korkutup-caydırarsınız...”
(Enfâl, 60)

Şehadet operasyonları düşmanı korkutan cihadî amellerdendir.

Sünnetten ve Sahabe Hayatından Deliller:

- Kral ve çocuk hadisi buna delildir. Dikkat edilirse çocuğu değişik yöntemlerle öldürmek istediler ama başaramadılar. Sonunda çocuk dinin yayılması için nasıl öldüreceklerini öğretmiş, hatta ok şakağına saplanırken bile elini yarasının üzerine koymuş ve o şekilde ölmüştür. Buruc Sûresi bu kıssaya işaret eder:

قَتَلَ أَصْحَابُ الْأَخْذُودِ * النَّارِ ذَاتِ الْوُقُودِ * إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ * وَهُمْ
عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ * وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ

“Lanet olsun tutuşturulmuş ateş hendeklerinin sahiplerine. O zaman onlar, o ateşin etrafında oturuyorlardı. Ve onlar mü’minlere yaptıkları şeyleri görüyorlardı. Onların bunlardan intikam almalarının tek sebebi, hükmüne karşı konulmayan (Azîz) ve her övgüye layık (Hamîd) olan Allah’a iman etmiş olmalarıydı.” (Buruc, 4-8)

İbn-i Teymiyye Ashab-ı Uhdut kıssası ile ilgili olarak şunları söyler: “Çocuk, dinin izhar edilmesi maslahatı uğruna kendisinin öldürülmesini istemiştir. Bu nedenle dört İmam, bir Müslümanın -zannı galibine göre öldürüleceğini düşünse bile- kâfirlerin arasına dalmasını caiz görmüşlerdir. Tabi bunda Müslümanlar için bir maslahat varsa.” (Mecmu El-Fetava 540-28)

Kral ve Çocuk Hadisinden Bu Konuyla İlgili Olarak Çıkarılacak Hükümler:

- Kralın kendisini öldürmekte iki kere başarısız olmasının üzerine ona, kendisini nasıl öldürebileceğini göstererek buna vesile olması.
- Kur'an bu kıssayı överek ve Müslümanların sebatını artıracak bir üslûp ile zikretmiştir. Kıssada bir Müslümanın, ölümü küfre nasıl tercih etmesi gerektiği işlenmektedir.
- Çocuğun Rabbi'ne iman eden mü'minler, kendi iradeleri ile dinin izharı için ölümü tercih etmişlerdir. Ateşe girmekte tereddüt eden kadının durumunda olduğu gibi.

Buna binaen bir Müslüman öldürüleceğini bilse dahi marufu emretmeye ve münkerden yasaklamaya kalkarsa ve bunun neticesinde öldürülürse şehid sevabına nail olur. Bununla ilgili olarak Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

سید الشهداء حمزة بن عبد المطلب و رجل قام إلى إمام جائر فأمره و
نهاه فقتله

“Şehitlerin efendisi Hamza bin Abdülmüttalip ve zalimlerin sultana kalkıp iyiliği emredip kötülükten sakındırması sebebiyle öldürülen kimsedir.”
(Hâkim)

- Yemame savaşında Bera bin Malik (rahimehullah) kalkan üzerinde mızraklarla kaldırılmış ve düşmanın içine atılmış, savaşarak kapıyı açmıştır. (Beyhâki)

Eslem b. İmran'dan rivayet olduğuna göre o şöyle der: “Bizler Kostantiniye'deyken Rumlar'dan büyük bir grupla karşılaştık. Müslümanlardan bir adam Rumlar'ın safları arasına atıldı, aralarına girdi ve geri çıkıp geldi. Bunun üzerine insanlar, ‘Subhanallah! Kendisini tehlikeye attı!’ şeklinde bağırmaya başladılar. Olanlar üzerine Ebu Eyyüp şöyle dedi: ‘Ey insanlar, siz bu ayeti bu şekilde tevil ediyorsunuz.

Oysa ki bu ayet bizim, yani Ensar topluluğu hakkında nazil olmuştur. Allah, dinini azîz kılıp destekçilerini arttırınca aramızda gizlice şöyle demiştik: “Mallarımız zayi oldu. Burada kalıp onları düzeltsek ve yitirdiklerimizi onarsak” Bunun üzerine Allah-u Teâlâ şu ayetini indirdi: “*Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız.*” (Bakara, 195) Tehlike bizim istemiş olduğumuz, orada kalmaktı.” (Müslim, Nesai)

Yermük Savaşı’nda İkrime, Ebu Cehil düşmanın üzerine yürüdü. Halid Dedi ki: “Yapma İkrime! Senin ölümün Müslümanlara ağır gelir.” Dedi ki: “Ey Halid! Senin Peygamberle geçmişin vardır. Ama ben ve babam Rasûlullah’a (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı en şiddetli adamlardık.” Sonra düşmanla ölene kadar çarpıştı. (Beyhaki)

- Hişam bin Amir, Ebu Hadret El-Eslemi, Enes bin Nadr, Seleme bin Elekva, Ebu Katade ve daha nice sahabeler tek başlarına küfür ordularının aralarına girmişler ve öldürülene kadar savaşmışlardır. Konunun uzamaması için rivayetlerini getirmedim.

Âlimlerin İcması:

İmam Nevevî (rahimehullah) der ki: “Cihadta, mübareze ve benzeri hallerde nefsi tehlikelere atmanın cevazlığı noktasında âlimler söz birliğine varmışlardır.” (Şerh Sahihi Müslim 12-187)

Şeyhül İslam İbn-i Teymiyye (rahimehullah) yukarıda sözü geçmişti, diyor ki: Dört İmam, bir Müslümanın -zannı galibine göre öldürüleceğini düşünse bile- Müslümanlar için bir maslahat varsa kâfirlerin arasına dalmasını caiz görmüşlerdir. (Mecmu El-Fetava 28-540)

İbn-i Hacer ve Gazali gibi İmamlar da böyle bir icma naklederler.

İslam Tarihinden Fedai Operasyonlara Örnekler:

Şanlı İslam tarihimiz, kahramanca yapılmış savaflara şahitlik eder. Bu savaflarda kâfirlerin hayatı sevdikleri kadar, ölümü seven

ve ona gerek ferdi, gerek cemaatsel olarak atılan kişileri de bahseder. Onlardan bazı misaller getireceğim.

Rumlar'a karşı yapılan Mute savaşında sahabenin sayısı 3.000 iken Rumlar kendilerinden 100.000 ve etraf halklardan 100.000 asker toplamış, sayıları 200.000 civarında olmuştu. Dünya hesaplarına göre sayıca bu kadar fazla, silah ve teçhizat bakımından bu kadar üstün orduyla savaşmak son derece yanlış ve büyük bir tehlikedir. Bu savaşta Sahabe-i Kiram korkmadan ve çekinmeden, bu 66 kattan fazla olan kâfirlere karşı savaşmış ve Allah'ın izniyle galip gelmişlerdir.

Ukbe bin Nafi (*rahimehullah*) Afrika'da savaşırken ve İslam davetini yayarken, Kuzey Afrika'da Barbarlar tarafından kuşatılır. Müslüman ordunun sayısı 6.000 iken, Barbarlar'ın sayısı 100.000'i aşmaktadır. Ukbe bin Nafi ordusuyla beraber düşmanı yararak ve düşmandan çok sayıda asker öldürerek aralarından çıkmışlar ancak Ukbe bu muhasarada şehit düşmüştür.

Endülüs (İspanya) fatihi Tarık bin Ziyad, (*rahimehullah*) Lazrik adında İspanyol kralının ordusuyla karşılaşır. Müslümanların sayısı 12.000'i geçmezken düşmanın sayısı 100.000'i geçmektedir. Tarık bin Ziyad ordusuna der ki: "Ben bu kâfirlerin tağutuna hamle yapacağım. Sizler de iştirak ediniz. Hep beraber hamle yapınca, kralları Lazrik ve yanında çok sayıda askeri öldürülür. Allah-u Teâlâ Müslümanlara zafer nasip eder."

Alparslan (*rahimehullah*) Rumlar'a karşı bir savaşa girerken sayıları 12.000 imiş. Ama Rumlar'ın sayısı 600.000'i bulmaktadır. Alparslan sadık askerlerine der ki: "Allah'ın adıyla ve bereketiyle benimle beraber düşmana hamle yapınız. Ben başlamadan hiçbiriniz ok atmasın, kılıç kullanmasın." Sonra beraberce düşmana hamle yaparlar, küfür ordusunun saflarını yara yara kralın sığındığı yere kadar ulaşırlar. Onu esir aldıktan sonra Rumlar bu savaşta Allah'ın izniyle hezimete uğrarlar.

Son misal: İbn-i Kesir (*rahimehullah*) El-Bidaye Ven’Nihaye adlı kitabında anlatır: “Cumadel’Ula ayında Fransızlar (*Allah onlara lanet etsin*) Akke şehrini kuşatmışlardı. İngiliz Kralı büyük bir orduyla yardıma gelmişti. Fransızlar’a 25 gemi, asker ve mühimmat dolusu yardımla gelmişti. Akke şehri her taraftan kuşatılmış, 7 mancınık kurulmuş, gece gündüz şehire atış yapılmakta, İngilizler 40 gemiyle deniz yolunu tutmuş Müslümanlara gelen yardımı engelliyordu. Cephedeki Müslümanlar o güne kadar böyle büyük bir sıkıntıya uğramamışlardı. Müslümanlara, içinde 600 kadar kahraman savaşçının bulunduğu, silah ve erzakın yüklü olduğu gemi gelir. Ancak düşman tarafından kuşatılır. Geminin düşman eline geçme ihtimali kesinleşince Müslümanlar düşmanın faydalanmaması için gemiyi deler ve batırırlar. Böylece içinde ki 600 savaşçı boğulur, bütün malzemeler batar. O gün Müslümanlar çok şiddetli bir şekilde üzölmüşlerdi. İna lillah ve inna ileyhi raciun. (*Bizler Allah’a aidiz ve ona döndürüleceğiz.*) Allah (*azze ve celle*) onlara rahmet etsin.”

Bu anlattığım misallerden şunu anlamaktayız: Allah (*azze ve celle*) sözünün yücelmesi ve dinin maslahatı için canları ölüme takdim etmek, cihadın bir parçasıdır. Dolayısıyla şehadet operasyonları da cihadımızın bir parçasıdır.

Şu noktalar göz önünde bulundurulunca fedai ameliyesinin cevazı destek bulmuş oluyor.

- Öleceğini kesin olarak bilse de dinin himayesi uğruna bir kişinin büyük bir kalabalığa dalması caizdir.
- Kişinin, dini yüceltme uğruna kendi kendisini öldürmesi ile kendisini bir başkasına öldürtmesi arasında bir fark yoktur.
- Allah (*azze ve celle*) yolunda canını ortaya koyan kişi, kendisini tehlikeye atmış sayılmaz. Bilakis cihadı terk etmek tehlikeye atılmak demektir.
- Esir olacağını bilen kimsenin, esaret yerine-kesin olarak öleceğini bilse dahi-sabrederek savaşması daha faziletlidir.

- Küfür kelimesini söylemek yerine ölüme sabretmek daha faziletlidir.
- Esir düşen bir Müslüman, elinde Müslümanlara ait çok önemli sırları olup, işkenceye dayanamayıp konuşacağı zannı galipse, sırların düşman eline geçmemesi için intihar edebilir.

Bütün bu sayılan noktaların delilleri vardır. Konunun uzamaması sebebiyle bu konulara girmedim.

* * *

(DAHA SONRA
DURUMU KRALA
İLETEREK, “GÖRDÜN
MÜ? ÇEKİNDİĞİN
ŞEY NİHAYET BAŞINA
GELDİ, HALK İMAN
ETTİ!” DEDİLER.)

Krala dediler ki: “Gördün mü halkı; seni, düzenini kanunlarını ve kendine ibadet ettirdiğin tağutluğunu terkedip çocuğun Rabbi’ne iman ettiler. Nihayette o korktuğun şey meydana geldi. Düne kadar iman edenler üç kişi iken, bugün halkın geneli iman etti.”

Tağutun bu olaya karşı ve halkın onun itaatinden çıkmasına karşı tavrı neydi? Tavrı, diğer zalim tağutlar gibi toplu katliamlar yapmaktı. Tıpkı Hafız Esad’ın dün Hamada bugün oğlunun Suriye’nin her tarafında yaptığı gibi, toptan öldürün emri!..

(Bunun üzerine kral, sokak başlarına büyük hendekler kazılmasını emretti. Hendekler ateşle doldurulmuştu...)

Bu zalim tağut, insanları yakmak üzere bu hendeklerde ateş yakılmasını emrediyor. Bu zalim tavır neden acaba?.

(Kral, “Bu yeni dinden dönmeyen herkesi, zorla ateşe atın yahut onları ateşe girmeye zorlayın.” dedi.)

Yani kim Allah’ı inkâr edip tağuta inanırsa yani dininden dönerse onu bırakın. Aksini yaparsa ölümlerin en kötüsü olan ateşe atın; böylece cesedi ateşte yansın ve yok olsun. Tağutu tanımayanın, yalarına uymayanın ve düzenini desteklemeyenlerin yaşama hakkı yoktur bu tağuti düzenlerde. Tarihten günümüze kadar zalim tağutların seçenekleri bunlardır. Kim İslam Dini’nden dönmez ve tağutların dinine girmezse, tağutun şeriatında yakılması ve öldürülmesi gerekmektedir.!

Bu gibi cinayetleri saymak istersek, bunların nice türlerine günümüzde şahid olabiliriz.

Zalim tağutların ve cellatlarının eliyle işlenmiş toplu katliam ve cinayetler, İslam coğrafyasının birçok toprağında vuku bulmuştur. Filistin’de ve Lübnan’da, Suriye’de, Afganistan’da, Çeçenistan’da, Bosna ve Hersek’te, Irak’ta ve özellikle de en son katliamlardan biri olan ve haçlı zalim Amerika tağutunun Irak’ın Felluce kentinde işlenen katliamlar! Bu son günlerde, Suriye Müslümanlarının azılı kâfir Nusayri fırkasından gördüğü zulüm bu kabildendir. Tağut Beşşar Esad’ın askerleri, tağuta başkaldırmış halktan bazıalarını yakalayarak “La ilahe illa El’esed” (Esad’tan başka ilah yoktur! -Haşa!!!-) dedirtmeye çalışıyorlar. Söylemeyenlere çok şiddetli işkenceler yapılmakta, hatta diri diri toprağa gömüleni ve ateşte yakılan kişileri gördük.

İşte bunların diyalog şekli böyledir. Bu onların mantığıdır. Başka taraflarla adilce ve insafıca diyalog kuramayan müflislerin mantığıdır. Ya da ahlakî ve medenî duruş sergileyemeyenlerin mantığıdır.

Bu sebeple bu tağutlar katliamlara, topluca yakmalara, sürgün etmelere ve yok etmelere başvururlar.

(Emri yerine getirdiler.)

Yani askerleri, tağutun onlara emrettiklerini yaptılar. Onlar bununla tağutun yapmış olduğu her türlü zulüm ve katliamlarda ortak-tırlar. Askerleri olmasaydı, tağut hiçbir şey yapamazdı. Binaenaaleyh onların hepsi bu katliamlarda ve günahlarda ortak-tırlar. Onlar birbirlerindedirler. Allah-u Teâlâ’nın buyurduğu gibi.

إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ...

“..Gerçekte Firavun, Haman ve askerleri bir yanlgı içindeydi.” (Kasas, 8)

İşte bunda, günümüz tağutlarının askerliğini ve polisliğini yapan kişilere ibret vardır. Onlar, zulmün ve baskının maşalarıdır.

Kendilerini hayır üzere zannederler. Gerçekte onlar büyük bir şer ve tehlike üzeredirler. Keşke bunu bilselerdi...

(En sonunda kucagında çocuğu ile bir kadın geldi, bir ara ateşe girmek ister gibi yaptı, sendeledi.)

Süt emen çocuğuyla kadın geldi ve bir ara ateşe atılmamak için yerinde durakladı. Kendini ateşe atmadı. O esnada tağutun askerleri o kadının, çocuğuna rahmet ve şefkat sebebiyle dininden döneceğini zannettiler. Gerçekten de bu hâl, çok zor ve çetin bir durumdur. Hiç kimse anneler gibi o işin ciddiyetini anlayamaz. Çünkü annenin yanında süt emen çocuğun değeri bambaşkadır... Kadın kendi nefsinin çocuğu için feda edebilir. Ama çocuğunu kendi nefsi için feda etmeyebilir. Bu sebeple onu ateşe atmak, onun için çok zor bir olaydır.

Bir imtihan daha... Tağutun ibadetinde şirk, küfür ve isyan çamurlarına batmak, imanın tadını alanlar için çok ağır bir tercihtir. Ya imanı uğruna hem kendini ve hem de emzikli çocuğunu ateşe atmak ya da imanından geri dönmek... Kadın tereddüt geçirdi ve tereddüt geçirmesinde haklıdır; bu çok ağır bir sınavdır. Çünkü bu kadının imanı üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Onun imanını ve yakîni destekleyecek bir yardımcıya ihtiyaç duyuyordu. Kendini ve çocuğunu ateşe atabilecek, onu sabit kılabilecek bir mucizeye ihtiyacı vardı. İşte böyle ağır bir anda tağut ve askerleri onun ne yapacağına ve neyi tercih edeceğine merakla bakıyorlardı.

Kadın, bir çocuğuna ve birde önünde ateşle dolu olan hendeğe bakıyordu. Annelik şefkati ve duyguları ona, "Bu süt emen zavalı çocuğun günahı nedir?" diye sesleniyordu. Kalp ve akıl ise ona, "Sen hak üzeresin, sakın dininden dönme, diyordu!" Bu ağır ve zorlu anında, tereddütlü ve şaşırılmış halinde Allah-u Teâlâ büyük bir mucize ile onun imdadına yetişiyor. Herkesi şok eden bir işaret... Mü'minleri iman, sebat ve yakîn ile dolduran bir mucize... Hem de ihtiyaç duydukları en zor anlarında... Kâfirlerin de reddetmeleri sebebiyle küfür, isyan ve cinayetlerini arttıran bir mucize...

Çocuk, “Anneciğim, sık dişini, sabret; çünkü sen hak din üzeresin!” demek Süretiyle annesini cesaretlendirdi.)

Allah-u Teâlâ o esnada annenin imdadına yetişti. O anne iman etmesi sebebiyle, Allah-u Teâlâ onu nefsiyle veya şeytaniyle baş başa bırakmadı. Ona sebat verdi. Sabırla ve imanla canını O'nun yolunda vermesini kolaylaştırdı. O kadının bu dünyadan ayrılırken son sözü La ilahe illallah olmuştu.

Kâfirler mü'minleri ateşte yakarken, toplu olarak katlederken kazançlı olduklarını zannediyorlardı. Ama gerçek kazanç mü'minlerindi. Bizim hedefimiz iman etmek, Allah'a ibadet etmek, O'nu birleyip tağutları reddetmektir. Bu gerçekleşmişti...

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“Gevşemeyin, üzülmeyin; eğer (gerçekten) iman etmişseniz en üstün olan sizlersiniz.” (Âl-i İmran, 139)

Buruc Süresi bu olayı ve bu olayı yaşamış sadık mü'minleri anlatır:

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ * وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ * وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ * قَتَلَ
أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ * النَّارِ ذَاتِ الْوُقُودِ * إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ * وَهُمْ عَلَى
مَا يَفْعَلُونَ بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ * وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ * الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

“Burçlara sahip gökyüzüne, geleceği bildirilmiş olan güne, (o günde) tanıklık edene ve edilene andolsun ki, ateşle dolu hendeğe atılanlar (yakılarak) öldürüldü. Onlar (yakanlar) da başlarına oturmuşlar, mü'minlere yapmakta oldukları işkenceyi seyrediyorlardı. Onlardan, sırf, göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan, azîz ve hamîd olan Allah'a iman ettikleri için intikam aldılar. Oysa ki Allah (azze ve celle) her şeyi görür.”

إِنَّ الدِّينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ
عَذَابُ الْحَرِيقِ

“Şüphesiz inanmış erkeklerle inanmış kadınlara işkence edip sonra tevbe de etmeyenlere cehennem azabı ve (orada) yanma cezası vardır.”

إِنَّ الدِّينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ

“İman edip sâlih ameller işleyenlere ise, zemininden ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük kurtuluş budur.”

إِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ

“Şüphesiz, Rabbi'nin yakalaması çok şiddetlidir.”

Bu sûre, dinleri sebebiyle acılara düçar olmuş, çocukları ve hanımlarıyla beraber ateş dolu hendeklerde yakılmış mü'minleri bahsediyor. Bu şiddetli cezaya çarptırılmalarının sebebi sadece, “Azîz ve Hamîd olan Allah, bizim ilahımız ve Rabbimizdir. Onun dışındaki sahte Rabb ve ilahları reddediyoruz” demelerinden dolayıydı.

Bu korkunç zulmü anlatan ayetler, zalimlerin akıbetlerinden veya dünyada çektikleri cezalardan bahsetmemektedir. Peki bu olay bu şekilde biter mi? Yani mü'min topluluk; çocuk, kadın gözetilmeden yakılıp acılarıyla gidecek, yakan zalimler hayatlarını refah içinde sürdürüp ecelleriyle ölecekler... Ve olay bitecek!..

Şu gerçeği akıldan çıkarmamak lazım: Bu dünyada olup bitenler Allah'tan habersiz ve O'nun takdirinden uzak olmaz. Olanlar O'nun mülkünde ve O'nun gözetiminde meydana gelir. O sebeple ayette; “Onlardan, sırf, göklerin ve yerin mülkü kendisine ait olan, azîz ve hamîd olan Allah'a iman ettikleri için intikam aldılar. Oysa ki Allah

(azze ve celle) her şeyi görür.” demiştir. Yani bu olup bitenlerin hepsi Allah’ın mülkünde ve gözetiminde olmuştur.

Peki, bu zalimlerin cezası nerede? Zulümlerini yapacaklar, istediklerini işleyecekler ve cezaya çarptırılmayacaklar.

Cevap geliyor: “Hayır, ceza görme yeri sadece dünya değildir. Cezadan kurtulmuş değiller ve gerçek cezayı henüz görmüş değiller.”

Şüphesiz inanmış erkeklerle inanmış kadınlara işkence edip sonra tevbe de etmeyenlere cehennem azabı ve (orada) yanma cezası vardır.

Dünyada mü’minleri yakanlar ahirette cehennem ateşiyle yakılacaklar! İki yanma arasındaki büyük farkı tasavvur edin.

Biri insanın ateşi, öbürü Allah’ın ateşi...

Birinin sıcaklığı sınırlı, öbürünün sıcaklığı yetmiş misli...

Biri birkaç dakika sürer ve akabinde ölüm gelir. Öbürü ebediyen bitmez...

Dünya ateşinde ölen mü’minler için Allah’ın rızası ve meleklere övünmesi var. Ahiret ateşinde Allah’ın öfkesi ve kızgınlığı vardır...

Bu dünya Allah (azze ve celle) katında bir sivrisinek kanadı kadar değer etmiş olsaydı kâfire bir yudum bile su vermezdi. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz şöyle buyurur:

لو كانت الدنيا تعدل عند الله جناح بعوضة ما سقى كافرا من شربة ماء

“Eğer dünya Allah (azze ve celle) katında bir sivrisinek kanadı kadar değer etmiş olsaydı, kâfire bir yudum bile su vermezdi.” (Tirmizi)

Eğer insanlar fitneye düşmeyecek olsaydı Allah-u Teâlâ bütün bu dünyayı kâfirlere verirdi.

وَلَوْلَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِيُوتِيَهُمْ سُقْفًا
 مِنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ❁ وَلِيُوتِيَهُمْ أَنْبَاءًا وَسُرُورًا عَلَيْهَا يُتَكَبَّرُونَ ❁
 وَزُخْرَفًا وَإِنْ كُلُّ ذَلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ

“Eğer insanlar (Allah'a karşı isyanda birleşip) tek bir ümmet olacak ol-
 masaydı, Rahman'ı (Allah'ı) inkâr edenlerin evlerine gümüşten tavanlar
 ve üzerinde çıkıp-yükselecekleri merdivenler yapardı. Evlerine kapılar ve
 üzerinde yaslanıp-dayanacakları koltuklar ve (daha nice) çekici-süsler (de
 verirdik). Bütün bunlar, yalnızca dünya hayatının metaıdır. Ahiret ise, Rab-
 bi'nin katında muttakiler içindir.” (Zuhruf, 33-35)

Bütün bu dünya içindeki hazine ve mallarla beraber Allah (azze ve
 celle) katında bir sivrisinek kanadı kadar bile değer etmediği için, bu
 dünyayı ne kâfire ceza ne de müttaki mü'mine mükâfat yeri kılmıştır.

Bu sınırlı dünyanın metayı yani faydası ebedi ahiretin faydasıyla
 karşılaştırılınca, bu metanın azlığı ortaya çıkıyor.

لَا يَعْزُبُكَ تَقَلُّبُ الدِّينِ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ

“İnkâr edenlerin ülke ülke dönüp-dolaşmaları seni aldatmasın.” (Âl-i İmran, 196)

...قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ

“...De ki: İnkârınla biraz (dünya zevklerinden) yararlan; çünkü sen,
 ateşin halkındansın.” (Zümer, 8)

Dünya hayatını biraz yaşa, lezzetlerinden biraz faydalan. Dolaş
 ve eğlen. Ama sonunda bu kısa ömür bitecektir. Bu kısa ömür ister
 60 sene ister 70 sene isterse 100 sene olsun. Ebedi hayatın yanında
 sıfır kalır.

قَالَ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ❁ قَالُوا لَبِئْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَاسْأَلِ
 الْعَادِينَ.

“Dedi ki: ‘Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız? Dediler ki: Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor.’ (Mu’minun, 112-113)

Allah-u Teâlâ kâfirlere 1.000 yıl yaşamış olsalar dahi, ne kadar kaldıklarını sorunca, “bir gün” diyecekler. Sonra onu çok görünce, “bir günün bir kısmı kaldık” diyecekler.

İşte Allah-u Teâlâ kâfirlere ve zalimlere gerçek kisası, gerçek cezası ve gerçek azabı ahirete bırakmıştır.

Belki bazılarının cezalarının ufak bir parçasını dünyada verir. Tıpkı Nuh’un, (aleyhisselam) Hud’un, (aleyhisselam) Salih’in (aleyhisselam) kavimlerini, Firavun, Haman, Nemrut ve Karun’u helak ettiği gibi. Birçok zalim kâfir, dünyada insanlar gibi yaşar, insanlar gibi eğlenir ve insanlar gibi ölür. Ama onun cezası tam olarak, eksiksiz, ahirete tecil edilmiştir.

Allah-u Teâlâ zalim, tevbe etmesi için fırsat verir. Kâfire, iman etmesi için fırsat verir. İsyân edene, tevbe etmesi için fırsat verir. Ama yanlışından dönmeyeni de çok şiddetli yakalar. Yakalayınca bırakmaz. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur:

إِنَّ اللَّهَ لِيَمْلِكُ لِلظَّالِمِ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَهُ لَمْ يَفْلِتْهُ قَالَ ثُمَّ قَرَأَ «وَكَذَٰلِكَ أَخَذَ رَبُّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخَذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ»

“Allah-u Teâlâ yakalayana kadar zalimlere fırsat verir. Yakalayınca da onu bırakmaz.” Sonra şu ayeti okudu: *“Onlar, zulüm işlemektedirken, ülkeleri (veya nesilleri) yakaladığı zaman... Rabbi’nin yakalaması işte böyledir. Gerçekten O’nun yakalaması pek acı ve şiddetlidir.” (Buhari)*

Dünyaya terör estiren, fakir halkları sömüren, mazlum insanları öldüren müstekbir A.B.D., İsrail, Rusya, İngiltere ve yandaşlarını, onlara hizmet eden tağutları ve askerlerini daha önce Ad kavmini, Semud kavmini, Firavun ve askerlerini, yakalayıp helak ettiği gibi yakalayıp helak edecektir. Bu dünyada helâk etmese dahi onların Allah’tan uzak kâfirce yaşamaları, şeytanın dostları olmaları, Allah’ın

onlara lanet edip rahmetinden uzak tutması, kalplerinin taştan daha katı olması onlara dünyada azap olarak yeter.

Müslümanlara dinlerinden dolayı Filistin’de, Çeçenistan’da, Afganistan’da, Pakistan’da, Irak’ta, Somali’de, Yemen’de, Doğu Türkistan’da, Suriye’de, Mali’de ve dünyanın değişik beldelerinde zulmeden kâfir ve mürtedleri, sonsuz kuvvete sahip kakhâr olan Allah (*azze ve celle*) görmektedir ve yaptıklarından haberdardır. Allah-u Teâlâ’yı aciz bırakamazlar.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخَّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ
 الْأَبْصَارُ * مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْنِدُكُمْ هَوَاءً *
 وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَاْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرَجْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ
 قَرِيبٍ نَحْبُ دَعْوَتِكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُلَ أُولَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُم
 مِنْ زَوَالٍ * وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ
 فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ * وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ
 وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ * فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ
 إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ * يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ
 وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ * وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ *
 سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَتَعْشَىٰ جُوهَهُمُ النَّارُ * لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا
 كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ * هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا
 أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ

“(Rasülüm!) Sakın, Allah’ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Ancak, Allah (*azze ve celle*) onları (cezalandırmayı), korkudan gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor. Zihinleri bombuş olarak kendilerine bile dönüp bakamaz durumda, gözleri göğe

dikilmiş bir vaziyette koşarlar. Kendilerine azabın geleceği, bu yüzden zalimlerin, “Ey Rabbimiz! Yakın bir müddete kadar bize süre ver de senin davetine uyalım ve Peygamberlere tabi olalım” diyecekleri gün hakkında insanları uyar. (Onlara denilir ki:) “Daha önce, sizin için bir zevâl olmadığına, yemin etmemiş miydiniz?”

*“(Sizden önce) kendilerine zulmedenlerin yurtlarında oturdu-
nuz. Onlara nasıl muamele ettiğimiz size apaçık belli oldu. Ve size misaller de verdik.” Hilelerinin cezası Allah (azze ve celle) katında (ma-
lum) iken, onlar, tuzaklarını kurmuşlardı. Hâlbûki onların hilele-
riyle dağlar yerinden gidecek değildi.*

*O halde, sakın Allah’ın, Peygamberler’ine verdiği sözden caya-
cağını sanma! Çünkü Allah (azze ve celle) mutlak üstündür, kimsenin
yaptığını yanına bırakmaz.*

*Yer başka bir yer, gökler de (başka gökler) haline getirildiği,
(insanlar) bir ve gücüne karşı durulamaz olan Allah’ın huzuru-
na çıktıkları gün. (Allah bütün zalimlerin cezasını verecektir) O
gün, günahkârların zincire vurulmuş olduğunu görürsün. Onların
gömlekleri (pis kokan ve şiddetli yanan) katrandandır, yüzlerini de
ateş bürümektedir. Allah (azze ve celle) herkese kazandığının karşılığı-
nı vermek için (onları diriltecektir.) Kuşkusuz Allah, hesabı çabuk
görendir.*

*İşte bu, (Kur’an) kendisiyle uyarılınsınlar, Allah’ın ancak bir tek
ilah olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri iyice düşünüp öğüt alsınlar
diye insanlara (gönderilmiş) bir bildiridir.” (İbrahim, 42-52)*

**Rabbim bizleri iman ile yaşatsın, bizlere iman ile ölmeyi
nasip eylesin. Davamızın sonu âlemlerin rabbi olan Allah'a
hamdetmektir.**

Ashab-ı Uhdüt hadisinde üzerinde durulması gereken kavramlar yer almaktadır. Bu kavramlar;

Kraldan bahsederken “tağüt”

Sihirbazdan bahsederken “belam, medya, okul”

Rahipten bahsederken “âlim”

Çocuğun harikûlade eylemlerinden bahsederken “keramet”

Çocuğun başına gelecek şeylerden bahsedilirken “musibet”

Rahibin çocuğa yerini söylememesini tenbihlemesinden bahsederken “sır”

Çocuğun eziyetlere maruz kalmasından bahsederken “işkence”

Rahibin ve danışmanının öldürülmesinden bahsederken “şehadet”

Kralın emniyet güçlerinden bahsederken “askerlik”

Çocuğun öldürülmesinden bahsederken “şehadet operasyonları”

Bu kavramları daha iyi anlamak için, elinizdeki bu eserde detaylarına girdik...